

AVON
BOOKS

Three French Kens

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

LYNSAY SANDS

(Originally appeared in the print
anthologies *Five Gold Rings* and
A Historical Christmas Present)

Ba con gà mái Pháp

Linsay Sands

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

AVON
BOOKS

*Three
French
Kens*

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

LINSEY SANDS

(Originally appeared in the print
anthologies *Five Gold Rings* and
A Historical Christmas Treasury)

Mục lục

-----0-0-----

CHƯƠNG MỘT

CHƯƠNG HAI

CHƯƠNG BA

CHƯƠNG BỐN

CHƯƠNG NĂM

-----0-0-----

CHƯƠNG MỘT

Ngày 24 tháng 12

“Để nó sang một bên và lau tay của con đi, cô gái. Bếp trưởng sẽ gọi con trong một phút nữa đây.”

“Hmm?” Brinna liếc nhìn trong khi đang chùi rửa và khẽ cau mày với người phụ nữ già đang ngồi làm việc bên cạnh mình. “Tại sao?”

“Ta nói chuyện với Mabel trên đường trở lại bếp và cô ta nói một trong những vị khách của ông chủ đưa về nhà không có người hầu. Bị ốm hoặc cái gì đó và họ đã để cô ta lại nhà thương.”

“Vậy?”

“Nên, bà Menton đã gửi Christina tới đây, chọn một nữ gia nhân để thay thế cô ta,” bà nói khô khan, và hất đầu về phía cuối nhà bếp.

Nhìn theo hướng được ra dấu, Brinna thấy Aggie đã đứng. Lady Christina đang ở trong bếp và nói chuyện với Bếp trưởng. Một cảnh hiếm thấy. Người vốn thích chúi mũi với một trong những cuốn sách cũ mốc meo một cách mê mải hơn là hỏi han bất kỳ người hầu nào. Nếu không thì chắc là có một sự ganh đua nào đó giữa cô nàng và phu nhân kể từ khi cô về nhà sau khóa học ở trường.

“Con vẫn chẳng thấy có gì liên quan đến con cả,” Brinna thì thầm, quay lại người phụ nữ lớn tuổi, và Aggie lắc lắc đầu mất kiên nhẫn.

“Ta không nuôi dạy con để trở thành đứa ngốc, cô gái. Chỉ nhìn thôi. Có thấy những người hầu quanh quý cô không, trừ con ra?”

Hướng dọc theo cái bàn dài trước mặt, Brinna liếc xung quanh căn bếp. Hai cậu nhóc đang giã lấy các loại gia vị với chày cối ở góc bếp, trong khi một cậu bé khác đang cần mẫn quay một con heo trên trục nướng. Ngoài ra thì có Lady Christina và Bếp trưởng, cô và Aggie là những phụ nữ duy nhất có mặt ngay lúc này. Những người khác đang tất bật chuẩn bị cho những vị khách đột xuất mà Lord Menton đã đem về nhà cùng ông. Bản thân Aggie cũng chỉ vừa tới đây khi xong việc của bà.

“Ta nghe rõ mồn một khi đi ngang qua đó, họ đã chọn con như là một nữ hầu được yêu thích nhất,” Aggie thì thầm.

“Có thể họ sẽ chuyển sang mẹ đi ngay khi mẹ đi qua,” Brinna thì thầm. “Có thể lắm chứ, một sự thay đổi tốt cho mẹ.”

“Oh, vậy sao,” Aggie nói khô khốc. “Ta chạy lên xuống khắp các cầu thang, đuổi theo những đồng lõa xộn của cô gái nhỏ. Một sự thay đổi tốt, hẳn rồi. Và nó đây,” Aggie hài lòng thêm vào khi Lady Christina rời đi và Bếp trưởng quay về phía họ.

“Brinna!”

“Thấy chưa. Nào, thẳng lưng lên và khiến ta tự hào nhé.”

Nín thở, Brinna lau tay vào váy cho khô rồi nhanh chóng tiến về phía Bếp trưởng. “Dạ thưa?”

“Lady Christina vừa ở đây,” người phụ nữ lớn tuổi nói to trong khi loay hoay với một cái túi đặt trên bàn.

“Thưa vâng. Cháu đã thấy quý cô.”

“Hmm.” Túm căng, dốc ngược một con gà đang giãy và kêu quang quác, bà lôi nó từ trong cái túi ra.

“Thế này, hình như có một hầu gái của quý bà bị ốm và đang được chữa trị tại nhà thương. Một sự thay thế là cần thiết trong khi cô gái ở đó. Cháu là người thay thế.”

“Oh. Nhưng, bà đang rất thiếu người vào lúc này và-”

“Ừ. Ta đã nói thế với Lady Christina,” Bếp trưởng đột ngột ngừng lại khi bà vội lấy một con dao phay với bàn tay kia. “Và quý cô gợi ý là ta sẽ vào làng để tìm thêm sự giúp đỡ... ngay sau khi ta gửi cháu tới chỗ của quý cô như yêu cầu.”

“Nhưng – ôi, không, thưa bà, cháu chẳng thể làm nổi đâu. Vì cháu không có khả năng. Cháu...”

“Cháu làm được, cháu có khả năng, và cháu sẽ làm.” Bếp trưởng tuyên bố, dằn mạnh con gà trên mặt bàn với một lực vừa đủ làm nó chết giắc, rồi nhanh chóng chặt đầu nó với một đường dao bén ngọt của bà. Đẩy phần thân con gà sang một bên, bà lau tay vào cái tạp dề, sau đó vắt nó sang bên cạnh trước khi túm lấy khuỷu tay Brinna trong bàn tay mạnh mẽ của bà và hướng nàng về phía cửa.

“Cháu đã ở trong căn bếp phụ cùng với ta suốt mười trong số hai mươi năm của cháu, Brinna, và ta đã trông thấy cháu quay đi với những cơ hội hết lần này tới lần khác. Và chưa hết Chúa vừa gửi tới cháu một cơ hội khác, và nếu cháu nghĩ sẽ bỏ qua nó vì Aggie yêu quý của cháu- ”

Bà dừng lại và đảo mắt lên trời trong khi Brinna hỗn hển ngạc nhiên. “Có phải cháu nghĩ rằng ta đã điếc đặc đến nỗi tin rằng cháu thực sự thích ngày nào cũng rửa chảo suốt cả ngày? Hay cháu nghĩ rằng ta đã quá mù để nhận thấy rằng cháu bắt đầu làm việc trước khi những người khác dậy và vẫn làm cho đến tận khuya sau khi mọi người đã về nghỉ - tất cả chỉ nhằm để che giấu một thực tế rằng Aggie đã trở thành một bà già chậm chạp vì tuổi tác?” Thở dài, bà bấp lắc đầu và tiếp tục đi về phía trước, đẩy Brinna cùng đi với bà. “Ta biết cháu không muốn rời Aggie. Bà ấy đã nuôi dưỡng cháu từ tấm bé, hết lòng thương yêu, chăm sóc cháu trong suốt quãng đời thơ ấu. Và ta cũng biết rằng cháu là đứa con gái tuyệt vời nhất mà một người phụ nữ có thể hy vọng, sẽ luôn yêu thương và chăm sóc mình trong những năm tháng cuối đời. Cháu sẽ chăm lo cho bà ấy khi tuổi già ập đến, khi những công việc trở nên quá nặng nhọc đối với cơ thể già cỗi của bà ấy. Nhưng cháu không cần phải bực mình. Ta không độc ác

đến mức sẽ ném một bà già ra đường sau nhiều năm phục vụ trung thành bởi vì bà ta không thể làm được việc như trước. Bà ấy làm hết sức mình, cũng như cháu, và ta thấy rất hài lòng.

“VẬY...” Ngừng lời, bà chăm chú nhìn Brinna. “Nếu cháu không chấp nhận cơ hội này để chứng minh bản thân và có thể vượt qua những nấc thang trở ngại, ta sẽ đánh cháu cho đến khi tỉnh ra bằng cái vá múc canh yêu thích của ta. Và đừng nghĩ rằng ta sẽ không làm thế. Ngay bây giờ.” Bếp trưởng đột ngột quay lại và chuẩn bị chứng tỏ cho Brinna thấy và cô thì đã bị mê hoặc bởi những lời nói của bà, Bếp trưởng nhanh chóng dẫn cô vào đại sảnh, tới chân cầu thang dẫn đến dãy tầng nghỉ. “Lên lầu và hãy là nữ hầu tốt nhất của quý cô mà cháu có thể làm. Lady Joan Laythem, phòng thứ ba bên phải. Đi đi.”

Bà động viên cô bằng một cái đẩy nhẹ, và Brinna vấp một vài bước trước khi liếc xuống người phụ nữ một cách lo lắng. “Bác sẽ thực sự giữ Aggie, dù bà ấy đang trở nên chậm chạp hơn trước?”

“Ta đã nói với cháu rồi, đúng không?”

Brinna gật đầu, rồi hơi nghiêng đầu sang một bên. “Tại sao bây giờ bác mới nói với cháu mà không phải sớm hơn?”

Nét ngạc nhiên lướt qua khuôn mặt bà bếp. “Cái gì? Và ta sẽ mất cô nàng rửa bát tuyệt nhất mà ta từng có à? Vì sẽ phải cần tới hai người để có thể thay thế cháu. Nói tới đây, ta tốt nhất là nên vào làng và tìm nửa tá hoặc hơn những cô nàng có thể được việc trong khi các vị khách ở đây. Còn cháu, lên đó ngay đi và làm cho tốt vào đấy.”

Gật đầu, Brinna quay lại và chạy một mạch lên cầu thang tới cánh cửa mà Bếp trưởng đã chỉ. Ngập ngừng, cô liếc xuống chiếc váy bạc màu và sờn vải, vuốt nó một đôi lần với hy vọng hão huyền rằng các vết bẩn có thể là những mẩu vụn mà nàng có thể dễ dàng phui đi, rồi bỏ cuộc với một tiếng thở dài và gõ cửa. Nghe một tiếng thì thầm cho phép, cô dán một nụ cười rạng rỡ trên môi, mở cửa, và bước vào trong phòng.

“Ôi, vải bông thô!” Những tiếng càu nhàu vang lên cùng tiếng vải ướt nhẹp bị vắt xuống sàn khi Lady Joan lột găng tay. Dậm chân, cô gái cho một tiếng rên của sự thất vọng. “Bây giờ thì xem ta đã làm gì. Bàn tay ta đông cứng lại và chúng không thể cử động được nữa và-”

“Em sẽ chăm sóc chúng, thưa tiểu thư.” Khép cánh cửa, Brinna nhanh chóng đi vòng qua chiếc giường và tới lò sưởi. “Tiểu thư nên lại gần lò sưởi một chút và sẽ thấy ấm lên.”

Thở dài cái sượt, Lady Laythem tiến đến gần trong khi Brinna đang quỳ để cời cho lửa cháy lớn hơn. Rồi cô đi lượm những món đồ ướt nhẹp trên sàn bỏ vào trong chiếc chậu để mang đi giặt, thì cánh cửa bật mở và một thiếu nữ da ngăm xinh đẹp chạy ào vào trong phòng.

“Nhẹ cả người khi nghỉ đêm trong những bức tường của một lâu đài. Mình nói thật đó! Thêm một đêm nữa cắm trại ngoài đường và - ” Dò xét đầy tò mò cái đầu đang cúi húi của Brinna bên kia chiếc giường, thiếu nữ dừng lại, tròn xoe mắt kinh ngạc. “Joan! Chị đang làm cái gì trên sàn nhà vậy?”

“Em đang nói gì thế, Sabrina? Chị ở đây mà.”

Đưa mắt về phía lò sưởi, cô gái thở hắt ra. “Joan! Em đã nghĩ là -” Cô gái xoay ngoắt về phía Brinna ngay khi hiểu ra mình bị lừa. Cô lắc lắc đầu kinh ngạc khi Brinna chậm chậm tiến tới, đôi tay cô run rẩy “Ôi trời,” Sabrina thở hắt ra. “Cô là ai?”

“E-em tới thay nữ hầu của Lady Laythem,” Brinna lí nhí, không dám quả quyết.

Tin này được chấp nhận trong im lặng; rồi cô nàng da ngăm quay lại với Lady Laythem, người giờ đây đang nhìn chăm chăm vào Brinna còn hơn cả choáng váng. “Không phải chỉ mình em,” người họ hàng thốt lên. “Chị cũng thấy điều đó.”

“Ừ,” Laddy Joan lầm nhấm, chậm chậm tiến tới. “Chị đã không thực sự nhìn khi cô ta vào, nhưng đó chỉ là một sự tương đồng.”

“Một sự tương đồng?” cô gái da ngăm cao giọng, và lại nhìn chăm chăm vào Brinna lần nữa. “Như là soi gương vậy, Joan. Chỉ trừ mái tóc, tất nhiên rồi. Tóc chị chưa bao giờ bị bết và bấn cả.”

Brinna đưa một tay lên đầu, hốt hoảng nhận ra cái mũ trùm đầu của mình đã biến đâu mất. Thấy nó đang nằm trên sàn nhà, cô hồi hải nhật nó lên, giữ giữ nó rồi đội lại lên đầu. Cái mũ giữ cho tóc gọn gàng khi cô làm việc trong bếp, và mùa đông thì lâu lâu mới được tắm gội vì thời tiết lạnh giá khiến cho các dòng sông đều đóng băng. Cô, như hầu hết các gia nhân, đều phải dùng vải bình nước để kỳ cọ qua loa cho cả mùa đông. Cơ hội để gội đầu là hầu như không có.

“Cô ta giống chị, hay là không?” Lady Laythem lẩm nhẩm từng từ, và khi nghe thấy Brinna lắc đầu nguầy nguậy. Bản thân cô chẳng thấy sự giống nhau. Mái tóc của Lady Joan mềm mại, óng ả và ôm lấy gương mặt cô. Đôi mắt của cô màu xanh lá cây, trong khi Brinna luôn luôn được bảo là màu xám. Cô nhận thấy chiếc mũi và đôi môi khá giống nhau, nhưng không dám chắc. Cô mới chỉ nhìn bản thân qua mặt nước hồ, và chẳng thể nào tin là cô có bất kỳ điểm đáng yêu nào như của Lady Laythem.

“Vâng.” Người họ hàng quay sang Brinna, soi mói từng inch của cô. “Cô ta rất có thể là sinh đôi với chị. Nếu mà cô ta mặc váy của chị thay vì mấy tấm vải rách rưới, chị có thể lừa được em nghĩ rằng cô ấy chính là chị.”

Lady Laythem dường như phải lấy một hơi thật gấp, cơ thể cô cứng lại rồi bỗng nhiên thả lỏng ra với một nụ cười tinh nghịch trên khuôn mặt. “Một ý tưởng tuyệt vời, Sabrina.”

“Gì chứ?” Cô nàng da ngăm quay sang bạn mình với một sự háo hức, rồi chuyển sang lo lắng tức thì. “Chuyện gì nữa đây?”

“Chúng ta sẽ trang điểm cho cô ấy giống chị và để cô ta thế chỗ của chị trong suốt kỳ nghỉ kinh khủng này.”

“Cái gì?” Brinna và Sabrina đồng thanh thốt lên; rồi Sabrina chạy đến bên người chị họ đầy lo lắng. “Ôi, Joan, chị đang nghĩ gì vậy?”

“Như chị vừa nói.” Mỉm cười rạng rỡ, nàng tiến đến trước mặt Brinna. “Sẽ rất tuyệt. Cô có thể mặc đồ của ta, ăn cùng bàn với tầng lớp thượng lưu. Tại sao ư, đó sẽ là một trải nghiệm

tuyệt vời nhất đối với cô! Đúng thế. Ta nghĩ nó sẽ là như vậy. Tất nhiên, giọng nói của cô cần chỉnh lại một chút và tay của cô- ”

Khi tiểu thư định cầm bàn tay thô ráp, chai sần của cô, Brinna vội giấu chúng ra sau lưng, thoát khỏi tầm với của tiểu thư và lắc đầu ngầy nguậy để phản đối. “Ôi, không. Em rất xin lỗi, thưa tiểu thư, nhưng em không thể thế chỗ của cô được. Tại vì, sẽ có một hình phạt nghiêm khắc cho người nào mạo danh quý tộc. Họ sẽ làm thế, em không chắc là họ làm những gì, nhưng em chắc chắn là sẽ rất khủng khiếp.”

“Em nghĩ sao?” Lady Laythem nhìn sang người em họ dò hỏi, nhưng chẳng thể tìm thấy sự ủng hộ. Em họ cô đang nhìn chăm chăm vào cả hai như thể họ mới vừa mọc thêm một cái đầu từ đầu ra vậy. Thở sượt một cái, Joan quay lại phía Brinna. “Không có chuyện đó đâu. Đừng lo. Nếu ai đó phát hiện ra, ta sẽ đơn giản nói đó là ý của ta. Đó chỉ là một trò đùa.”

“A, nhưng ...” Đôi mắt mở to đầy cảnh giác, Brinna bắt đầu đi giật lùi. “Em không nghĩ - ”

“Ta sẽ trả tiền cho cô.”

Khựng người, cô chớp chớp mắt. “Trả tiền cho em?”

“Vô cùng hậu hỹ,” Joan quả quyết, rồi đưa một túi tiền khiến Brinna phải ấn một tay lên ngực và ngồi phịch xuống chiếc giường với cái đầu ong ong. Với số tiền này, Aggie có thể nghỉ hưu. Bà có thể sống quãng đời còn lại trong an nhàn và thanh thản. Aggie xứng đáng như vậy.

“Joan!” Sabrina mất kiểm chế, lao thẳng tới trước mặt Joan. “Chị đang nghĩ chuyện gì thế hả? Chị không thể để một *cô hầu* đóng giả chị được!”

“Tất nhiên là chị có thể. Em không thấy sao? Nếu cô ta là chị, chị sẽ không phải chịu đựng sự tán tỉnh ngu ngốc của một kẻ quê kệch mà cha chị định sẽ cưới cho chị. Chị có thể vẫn tìm ra một cách nào đó để thoát khỏi chuyện lộn xộn này.”

“Chẳng có lối thoát nào cả cho chuyện này – ý em là, hôn nhân. Nó đã được cam kết từ khi chị còn là một đứa bé. Chuyện này-”

“Luôn có một lối thoát cho mọi chuyện,” Joan kiên quyết. “Và chị sẽ tìm ra nó nếu chị có thời gian để suy nghĩ. Nếu cô ta đóng giả chị thì chị sẽ có thời gian. Chị có thể thu xếp được một lối thoát khi cha hạ cố mà chú ý tới hôn ước này. Tại vì, khi cha gửi thư cho chị ở tu viện, chị đã nghĩ, chị đã nghĩ – ôi, chị chắc chắn đã không nghĩ nó đơn giản là đưa chị tới đây để cho mấy tên ngốc nhà quê có thể trông đợi chị vào một cuộc hôn nhân mà chị không hề biết.”

“Em hiểu là chị đang bị rối trí,” Sabrina dịu dàng. “Nhưng chị chưa bao giờ gặp Royce của vùng Thurleah. Anh ta có thể là một người rất tốt. Anh ta có thể-”

“Anh ấy là một nam tước quèn của Lord Mention. Anh ấy là con trai của một nam tước giàu có khoảng mười lăm năm trước khi mà cha chị giao ước vụ hứa hôn, nhưng cha anh ta đã chạy tới sự sản trong vùng và bỏ rơi con trai mình với khoản nợ nặng nề và rắc rối. Anh ta đã tự tạo danh tiếng cho bản thân trong chiến trận khi phục vụ đức vua, sau đó nghỉ hưu tại sự sản nơi anh ta được nói đến là làm việc chăm chỉ cũng như các chư hầu của anh. Anh ta chẳng quan tâm tới tu viện, và không đi lại nhiều. Thực tế thì anh dành hầu hết thời gian trên đồng

ruộng cổ gắng chặt bóp ít hoa lợi từ đất đai của anh.”

Sabrina cắn môi đầy hối lỗi. Bản thân nàng đã thu thập cho Joan tất cả những thông tin về việc này trong suốt chuyến đi từ tu viện. Khá là dễ dàng khi hỏi ở đây một chút, nghe ở kia một ít. Mọi người dường như đều biết và tôn trọng người đàn ông. Nàng nói thêm, “Và anh ấy đã hoàn thành nhiệm vụ ảnh tự đề ra cho bản thân. Ảnh đang dần khôi phục lại sự huy hoàng của sự sản như nó đã từng.”

“Ồ, phải, với khoản hối môn của chị, Thurleah sẽ không nghi ngờ gì mà trở lại vẻ giàu sang và lộng lẫy vốn có của nó ... trong khoảng năm, có thể là mười năm. Nhưng thời gian sẽ trôi đi, chị sẽ chết vì sinh con hoặc quá già để mà tận hưởng vinh hoa. Không. Chị sẽ không lấy hấn đâu, em họ. Đây là lần đầu tiên trong suốt mười chín năm rưỡi tuổi của chị là chị từng đặt chân ra ngoài Laythem. Chị đã mơ cả cuộc đời chị rằng một ngày nào đó những điều khác lạ. Rằng chị có thể kết hôn, rời Laythem, và đi thăm tu viện bất cứ khi nào chị thích. Chị sẽ không trói buộc bản thân với một gã suốt ngày bán mặt cho đất bán lưng cho trời, một gã chỉ trông đợi chị làm việc cho tới chết bên cạnh hấn.”

“Nhưng mà-” Sabrina hết nhìn chị họ rồi nhìn Brinna với một cái cau mày lo lắng. “Thế thì, có thể chị chỉ đơn giản là ra ngoài gặp gỡ và tìm hiểu về anh ấy cho tới khi chị tìm ra một kế hoạch để hủy đám cưới? Tại sao chị lại phải cần cô gái thế chỗ cho chị?”

“Bởi vì điều đó sẽ giúp chị có thêm nhiều thời gian để suy nghĩ. Bên cạnh đó, tại sao chị phải chịu đựng lời tán tỉnh của một gã quê mùa thậm chí chẳng biết thế nào là thanh tao, phong nhã chứ? Cứ để hấn tán tỉnh cô hầu. Những lời lẽ tồi tàn và kiểu cách ngu dốt của hấn sẽ không nghi ngờ gì là quyến rũ được cô ta đằng sau những ý định thô kệch cô ta có thể trải qua cả ngày như một nông nô.”

“Em là một phụ nữ tự do,” Brinna nói đầy tự trọng. Nhưng chẳng có ai nghe, thậm chí là quan tâm tới điều mà nàng vừa nói, khi Sabrina cúi kính, đôi mắt cô nhú lại nhìn Joan.

“Em chưa bao giờ nghe thấy ai gọi Thurleah là một gã quê kệch hay cư xử của anh ấy là tồi cả,” Sabrina đính chính.

“Em không ư?” Joan đột nhiên lờm cô em họ. “Tốt thôi, chẳng có chuyện gì hết. Ai đó đã thấy, và cô hầu này có thể cứu chị khỏi tất cả bằng cách thế chỗ chị.”

“Không. Cô ta không thể,” Sabrina thẳng thừng. “Sẽ không như thế. Trong khi chị đơn giản là đứng nhìn, chị có thể không nhận ra. Cô ấy cao hơn chị một hoặc hai inch đấy.”

“Em đúng, tất nhiên rồi. Nếu Cha ở đây chị có thể chẳng bao giờ dám thử, nhưng may mắn sau ông cảm thấy không khỏe và đã nghỉ lại ở tu viện. Vì không có ai ở đây từng thấy chị trước đó ngoại trừ Lord Menton trong chuyến đi này, và rồi chị đã choàng áo kín mít, đội cả mũ áo để giữ ấm. Thử duy nhất ông ấy có thể thấy đó là mũi chị, và cô ta cũng có cái mũi giống hệt. Lady Menton cũng thấy điều y chang khi chúng ta tới đây. Bà ấy ra tận nơi chào đón chúng ta, nhưng cũng chỉ có vài phút ngắn ngủi và chị vẫn trùm áo kín mít.”

“Có thể, nhưng còn sự khác biệt về chiều cao thì sao chứ?”

Joan nhún vai. “Chị đã cưới ngựa trong suốt chuyến đi và không nghi ngờ gì là cái áo

choàng ngoài có làm chị cao hơn chút ít. Họ sẽ không chú ý. Nó sẽ khả thi.”

“Nhưng cô ta là một *nông dân*, Joan. Cô ta không biết cách hành xử như một quý cô.”

“Chúng ta sẽ dạy cô ta những điều cần thiết,” Joan nói luôn.

“Chị trông đợi là mười chín năm rèn luyện sẽ được chuyển giao cho cô ta trong vài giờ?” Sabrina nhìn không tin tưởng.

“Ôi...” Một cái cau mày lo lắng hiện trên khuôn mặt Joan. “Có lẽ không chỉ trong vài giờ. Chúng ta có thể nói là chị cảm thấy yếu sau chuyến đi và muốn nghỉ ngơi tại phòng hơn là xuống dưới tham gia bữa tối nay cùng với mọi người. Và chị sẽ huấn luyện cô ấy cả buổi.” Trước cái nhìn nghi ngại của Sabrina, cô kiên nhẫn giải thích. “Không phải là dạy cô ta điều hành một dinh thự hay chơi đàn hạc. Cô ta chỉ cần đi lại và nói năng như một quý cô, nhớ là nói ít nhất có thể và không được làm họ phật ý. Bên cạnh đó, cô ta chỉ cần lừa Lord Thurleah, và hẳn có thể không có khả năng dành nhiều thời gian lẻo đẻo quanh những quý cô đứng đắn. Hẳn thậm chí còn chẳng tới nhà thờ,” cô lầm nhấm một cách ghê tởm. Cô quay lại phía cô hầu.

“Cô gái?” Joan bắt đầu với một cái nhíu mày. “Tên của cô?”

“Brinna, thưa tiểu thư.”

“Ừ, Brinna, cô sẽ đồng ý với ta chứ?” Thấy Brinna lưỡng lự, Joan nhanh chóng tiến đến chiếc rương ở dưới chân giường và mở nó ra. Lục trong một cái ngăn, cô tìm thấy một cái hầu bao, mở nó ra, và lấy vài đồng tiền. “Đây là một nửa cho những gì ta đã hứa với cô. Đồng ý và ta sẽ đưa chúng cho cô ngay bây giờ. Ta sẽ đưa nốt nửa còn lại sau khi việc này kết thúc.”

Brinna nhìn những đồng tiền và nén lại viễn cảnh Aggie được nghỉ ngơi trên một chiếc ghế cạnh bếp lửa trong một ngôi nhà ấm cúng đang lấp đầy tâm trí nàng. Người phụ nữ già đã là việc chăm chỉ để kiếm cái ăn, cái mặc cho Brinna và bà xứng đáng được hưởng những ngày cuối đời thanh thản. Với những đồng tiền từ công việc vất vả này, nàng có thể chu cấp cho mẹ. Và nó hầu như chẳng có gì nguy hiểm. Lady Joan sẽ giải thích rằng đó là ý tưởng của cô ấy nếu họ bị phát hiện, nàng tự trấn an, rồi nhanh chóng gạt đầu trước khi mất hết can đảm.

“Tuyệt vời!” Cầm lấy tay nàng, Joan thả những đồng bạc vào lòng bàn tay đang mở của nàng, rồi khum những ngón tay lại quanh chúng và nắm chặt. “Bây giờ, điều đầu tiên chúng ta phải làm là -”

Cả ba người đóng băng tại chỗ, đưa cái nhìn hoảng hốt về phía cửa, khi nghe thấy tiếng gõ. Rồi Joan khe khẽ “Mời vào,” cánh cửa mở ra và Lady Christina bước vào.

“Mẹ gửi tôi đến để xem nữ hầu mới có vừa ý bạn không.”

“À. Cô ấy làm tốt,” Joan nói nhanh, một cái nhìn hốt hoảng trên khuôn mặt cô. Brinna nhận ra cô gái sợ bị mọi người trông thấy khi họ cạnh nhau, Lady Christina hẳn sẽ chú ý tới sự giống nhau giữa họ và bằng cách nào đó sẽ phá hỏng những kế hoạch của cô. Chẳng gì có thể đoán chắc rằng một cô gái khác không chú ý tới những điều đó. Trong nhà Menton, Lady Christina được trả tiền để ít chú tâm nhất tới thế giới xung quanh cô trừ những quyển sách yêu thích của cô nàng. Đó là lý do Brinna giật mình khi cô gái đột ngột nghiêng đầu sang một

bên, đôi mắt xanh thắm thực sự tập trung một khắc khi cô cười nhẹ và thầm thì “Nhìn ba người kia. Tóc tai rối bù. Trông cứ như là ba con gà mái Pháp bị đưa lên thót ý. Ngoại trừ, tất nhiên rồi, chỉ có hai trong số ba người là từ Normandy và người kia là từ Pháp. Vẫn còn...”

Brinna cảm thấy Joan cứng đờ bên cạnh nàng khi một biểu hiện kỳ lạ lướt qua nét mặt của Christina. Nhưng sau đó nó tan biến và cô nàng lướt nhìn khắp căn phòng. “Vẫn chưa chuẩn bị nước tắm cho bạn sao? Tôi sẽ đi nhắc gia nhân chuẩn bị liền cho bạn.” Quay đi, cô nàng lướt ra khỏi phòng cũng nhanh chóng như khi xuất hiện, bỏ rơi những cô gái vẫn còn đang tròn mắt vì bất ngờ phía sau lưng.

“Làm sao tiểu thư có thể khiến em trở nên xinh đẹp giống chị,” Brinna thốt lên ngơ ngác khi soi gương và nhìn chính mình.

Đã bình minh sau khi Brinna tới cửa phòng của Lady Joan như một nữ hầu tạm thời. Hàng giờ đã trôi qua kể từ cuộc thảo luận khó tin đó. Trong khi Sabrina đi gửi tin nhắn của Joan rằng cô nàng quá mệt mỏi để tham dự bữa tối, Brinna đã báo lại với nhà bếp, thông báo với Bếp trưởng rằng tiểu thư yêu cầu nàng ngủ lại trước cửa phòng tiểu thư như nữ hầu của cô ta vẫn thường làm: nàng nhanh chóng lót dạ khi tới phòng bếp và dành vài phút để tự trấn an bản thân rằng tất cả sẽ tốt đẹp cho Aggie rồi chuẩn bị một khay đồ ăn để đem lên phòng tiểu thư, và thấy bồn tắm mà Lady Christina đã cho đem tới. Sau khi giúp nàng ta tắm rửa, Brinna cũng tự tắm rửa với thùng nước lạnh đến rùng mình.

Lờ đi khay đồ ăn, Joan chú ý tới Brinna đang tự kỳ cọ bản thân từ đầu tới chân, lần nữa, và lần nữa, cho tới khi Brinna cảm thấy cơ thể sạch bong. Cô nàng thậm chí còn gỡ bím tóc dài của Brinna và xả sạch nó ba lần trước khi cho phép Binna ra khỏi bồn tắm. Joan không cho phép Brinna khoác lại bộ quần áo nông dân dơ dáy, và đưa cho nàng một trong những bộ đồ cũ của cô. Rồi hai người cùng nhau ngồi cạnh lò sưởi hong khô tóc và chải tóc thành từng bím cho nhau.

Chuyện này trở nên hết sức kỳ quặc đối với Brinna khi ranh giới giữa tiểu thư và người hầu trở nên lẫn lộn khi Joan hỏi nàng về thời thơ ấu của nàng cũng như cuộc sống của người hầu, rồi cô nàng cũng tự kể rất nhiều về chính bản thân mình. Đối với Brinna, cuộc sống của cô tiểu thư này nghe thực sự đáng thương. Mặc dù tiểu thư có tất cả mọi thứ giàu sang phú quý và được trọng vọng, nhưng Joan vô cùng cô đơn. Mẹ của nàng đã qua đời khi nàng còn rất nhỏ và người cha thì dường như lúc nào cũng chỉ quan tâm tới chuyện kinh doanh của lãnh địa. Tiểu thư không được ai chăm nom, chỉ có những gia nhân phục vụ nàng sớm tối. Brinna có thể chẳng có quần áo đẹp và trang sức như tiểu thư, nhưng nàng có Aggie, và nàng luôn biết mình được yêu thương, luôn có một người phụ nữ dõi theo từng bước chân của nàng, lo lắng cho cái đầu gối trầy xước hay đơn giản chỉ là ôm lấy nàng. Từ những tâm của Joan về thời thơ ấu, Brinna cảm thấy buồn thay cho cô gái... Đến khi tóc của họ đã khô và “những bài học” thực sự bắt đầu. Brinna nhanh chóng mất hết cảm thông với cô nàng bạo chúa bé nhỏ khi cô nàng quát tháo những mệnh lệnh, xỉa xói nàng, dùng tay đánh nàng, và thúc và huých nàng chỉ để tạo cho nàng dáng đi, cách nói chuyện, và khiến cho đầu óc nàng trở nên “thời thượng.” Quyết tâm biến đổi Brinna của cô nàng cũng rành rành như là Brinna chẳng thể làm được chuyện đó. Tiểu

thư Sabrina chẳng giúp được gì ngoài mấy câu bình luận về thứ đồ trang sức giả mạo và những dự báo đen đui một lần khi cô trở lại căn phòng. Khi bình minh ló dạng, Brinna dám quả quyết rằng đây là một điều ngu ngốc nhất mà nàng từng đồng ý làm...

Cho đến lúc nàng soi tấm gương Lady Joan đang đưa ra giữa họ, nàng chợt thấy một hình ảnh lộn lắt nhưng trống rỗng và Lady Joan thì đang chăm chú quan sát nàng. Nhưng rồi nàng nhận ra rằng đôi mắt đang nhìn lại nàng có màu xám xanh dịu dàng, không phải màu xanh biếc dữ dội của cô tiểu thư. Ngoài cái đó ra, nàng trông gần như y hệt Lady Joan. Điều đó khiến nàng tự tin hơn.

“Thấy không?” Joan cười, cắt cái gương vào trong rương trước khi quay lại để ướm thử cho Brinna bộ váy màu xanh thẫm cô nàng chọn trong rương.

“Đây. Cô sẽ mặc bộ này,” cô nàng nói đầy hài lòng. “Giờ thì, thêm một lần nữa. Khi cô gặp Lord Thurleah cô...?” Cô nàng rướn một bên hông mày để hỏi và Brinna vẫn còn chút choáng ngợp với hình ảnh vừa thấy trong gương, nhanh chóng nhún gối và lí nhí, “Hân hạnh, thưa đức ngài. Tôi – ”

“Không, không, không.” Joan quát ầm lên. “Tại sao cô không thể nhớ chứ? Lần đầu tiên gặp gỡ cô phải nhún gối thật chậm, giữ mắt cô chỉ nhìn sàn nhà, sau đó ngược chúng lên và nói – ”

“Hân hạnh, thưa đức ngài. Tôi rất vinh hạnh vì cuối cùng cũng được gặp ngài,” Brinna nhanh nhẩu ngắt lời. “Đó. Em nhớ mà. Em chỉ quên mất một lúc bởi vì – ”

“Không được phép quên. Cô phải nhớ đấy, nếu không thì sẽ khiến tôi phải xấu hổ vì sự ngu dốt của cô đó.”

Brinna thở dài, cảm thấy tất cả tự tin có được với hình ảnh trong gương giờ đang trôi tuột đi. “Có thể tốt nhất là chúng ta sẽ quên hết mấy cái lỗi ngớ ngẩn này.”

“Tốt hơn hết là quên hết tất cả những thứ ngu ngốc,” Joan nhanh chóng chỉnh lại, rồi giận giữ thêm vào. “Cô bắt buộc phải ghi nhớ mà cố gắng phát ngôn với – ”

“Đủ rồi,” Brinna cắt lời. “Tiểu thư biết là tiểu thư không thể biến em thành một quý cô. Điều đó là vô vọng.”

“Không,” Joan nhanh chóng chỉnh lại “Cô đang làm rất tuyệt. Cô tiếp thu nhanh. Chỉ là cô đang mệt thôi.”

“Chúng ta đều đã mệt rồi,” Sabrina đang ngồi chán nản trên giường, lăm bầm mệt mỏi. “Tại sao chị không từ bỏ đi.”

“Tiểu thư nói đúng,” Brinna thêm vào với một tiếng thở dài. “Không được đâu. Chúng ta nên từ bỏ cái việc ngu ngốc này và – ” Một tiếng gõ cửa khiến nàng ngừng lại. Nàng tự động ra mở cửa, rồi đứng trân trân nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt nàng.

Chàng là một hình ảnh huy hoàng. Một vầng hào quang bằng vàng bao quanh lấy chàng bởi ánh đuốc đang thấp sáng hành lang u ám trong buổi sớm mai. Cơ thể cao lớn, mạnh mẽ của chàng khoác tấm áo choàng sang trọng màu hổ phách. Làn da chàng rám nắng khỏe khoắn, và

đôi mắt đang nhìn nàng thực sự là màu xanh biêng biếc như bầu trời phương bắc nước Anh trong ngày hè quang đãng. Chàng là người đẹp nhất mà Brinna từng được chiêm ngưỡng.

“Lady Joan? Ta là Lord Royce của Thurleah.”

“Gor,” Brinna thở hắt ra, đôi mắt nàng mở to. Đây là một gã yêu tinh dần dợn? Một tên nhà quê mà họ muốn nàng chịu đựng? Nàng có thể cười như điên trong khi chịu đựng sự quyến rũ thể này. Khi lông mày chàng rướn lên vẻ ngạc nhiên, và một cú huých từ phía sau của Joan, người đang trốn sau cánh cửa, nàng nhận ra rằng mình vừa lỡ lời, và sự hoảng hốt hiện rành rành trên khuôn mặt trước khi nàng nhớ phải nhún gối thật hoàn hảo và hạ thấp bờ mi xuống sàn nhà trước khi lướt mắt nhìn khuôn mặt chàng và mỉm cười.

“Thưa ngài,” nàng thở hắt ra, nụ cười của nàng nở rộng khi chàng nắm tay nàng để đỡ nàng dậy, nhưng nụ cười chợt biến đi khi nàng trông thấy biểu hiện của chàng.

Chàng đang cau mày, rất ít sự hài lòng, và Brinna cắn môi đầy lo lắng, vắt óc suy nghĩ xem lý do là gì. Có phải nàng đã chậm trễ nhún gối chào? Nói từ gì đó sai? Điều gì, nàng chẳng thể nghĩ ra, cho tới khi chàng nhanh chóng lái câu chuyện.

“Ta đã tới được một lúc,” chàng nói.

Đôi mắt Brinna giãn ra trong khi nàng cố gắng nghĩ ra cái gì đó để nói.

“Em hy vọng *chuyến đi của ngài tốt đẹp*” Nàng liếc xung quanh khi nghe tiếng nhắc, đôi mắt mở to trống rỗng như chúng có thể nhìn thấy vẻ mặt kiên nhẫn của Joan đằng sau cánh cửa. “*Nói đi. Em hy vọng chuyến đi của ngài –*”

“Ai đang nói với nàng vậy?”

Brinna đột ngột xoay lại với chàng, bước thẳng tới chắn lối vào khi chàng cố nhìn vào sau cánh cửa. Chàng đã ngừng lại, nhưng hai người lại trở nên quá gần nhau, và Brinna cảm thấy thoáng run rẩy lướt qua khi nàng hít mùi hương của chàng. “Chỉ là một người hầu,” nàng nói dối, lơ đi tiếng hỗn hển kinh ngạc từ sau cánh cửa.

“Oh.” Royce nhìn cô gái, đầu óc chàng bỗng trở nên trống rỗng khi chàng chạm vào nàng. Nàng chẳng giống những gì chàng trông đợi. Anh họ chàng, Phillip của Radfurn đã dành vài tháng ở Pháp hồi cuối năm, để đi xuyên Normandy về nhà, và nghỉ lại Laythorn một thời gian trong chuyến đi của anh. Rồi anh vội vã đi tới Thurleah để gặp Royce cùng với ấn tượng về việc đính hôn của chàng. Anh đã nói khá nhiều về sự thiếu thân thiện của nàng, sự màu mè kiểu cách của nàng, những mùi mà nàng xúc lên người, và thực tế là nàng đã chạy khỏi nhà của cha nàng để đến tu viện ngay khi nàng có thể thu xếp...

Chàng chưa bao giờ một lần đề cập tới sự tinh nghịch khi nàng hếch mũi lên, đôi môi ngọt ngào căng mọng, đôi mắt to tròn long lanh, hay mái tóc như tơ trời lấp lánh. Chết tiệt. Chàng có thể đã chuẩn bị chu đáo hơn nếu được biết trước. Nhận ra chàng đã đứng đó một lúc mà chỉ ngắm nhìn cô gái, Royce đằng hắng. “Ta tới để hộ tống nàng tới Mass.”

“Oh.” Nàng liếc một cái do dự về phía căn phòng, rồi dường như quyết định và bước ra hành lang. Khép cánh cửa phía sau, nàng đặt bàn tay lên cánh tay đưa ra của chàng và mỉm

cười một chút khi chàng dẫn nàng xuống dưới sảnh.

“VẬY?”

Lén nhìn cặp đôi qua cánh cửa mở hé, Sabrina quay trở lại phòng và nhìn Joan đầy thắc mắc. “VẬY GÌ CHỨ?”

“Em đi cùng cô gái, không phải sao? Cô ta sẽ cần sự giúp đỡ.”

Đôi mắt Sabrina mở to kinh ngạc. “Nhưng em là người đi kèm với chị mà. Em không thể để chị một mình.”

“Đúng vậy. Và cô ấy bây giờ là chị. Nó sẽ không phải phép nếu em để cô ta một mình với hân.”

Sabrina há hốc miệng định cãi lại, rồi lại ngậm miệng lại với một tiếng thở dài khi nàng nhận ra là Joan đúng. Thở sụt một cái nữa, nàng nhanh chóng đuổi theo Royce và Brinna.

CHƯƠNG HAI

“Mọi việc tôi làm là vì Joan.”

Brinna nén một tiếng thở dài ngao ngán khi Sabrina tiếp tục tràng chỉ trích của cô nàng. Người thiếu nữ này dường như có rất nhiều điều để nói về chuyện này. Brinna chỉ ước rằng nàng không phải lắng nghe chúng. Thật không may, nàng còn hơn là một thánh gia bị canh giữ, không có khả năng trốn thoát khỏi cô gái. Sabrina bám dính lấy Brinna mọi lúc kể từ khi cô nàng rời phòng Lady Joan, và không rời nửa bước cho tới khi họ trở lại phòng.

Đây là ngày sau Giáng sinh, ngày mà Lord Thurleah đã tới Menton và lên phòng của Lady Joan để hộ tống nàng tới nhà thờ Mass. Và đó là khoảnh khắc bình yên cuối cùng của Brinna. Con đường tới Mass dài hơn bình thường, vì đây là Ngày Giáng sinh, và Brinna đã giành toàn bộ thời gian cho phép những lời giáo huấn của linh mục bao trùm lên nàng khi nàng ngạc nhiên khám phá Lord Thurleah qua hàng mi. Chàng thực sự là một người đàn ông đẹp, và Brinna có thể tiếp tục ngắm chàng cả ngày, nhưng tất nhiên, Lễ Mass cũng đến hồi kết thúc và Lord Thurleah quay lại mỉm cười với nàng và hỏi rằng liệu nàng có thích đi dạo bộ một vòng sau buổi lễ dài lê thê.

Brinna mỉm cười đáp lại và vừa mở miệng để trả lời, thì bất ngờ tiếng nạt của Sabrina vang

lên bên tai nàng khiến nàng ngừng lại, từ chối lời đề nghị. Như một kẻ khó chịu, nàng ta bám dính lấy cánh tay Brinna và kéo nàng đi từ nhà nguyện quay lại chỗ đại sảnh, đồng thời rì rầm những lời nhắc nhở nàng cúi đầu xuống để che giấu đôi mắt xám, và cả để che giấu bớt chiều cao khác biệt với Joan thực sự.

Brinna dành thời gian nghỉ ngơi trong hôm đầu tiên với tư cách là Lady Joan, luôn nhìn xuống chân nàng và giữ cho vai nàng khom xuống như Sabrina đã dẫn dắt nàng trong trò chơi cái gì sắp xuất hiện trên đường đi tới những chiếc ghế nghỉ. Nàng ta yêu cầu họ ngồi cạnh nhau, dành thời gian thì thảo về “mọi việc tôi làm là vì Joan,” rồi bất thần lôi và kéo nàng ra một chỗ khác để không ai dám tới gần họ hoặc là có khả năng nói chuyện với nàng. Mặc dù vậy, tất nhiên, chẳng thể nào qua mắt nổi tất cả mọi người, và Sabrina đã ngừng di chuyển, hoán đổi vai trò của cô nàng để đơn giản là ngăn cản bất kỳ sự giao tiếp nào với Brinna/J Joan bằng cách trả lời mọi câu hỏi dành riêng cho Brinna như thể là nàng bị câm vậy. Hầu hết những câu hỏi được đặt ra là từ Lord Thurleah, người đã theo sau họ lòng vòng trong đại sảnh, rồi ngồi cạnh Sabrina trong bữa tối. Chàng đã cố gắng để ngồi cạnh Brinna – người mà chàng nghĩ là vị hôn thê Joan của mình – nhưng Sabrina đã chen ngang và khiến Brinna phải đổi chỗ ngồi với vài lý do ngớ ngẩn mà Brinna thậm chí là không thể hiểu được. Nàng đã quá điên cuồng bởi sự thất vọng và giận giữ mà nàng nhìn thấy trên khuôn mặt Lord Thurleah bởi trò hề của Sabrina. Quá tốt khi đồ ăn được mang lên và Sabrina đã dự đoán, một cách đầy ý nghĩa và khá lớn rằng nàng trông thật mệt mỏi và cần phải đi nghỉ sớm.

Bỏ lại Sabrina phía sau rõ ràng là đang cười với một Lord Thurleah đang rành rành giận dữ, Brinna trở lại phòng của Joan thì thấy căn phòng trống không. Sau một chút bối rối, Brinna khẽ nhún vai mặc kệ và sắp xếp lại căn phòng, thấy rằng nàng đã thực sự thích thú với công việc. Làm việc trong bếp, và luôn ngủ ngon trên chiếc giường rơm cùng với một người giúp việc khác, khiến sự cô độc là hiếm hoi và đáng giá đối với Brinna. Nàng đã tận hưởng sự tĩnh lặng và yên bình khi nàng bận rộn với căn phòng, sắp xếp các thứ, rồi cởi bỏ chiếc áo dài đẹp để của Lady Joan và đặt lưng xuống chiếc giường rơm dành cho người hầu ở cạnh cửa ra vào. Nàng mới chỉ lơ mơ ngủ được khoảng mấy giờ thì chợt tỉnh dậy khi cánh cửa đột ngột hé mở đủ để Joan trượt vào trong.

Đôi mắt Brinna mở to đầy kinh ngạc khi những tia sáng yếu ớt của đám tro tàn trong lò sưởi hắt bóng bộ đồ cũ kỹ của chính nàng đang mặc trên người cô gái và đoạn vải nàng dùng để quấn đầu đã được Joan dùng để che đi những lọn tóc vàng óng của cô nàng. Nhưng nàng không nói gì cả, để mặc Joan tự thay đồ. Nàng chẳng có quyền gì mà hỏi tiểu thư xem nàng ta đã đi đâu. Bên cạnh đó, sự lén lút trong mọi hành động của cô nàng, ngay cả việc trườn vào chính chiếc giường của mình đã cảnh báo Brinna rằng câu hỏi của nàng sẽ chẳng được chào đón. Giả vờ như chẳng nhìn thấy gì, Brinna khép hờ đôi mắt và cố dỗ giấc ngủ.

Joan vẫn đang ngủ khi Lord Thurleah đến gõ cửa phòng vào buổi sáng, nhưng Brinna đã dậy và thay đồ và sẵn sàng tiếp tục vai diễn. Lại một lần nữa, chàng hộ tống nàng tới Mass, và lại một lần nữa khi họ chuẩn bị rời nhà nguyện thì Sabrina đã huých nàng gia nhập trò chơi với những chiếc ghế âm nhạc của cô nàng. Cho tới tận bữa trưa, khi Lady Menton tuyên bố cần thêm nữa những nhánh tầm gửi. Christina nhanh chóng sắp xếp một nhóm những người trẻ tuổi ra ngoài để tìm kiếm “những cành cây đặc biệt” đó. Hầu hết các vị khách, cả Lord Royce

cũng tham gia, chàng cưới ngựa, nhưng một chiếc xe ngựa kéo đã được mang theo suốt cuộc tìm kiếm những nhánh tầm gửi và Sabrina đã thu xếp với một lý do nào đó với Lady Christina tại sao nàng và “Joan” nên đi trên chiếc xe kéo. Và giờ đây, Brinna mắc kẹt phía sau chiếc xe kéo với Sabrina, cùng với những lời cường điệu của cô nàng về người chị họ.

Ai có thể nghĩ rằng là một quý cô thật quá tẻ nhạt, nàng nghĩ vẫn vợ, đôi mắt xa xăm nhìn nhóm người đang cưới ngựa phía trước xe kéo. Ôi, ít nhất thì nàng chỉ buồn tẻ và không nghèo nàn như Lady Gibert đáng thương, nàng nhớ nghĩ khi nhìn người phụ nữ kia.

Eleanor là tên cô gái. Cô đã cố gắng giới thiệu bản thân với Brinna/Joan ngày hôm qua, và Sabrina đã ngăn chặn cô nàng như với tất cả những người khác. Trong thoáng chốc, Brinna thực sự nổi giận với người em họ của Joan và không chỉ là sự cáu tiết. Eleanor rành rành là không hạnh phúc khủng khiếp và rất cần một người bạn, và Brinna cảm thấy Sabrina cần tử tế hơn một chút.

Nàng lướt tới người đàn ông đang cưới ngựa bên cạnh Lady Eleanor, và Brinna chột cau mày. James Glencairn. Hẳn là vị hôn phu của cô gái và cũng là người chịu trách nhiệm về sự nghèo khó của Eleanor. Gã đàn ông đã tới gia đình Menton từ khi còn nhỏ, và có một vết rách trên vai hằn, rộng như cái hào của nhà Menton ngay khi hấn xuất hiện. Chẳng ngạc nhiên gì vì, dù được che giấu rất khéo, hấn là và vẫn là một con tin, được giữ lại và rèn giũa tại nhà Menton để đảm bảo cho những hành vi tốt đẹp của cha hấn tại Scotland. Đáng buồn thay, với điều đó hấn đang mang đến cho Lady Eleanor không may mắn chỉ là sự nghèo khó.

“Cô không nghe tôi nói,” Sabrina đột nhiên rít lên, huých khuỷu tay cô nàng để nhắc nhở Brinna.

Bị bất ngờ bởi sự lộn nhào của bụng mình, Brinna cố gắng ngồi lại chỗ của nàng trên chiếc xe kéo, nhưng mất thăng bằng, và lộn nhào khỏi chiếc xe cùng với tiếng thét của Sabrina. Nàng đáp lưng xuống nền tuyết dày trên con đường làng và thở hắt ra bởi cú va đập và những lời trấn an của Sabrina lú lo bên tai nàng. “Không, không, tất cả đều ổn. Lady Joan và tôi vừa mới quyết định là sẽ đi bộ. Mọi người cứ đi tiếp đi.”

“Nhưng – ” giọng nói lo lắng của người lái xe vang lên trước khi Sabrina cắt ngang.

“Đi ngay đi. Không liên quan đến ông.”

Thở hắt ra khi cuối cùng nàng cũng có thể hít lấy một hơi vào trong phổi, Brinna từ từ ngẩng đầu lên để nhìn thấy những người cưới ngựa chẳng hề chú ý đến sự không may của nàng và chỉ có người đánh xe kéo là ném cái nhìn lo lắng qua vai lão về phía nàng trong khi miễn cưỡng điều khiển những con ngựa quay trở lại con đường. Sabrina đang cố gắng di chuyển trong tuyết để tới chỗ nàng, vẻ mặt hăm hăm giận giữ.

“Cô đang cố làm cái gì vậy trời? Giết chết tôi vì xấu hổ? Hủy hoại Joan?”

“Em?” Brinna ngạc nhiên bối rối.

“Phải, cô. Các quý cô không đi lê lổng dưới trời tuyết, có biết không.”

“Em – ”

“Tôi không muốn nghe cô xin lỗi,” Sabrina tàn nhẫn cắt lời, chống hai tay lên hông với một cái nguyệt ghê tởm, “Đồ nông dân! Thật đấy! Đứng dậy đi –”

“Mọi chuyện ổn chứ, các quý cô?”

Cái miệng quát nạt của Sabrina ngay lập tức ngậm lại dù cô nàng đang chuẩn bị tuôn ra một tràng, đôi mắt mở to đầy kinh hãi khi giọng nói của Lord Thurleah vang lên bên cạnh. Họ đều cuống cuống khi nhặt ra chàng và người của chàng đã chú ý tới tai nạn của họ và đã cưỡi ngựa quay lại để giúp đỡ. Cố gắng nặn ra một nụ cười rành rành là căng thẳng trên môi, Sabrina xoay ngoắt lại, đối mặt với cả hai người đàn ông khi họ ngừng lời. “Oh, vâng. Mọi thứ đều ổn. Tại sao các ngài lại nghĩ là không ổn chứ?”

Brinna đảo tròn mắt khi nghe cái giọng run rẩy của cô gái và cái cách đôi tay cô nàng trượt xuống, túm lấy thân váy và xòe rộng ra như thể cô nàng nghĩ có thể giấu đi tư thế vụng về của Brinna trong tuyết vậy. Vươn người lên, Brinna chỉ có thể trông thấy khuôn mặt của Lord Thurleah khi chàng rướn cong một bên hông mày, đôi môi chàng đang cố nén một nụ cười tủm tỉm. “Có lẽ là Lady Joan bị ngã trên tuyết chăng?”

“Ngã?” sự kinh hãi chân thành của Lady Sabrina đối với giả định là các quý cô đơn giản là không làm bất kỳ điều gì đáng xấu hổ như là việc ngã khỏi chiếc xe kéo và rơi vào tuyết... Và nếu là có như vậy đi nữa, thì các quý ông cũng không nên cố tình chú ý hay là nhắc tới nó. Những ngón tay của Sabrina trở nên xiết chặt hơn cái váy của cô, rồi đột nhiên cô dang rộng hơn và thở gấp, “Oh, không. Ngài nhầm lẫn đó thôi, thưa ngài. Tại sao chứ, Lady Joan chưa bao giờ bị ngã. Chị ấy là hiện thân của sự trang nhã và vẻ đẹp. Chị ấy nhanh nhẹn như một chú nai, và duyên dáng như một con thiên nga. Chị ấy –”

“Hiện tại thì đang nằm trên tuyết,” Lord Thurleah lạnh lùng thêm vào.

Sabrina xoay ngoắt lại, giả vờ ngạc nhiên khi nhìn Brinna. “Oh, chị yêu! Chuyện gì xảy ra vậy? Đó chắc chắn là lỗi của người đánh xe. Oh, đứng dậy đi, chị yêu quý.” Đứng thẳng lên, cô nàng nắm lấy cánh tay Brinna và nó trở nên không hữu dụng ngay khi Lord Thurleah cúi xuống, đỡ Brinna đứng thẳng dậy với đôi tay của chàng, và nhanh chóng giúp Sabrina phủi tuyết trước khi nhìn thẳng vào Brinna mà mỉm cười thân ái với nàng. “Tốt hơn rồi chứ?”

“Oh, vâng, tốt hơn rất nhiều rồi,” Sabrina đảm bảo với chàng, cắt ngang bất cứ câu trả lời nào mà Brinna có thể đưa ra. “Cám ơn sự giúp đỡ của ngài, thưa ngài. Lady Joan thường –”

“Hiện thân của sự trang nhã,” Royce lầm nhấm chế giễu.

“Vâng. Chính xác.” Cô nàng rạng rỡ với chàng như thể chàng là một cậu học trò vừa tìm ra đáp án của một bài toán khó. “Vì chị ấy đã tập khiêu vũ.”

“Thật ư?” chàng hỏi lịch sự, xoay nụ cười về phía Brinna.

“Vâng. Và đó không phải là tất cả,” Sabrina đảm bảo với chàng, rồi đứng xen vào giữa chàng và Brinna để ngăn chàng có thể nhìn cô gái. Hăm hở chứng minh cho chàng thấy rằng cái sự cố bé tẹo kia chỉ là một chút sai sót, cô nàng bắt đầu ca ngợi không ngớt về những khả năng của Lady Joan. “Chị ấy có thể nói tiếng Pháp, tiếng Latin và tiếng Đức. Chị ấy nắm rõ các loại thảo mộc và các vị thuốc như lòng bàn tay. Là một người cẩn thận khi trông nom nhà cửa.

Thành thạo chơi đàn hạc và thổi sáo –”

“Đàn hạc?” Lord Thurleah cắt ngang, đưa mắt ngang qua người thiếu nữ da ngăm để nhìn Brinna.

“Oh, vâng. Chị ấy chơi như là mơ ấy,” Sabrina tuyên bố chắc nịch, vượt lên để ngăn tầm nhìn của chàng lần nữa.

“Thật sao?” Thằng thần, chàng mỉm cười với Brinna. “Vậy có lẽ nàng có thể vui lòng biểu diễn cho chúng ta nghe tối nay, sau bữa ăn chứ? Có thể sẽ rất tuyệt nếu một nghệ sỹ hát rong sẽ tham dự để hát cho chúng ta tối nay nữa.”

“Vâng, có thể được, hay là không?” Sabrina cười vui vẻ.

Miệng của Brinna há hốc kinh hãi khi cô nàng da ngăm tiếp tục. “Tại sao, anh ta tuyệt đối là kinh khủng. Joan có thể làm tuyệt vời hơn thế.” Cô nàng nhìn sang, tưởng như hãnh diện vì Brinna, rồi cau mày khi nàng thấy biểu hiện của cô gái. “Chị sao thế này –” cô nàng bắt đầu lo lắng, xoay hẳn người sang. Rồi chính mắt của cô nàng đảo tròn khi cô nàng đột ngột đưa ra một lý do cho sự khiếp sợ khốn khổ của Brinna. Khuôn mặt của cô nàng cứng đờ, quay lại phía Lord Thurleah, cô nàng lắc đầu quày quặt. “Oh, không. Không! Chị ấy không thể chơi. Bởi vì chị ấy ... er ... chị ấy ...”

Khi Sabrina nhìn đôi mắt hoang mang của nàng, Brinna thở hắt ra và di chuyển lên một chút, lí nhí, “Em sợ rằng tay của em bị thương một chút. Em không thể chơi tốt lúc này được. Có lẽ để lần khác.”

“Đúng vậy,” Sabrina nhanh chóng kết lại, và quay lại hào hứng với Royce. “Chị ấy đau tay.” Nhận ra là mình đi quá xa khi nói thế, Sabrina khẽ nhúm mày. “Khinh khủng, thực vậy. Một tai nạn tồi tệ. Thật đáng buồn. Một nỗi đau khủng khiếp. Chị ấy gần như là không thể sử dụng được tay của mình.”

Brinna đảo tròn mắt khi cô gái say sưa nói, chẳng nhận ra được sự ngạc nhiên kinh khủng khi những lời lẽ của cô nàng khiến Lord Thurleah đứng lại và chăm chú nhìn vào đôi tay mà nàng đang giấu trong áo choàng của Lady Joan “Nghe thật kinh khủng. Chuyện đó như thế nào?” chàng hỏi.

“Như thế nào?” Sabrina ngỡ ngàng với câu hỏi, khuôn mặt cô nàng trở nên trống rỗng, rồi trở nên tuyệt vọng. “Chị ấy ... er ... chị ấy ... er ... ngón tay chị ấy bị đâm khi đang thêu!” cô nàng kết thúc đầy thẳng lợi, và Brinna gần như rên lên khi Lord Thurleah chột thốt lên một tiếng kêu đầy nghi hoặc, và rồi chàng phải lấy tay che miệng. Quay đi, chàng ho một tràng dữ dội, rồi đằng hắng vài lần trước khi trang trọng quay về phía họ.

“Vâng. Quả thật là *bi kịch*.” Giọng chàng vỡ ra ở từ cuối cùng, và chàng lại phải quay đi lần nữa để ho như là cười giòn giã. Khi chàng xoay lại, Brinna đang cắn môi dưới để giữ tiếng cười của chính nàng với câu chuyện quá sức kỳ cục. Không nhận ra rằng đôi mắt nàng đang lấp lánh tươi vui khi bắt lấy cái nhìn của chàng, gò má nàng hồng lên rạng rỡ, và nàng dường như cũng cảm thấy tràn đầy sức sống, nàng chớp mắt bối rối khi chàng đột ngột thở hắt ra và đứng sững.

Trở nên cau có, Sabrina nhìn chăm chăm người đàn ông, cái miệng cô nàng lại tiếp tục

làm việc để đảm bảo với chàng, “Vâng, đúng thế, nó nghe có vẻ là hơi quá, nhưng đó thực sự là một vết đâm nghiêm trọng.”

Royce chớp chớp mắt, như để xua đi vẻ mơ mộng trong mắt chàng. Khoảnh khắc đó, Brinna nghĩ chàng nhất định sẽ quay đi kèm theo một cái đặng hăng thích hợp, nhưng chàng đã trấn tĩnh lại bản thân và nói nhỏ, “Vâng, tốt thôi, và chúng ta không được để cho cô ấy chơi đàn hạc. Có lẽ nên là một thứ gì đó ít nguy hại hơn tới ngón tay bị đâm của cô ấy. Chơi cờ chẳng hạn?”

“Tôi rất tiếc, thưa ngài,” Sabrina trả lời. “Tôi sợ rằng chơi cờ nằm ngoài vấn đề. Joan có một ... er... khuynh hướng có thể dẫn tới ... er... sự đau đầu.” Trước cái nhìn chăm chăm của chàng, cô nàng gật đầu trang trọng. “Chúng có thể tới bất cứ khi nào chị ấy suy nghĩ quá nhiều.”

Brinna nhắm mắt lại và kêu lên một tiếng. Nàng không thể làm gì được. Thật sự vậy! Thật khó mà tưởng tượng được cô gái được cho là đi kèm với Lady Joan.

“Vậy là, việc suy nghĩ nằm ngoài vấn đề?” nàng nghe Lord Thurleah nói nhỏ với sự thích thú không thể nhầm lẫn.

“Tôi e là vậy.”

“Vâng. Vậy, đó hẳn là một căn bệnh của gia đình.”

Brinna tròn xoe mắt. Nàng thật khó có thể tin điều chàng vừa nói. Đối với nàng, nó nghe như thể là chàng chỉ châm biếm Sabrina. Chắc chắn chàng không có ý như vậy, nàng nghĩ, nhưng khi nàng nhìn lên khuôn mặt chàng, chàng nháy mắt với nàng để nói với nàng rằng nàng tuyệt vời hơn những gì Lady Sabrina muốn chàng tin. Chàng chỉ châm biếm cô nàng đó. May thay, Sabrina rõ ràng là chẳng hề nắm bắt được ẩn ý. Làm một khuôn mặt rầu rĩ, cùng với cái cắn môi, cô nàng gật đầu trang trọng và nói nhỏ, “Vâng, tôi tin là bệnh đau đầu là căn bệnh của gia đình.”

“Ah,” Lord Thurleah lẩm nhẩm, rồi hướng về phía những người khác đang dần biến mất sau hàng rào của đường làng. “Có lẽ ta nên nhanh chóng bắt kịp mọi người?”

“Oh, trời.” Sabrina cau mày. “Họ đã bỏ rơi chúng ra xa vậy sao?”

“Vâng, nhưng người của ta và ta có thể cùng cưỡi ngựa với hai nàng và ta sẽ nhanh chóng bắt kịp họ, ta chắc chắn,” chàng nói dịu dàng, đỡ lấy cánh tay Sabrina và dẫn nàng ta thêm vài bước tới chỗ người của chàng đang chờ bên cạnh những con ngựa. Brinna theo sau chậm hơn, cái nhìn của nàng để quên trên tấm lưng mạnh mẽ của chàng, cái hông chắc chắn của chàng, và đôi chân cơ bắp khi chàng đỡ Lady Sabrina lên ngựa của chàng.

Ít nhất thì nàng cho rằng đó là ngựa của chàng. Sabrina cũng cho là vậy, Brinna nhận ra khi chàng đột ngột bước lùi lại để người của chàng lên ngựa, ngồi sau cô nàng da ngăm đang thở hắt ra đầy lo lắng. “Oh, nhưng – ”

“Lady Joan và ta sẽ đi ngay bên cạnh nàng,” Lord Thurleah vui vẻ nói át đi sự phản đối của cô nàng, gật đầu ra hiệu với người của chàng, rồi vỗ vào mông ngựa để ra hiệu cho nó chạy nước kiệu, mang theo Lady Sabrina đang vùng vẫy phản đối. Cô nàng gào lên và quơ quơ hai

cánh tay chẳng khác gì con gà của bà Bếp khi bị tóm lấy hai cẳng lúc bà đang nói chuyện với nàng hôm trước, và Brinna cắn nhẹ môi của nàng nén một tiếng cười vì sự so sánh tình nghịch của nàng. Lord Thurleah quay lại đối diện với nàng.

“Bây giờ,” chàng bắt đầu, rồi ngừng lại, chàng như chẳng thể nghĩ thêm được gì khi thấy biểu hiện tức cười của nàng.

“Thưa ngài?” nàng hỏi dịu dàng sau khi khoảnh khắc không thoải mái đã trôi qua.

“Ta đã nghe mọi người nói về đôi mắt cười lấp lánh nhưng chưa bao giờ thực sự thấy cho tới tận hôm nay,” chàng khẽ nói “Đôi mắt nàng lấp lánh tươi vui và khi nàng cười chúng cũng cười theo. Nàng biết điều đó không?”

Brinna nuốt xuống và lắc đầu. Điều này hẳn là những lời tán tỉnh quê kệch mà Joan đã nói đến, nàng nhận ra, nhưng đối với nàng nó chẳng hề như thế. Giọng nói của chàng và thậm chí là cả từ ngữ của chàng dường như quá mềm mại khiến nàng lằng lằng.

“Thật vậy,” chàng quả quyết đầy hào hứng với nàng, khiến má nàng ửng hồng. “Và mái tóc nàng ... Nó mềm mại như lông tơ, và dường như óng ánh dưới tia nắng mặt trời với cả ngàn lần lấp lánh ánh vàng. Nó, đơn giản là rất đẹp.”

“Gor- ” Brinna lí nhí yếu ớt đủ để chàng không thể nghe thấy, rồi ngừng lại do dự và nuốt xuống khi chàng chú mục vào khuôn miệng nàng.

“Và đôi môi nàng. Tất cả ta có thể nghĩ khi ngắm nhìn chúng là cảm giác được hôn nàng.”

“Oh,” nàng thở hắt ra, màu hồng lan khắp khuôn mặt nàng thậm chí cả ngực nàng dường như bị co thắt khiến nàng cảm thấy khó thở.

“Đúng thế, nàng sẽ ửng hồng nếu nàng biết được suy nghĩ của ta. Sao ta có thể hình dung được khuôn miệng nàng bằng miệng ta, nhắm nháp bờ môi nàng, mút lấy môi dưới của nàng bằng miệng ta, rồi trượt lưỡi ta - ”

“Oh, Đức mẹ,” Brinna thở gấp, bắt đầu quạt cho khuôn mặt đang nóng bừng của nàng như đang giữa ngày hè oi ả dù nàng đang đứng giữa đất trời mùa đông tuyết giá. Giọng của chàng và những điều chàng vừa nói đã mang tới chấn động tuyệt diệu trong cơ thể nàng, khiến nàng nóng ran, và chảy tràn hơi nóng khắp cơ thể. Có lẽ nàng đang sụp xuống cái gì đó, nàng đã nghĩ với một chút đau buồn khi khuôn mặt chàng bắt đầu tiến sát tới nàng.

“Joan! Oh, Joan!”

Royce và Brinna cùng đứng thẳng lại ngay lập tức và quay nhìn Lady Sabrina đang sải từng bước chắc chắn về phía họ, người hầu của Lord Thurleah đang đi theo phía sau, khuôn mặt đầy vẻ xin lỗi khi anh ta thấy ông chủ của mình.

“Em họ của nàng thật biết cách xuất hiện,” Royce thăm thì khô khan, và Brinna thở dài.

“Vâng. Cô ấy còn hơn là chú chó chạy theo khúc xương, phải không?”

“Nhóm người đã dừng lại tại chỗ rồi,” Sabrina kêu lên âm ỉ khi tới gần. “Đó dường như là chỗ có nhiều cây tầm gửi. Như em nói, người hầu đang trèo và rung những cái cây để mang

những dây leo xuống.”

Túm lấy họ, Brinna luồn cánh tay của của nàng vào tay của Brinna và quay đầu lại phía cô nàng vừa chạy tới, liến láu, “Đó là điềm may, phải không? Và chị có thể tách ra khỏi nhóm và không bắt kịp. Rồi chị có thể bỏ lỡ mất tất cả những trò vui. Tưởng tượng mà xem.”

“Uh, chỉ tưởng tượng thôi.” Royce thở dài khi nhìn cô nàng da ngăm đang kéo vị hôn thê của chàng đi về phía lối rẽ.

“Ngài ấy là – ”

“Uh, ta biết,” Joan lạnh lùng ngắt lời Brinna. “Hắn là một người đàn ông đẹp. Cô đã nói ít nhất mười lần kể từ khi vào phòng này.”

“Ôi, thật mà,” Brinna khẳng định. Họ đã trở lại dinh thự Menton khoảng nửa tiếng trước. Sabrina đã kéo nàng lên gác, rồi bắt Brinna đợi ngoài hành lang trong khi cô nàng tới và nói chuyện với Joan một mình. Brinna đứng đó, lo lắng về những điều được nói trong phòng và bứt rứt làm sao nàng có thể giải thích tại sao nàng lại loanh quanh ở hành lang nếu có ai trông thấy nàng. May thay, chẳng có ai đi qua chỗ này trước khi Sabrina trở ra. Bước ra hành lang, cô nàng ra dấu cho Brinna đi vào phòng, rồi bước đi với một cái liếc lại phía sau.

Một lát sau, Brinna thẳng vai và lướt vào trong phòng và thấy Joan đang ngồi trên ghế cạnh lò sưởi đợi nàng. Brinna chẳng hề do dự, tiến lại phía cô nàng. Sau khi nhập lại với nhóm người, nàng đã dùng phần tốt hơn của buổi chiều xem xét mọi điều mà nàng đã học từ việc hẹn hò. Và đúng là như thế, trong khi Lady Joan lại từ chối cưới Royve, chắc chắn phải có hiểu lầm gì đó. Ai đó đã khiến nàng ta hiểu sai. Lord Thurleah không phải một gã yêu tinh ngu ngốc hay một tên nhà quê đần độn với những lời tán tỉnh ngớ ngẩn. Chàng đơn giản là lịch sự và tao nhã như bất cứ quý ông nào. Và dường như Brinna được sắp xếp để chỉnh lại sự hiểu lầm này. Tất cả những gì nàng phải làm là nói với Lady Joan sự thật về bản chất của Lord Thurleah và cô gái sẽ chấp nhận trở thành cô dâu của chàng. Lady Joan, tuy nhiên, không mong muốn lắng nghe những gì mà nàng đang cố nói với cô ta. Kiên trì, nàng quyết định là phải cố gắng. “Ngài không như tiểu thư nói. Ngài ấy không tán tỉnh những lời ngớ ngẩn. Ngài – ”

“Brinna, làm ơn.” Joan cười, ấn tay vào ngực vì Đức ngài biết những điều mà nàng đang dụ dằng đề cập. “Cô gái của tôi, cô thực sự đang phán xét. Nó không phải nếu như cô đã có một khoảng thời gian đẹp để xung quang lớp quý tộc.”

“Vâng, nhưng, ngài – ngài ấy nói thực sự dễ nghe. Ngài – ”

“Ý cô là hắn đã rất tán dương?” Joan hỏi, cau mày ngừng lại nhìn Brinna gật đầu nhanh chóng. “Vâng, sau đó, nói xem. Các quý cô không nói những thứ như là ‘ngài ấy nói thực sự dễ nghe.’ Và cố nói chậm lại. Nó sẽ giúp cô đỡ mắc lỗi.”

Brinna thở dài thất vọng, rồi thêm một chút để lấy can đảm trước khi tiếp tục với tông giọng đã được sửa như Joan đã dành cả đêm đầu tiên để nhồi nhét vào đầu nàng. “Tiểu thư nói đúng, tất nhiên rồi,” nàng thốt lên quả quyết. “Em xin lỗi. Nhưng ngài thực sự không như tiểu thư nghĩ. Ngài rất là lịch duyệt. Ngài đã nói đôi mắt tiểu thư sáng lấp lánh, mái tóc tiểu thư

mềm mại như tơ, và đôi môi tiểu thư – ”

“Đó không là gì hết. Ta sẽ không lấy hấn,” Joan rõ ràng là kiên quyết, rồi khoanh tay trước ngực thở dài và xoay đi. “Và, Sabrina đã nói với ta về tai nạn nhỏ khi cô ngã khỏi xe kéo.”

Brinna thấy ngượng chín người và không vui vẻ. “Vâng. Tiểu thư đã huých khuỷu tay vào em và – ”

“Đó không là gì hết. Tất cả những gì ta muốn nói là lần tới phải cẩn thận hơn. Và cố gắng nhớ rằng cô là một tiểu thư trong khi đóng giả là ta và nên hành xử cho phải phép.”

“Vâng, thưa tiểu thư,” nàng lí nhí.

“Cô tốt nhất là nên thay đồ nhanh lên và xuống ăn đi.”

Đôi mắt Brinna mở lớn. “Em sẽ không xuống nhà và mang cho tiểu thư chút đồ ăn trước ạ?”

Joan nhướn một bên lông mày “Sẽ thật là kỳ quặc, cô không nghĩ sao? Một quý cô mang đồ ăn cho người hầu?”

“Không, ý em là em có thể mặc lại đồ của mình và – ”

“Không cần đâu. Ta vừa ăn rồi.”

Brinna lặng người trước tin đó, bối rối hiện lên trên mặt khi nàng băn khoăn làn cách nào điều đó có thể xảy ra. Nhìn biểu hiện khép kín của Lady Joan, nàng không dám hỏi. Thở dài, nàng lắc đầu. “Vậy thì, em nên ít nhất là xuống bếp một chút. Mọi người sẽ thắc mắc nếu họ mãi không thấy em.”

“Họ đã thấy cô hôm nay rồi.” Khi Brinna chớp mắt trước thông tin này, cô gái mỉm cười rạng rỡ và thêm vào, “Ta đã mặc váy của cô và quần khăn trùm đầu phòng trường hợp ai đó đến tìm cô trong khi cô đang đi tìm những nhánh tầm gửi với tư cách là ta. Vài người đã thấy. Ta nghĩ đó là Aggie của cô. Ít nhất cô không giống bà cụ đó nhiều như cô đã tả cho ta.”

“Chuyện gì đã xảy ra?” Brinna thở gấp.

Joan nhún vai. “Chẳng có gì. Bà ta nói với Bếp trưởng rằng chẳng có gì sai khi bà ta mang cho cô ít đồ ăn và kiểm tra cô. Ta đã nói với bà là ‘Lady Joan’ đã đưa ra một danh sách những việc vặt trong khi đi vắng và cảm ơn bà vì đồ ăn. Họ sẽ chẳng trông đợi cô ngày hôm nay nữa đâu. Và vì ta nói với họ rằng ta muốn cô ngủ trong phòng ta. Nên họ sẽ không mong thấy cô nhiều đâu.”

“Và bà ấy đã không nhận ra rằng tiểu thư không phải là em?” Brinna hỏi vẻ không tin.

“Ai mà bà ta có thể nghĩ tới chứ?” Joan cười khô khốc. “Chẳng ai có thể nhận ra một quý cô của tầng lớp quý tộc lại muốn ăn mặc như một tên đầy tớ.”

“Không, em cho rằng không,” Brinna chậm chạp đồng ý, nhưng vẫn cảm thấy điều gì đó kỳ lạ vướng mắc trong ngực nàng. Aggie đã nuôi lớn nàng. Luôn luôn trông nom nàng trong suốt cuộc đời bà. Chắc chắn bà có thể nói ra những điểm khác biệt giữa cô con gái và một kẻ

mạo danh?

“Nhanh lên nào.” Joan vỗ vỗ tay. “Thay đồ và xuống gác đi, không thì cô sẽ muộn bữa ăn đó.”

“Vâng, thưa tiểu thư.”

CHƯƠNG BA

“Cưỡi ngựa? Cưỡi một con vật to lớn?”

Brinna nhìn con ngựa đứng trước nàng mà chẳng hề sợ hãi. Đây là ngày thứ tư trong vai diễn của nàng, nhưng lại là ngày đầu tiên nàng không có Sabrina bám theo, rao giảng nàng khi nàng tránh xa phòng nghỉ của khách trong khi một Lord Thurleah thất vọng lẻo đẻo đi theo họ, cố gắng tỏ ra quyến rũ và thân thiện ngay sau Brinna. Brinna thực sự bắt đầu cảm thấy tội nghiệp cho người đàn ông nghèo khó khi chàng cố gắng thu hút sự chú ý của nàng trong khi Sabrina ngăn chặn mọi nỗ lực của chàng. Tước hiệu của chàng chẳng hề mang lại chút dễ dàng nào. Hoặc ít nhất là chàng đã không cho tới sáng nay, vì sáng nay Sabrina phải nằm bẹp trên giường, sốt cao cùng với cảm lạnh và buồn nôn giống như căn bệnh của nữ hầu và cha Lady Joan đã bị khi chuẩn bị tới Menton đón Giáng sinh.

Sabrina đã cảm thấy ốm từ hôm trước, và cô thực sự đã ốm. Cô nàng đã bèn bĩ ngăn cản bất kỳ một sự trò chuyện nào giữa Brinna và người khác, đến mức Brinna thực sự chỉ có cơ hội lí nhí mấy từ, “Vâng, thưa ngài,” hai lần. Brinna cũng làm đúng theo kế hoạch, sau khi ngồi xuống bàn cùng mọi người, Sabrina nhìn chăm chăm vào thức ăn trước mặt họ, khuôn mặt cô trở nên tái nhợt trước khi cô bất ngờ chộp lấy cánh tay Brinna, thở gấp và họ phải rời bàn ăn ... một lần!

Nhận ra giọng khẩn cấp của cô, Brinna nhanh chóng đứng dậy và dìu em họ của Joan lên gác, nơi cô gái ôm riết lấy cái chậu nôn trước khi đổ sập lên giường ôm lấy cái bụng trống rỗng, và tuyên bố rằng mình chắc chắn đang chết. Và nếu không thì cô nàng ước là mình sẽ chết.

Cô nàng đã không khá hơn sáng nay. Có chăng chỉ là thấy yếu hơn, điều chẳng hề bất ngờ vì cô đã dành phần lớn cả đêm với cái chậu nôn cho tới khi mọi thứ bị tổng hết ra khỏi bụng. Có lẽ nó là nguyên nhân khiến cô yếu ớt tới mức không thể tìm thấy sức mạnh để khuyên Joan giữ Brinna khi không có sự đi kèm của cô trong ngày và gửi một tin nhắn rằng bọn họ đều ốm. Dù sao thì lúc này cô cũng không có đủ sức, và Joan đã quyết định là Brinna nên đi, nói rằng Brinna phải phục vụ vài ngày tới khi xã giao với những người quý tộc và mong là mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Joan chỉ nhắc nhở Brinna cố gắng nói càng ít càng tốt, giữ đầu thấp xuống, và không được

cho phép bản thân một mình với Lord Thurleah.

Cố gắng nén xuống sự háo hức của bản thân, Brinna gạt đầu hào hứng, rồi đi ra cửa để chào Lord Thurleah khi chàng vừa tới để hộ tống nàng tới Mass. Nếu như nàng lén cảm thấy hài lòng với ý tưởng dành cả ngày một mình với Lord Thurleah, tuyệt, một mình đơn độc không có những người khách khác của gia đình Menton, chàng đã thấy bước quyết định khi biết tin Sabrina quá ốm để có thể đi cùng họ hôm nay.

Mỉm cười quyến rũ, chàng nắm bàn tay nàng đặt lên cánh tay chàng và hộ tống nàng tới Mass như mọi khi, nhưng sau đó, thay vì đưa nàng thẳng tới đại sảnh như những hôm trước, chàng dẫn nàng tới khu chuồng ngựa, giải thích rằng chàng đã lên kế hoạch khiến nàng và Sabrina bất ngờ vào sáng nay. Chàng đã nghĩ rằng cưới ngựa hẳn là một sự thay đổi tốt đẹp và đã cho chuẩn bị sẵn những con ngựa họ sẽ cưới. Không biết sao nàng lại thấy mình đang đứng trước ba con vật to lớn đang nhìn nàng đáng nghi, trái tim nàng như bị nghẹn ở đâu đó khiến nàng không thở nổi như thể nàng dự tính bị giẫm nát dưới những móng guốc to lớn của chúng. Để chắc chắn điều đó có thể xảy ra liệu nàng có quyết định cưới một trong những con thú đã đóng yên cương đứng trước nàng. Lord Thurleah có thể nghĩ rằng cưới ngựa là một sự thay đổi tốt, nhưng Brinna chẳng thể đồng ý với chàng. Những cô hầu rửa bát chẳng có lý do gì loanh quanh cạnh những con thú, và chắc chắn là cũng chẳng có cơ hội cưới chúng.

“Em đã sai gì sao, tiểu thư? Đây là con ngựa của tiểu thư, được không ạ?” cậu bé chăm ngựa lo lắng hỏi. Brinna cố gắng nở một nụ cười.

“Uh,. Đây là ngựa của chị. Chị ... chị chỉ nghĩ ... Ôi, một chuyến đi dài. Có lẽ sẽ tốt hơn nếu cho nó nghỉ ngơi” nàng kết thúc chẳng đâu vào đâu, và chẳng ngạc nhiên gì khi mà cậu bé chăm ngựa và Royce trao đổi những nụ cười thích thú trước khi Royce thì thầm, “Ta đã nói với nàng lúc trưa nay rồi. Vậy nên, con ngựa của nàng đã có bốn ngày nghỉ ngơi, tiểu thư à. Không nghĩ ngờ gì là nó sẽ thích được tập luyện một chút bây giờ.”

“Oh, vâng,” nàng lẩm nhẩm miễn cưỡng, tự hỏi phải làm sao. Lady Joan đã chẳng chuẩn bị cho nàng trước tình huống này. Hình ảnh nàng dắt con ngựa vào phòng để hỏi Joan khiến Brinna bật cười thích thú. Nàng đột nhiên chớp mắt khi nghĩ tới cô ấy. Có lẽ cô ấy đã chuẩn bị sẵn cho nàng. Làm ra vẻ thất vọng, nàng quay lại với Royce và cậu bé.

“Một bất ngờ đáng yêu, và nó cũng là một sự thay đổi rất tuyệt,” nàng nói, cẩn thận phát âm thật rõ ràng như Joan đã dạy nàng. “Nhưng vì Sabrina quá ốm để đi cùng chúng ta, và nó thật không phải phép khi một quý cô ở một mình với một người đàn ông không phải là chồng, nên ...” Nàng ngừng lại để thêm một cái liếc đầy ý nghĩa trước khi kết thúc, “Em sợ rằng việc cưới ngựa sẽ phải để dành cho tới khi Sabrina có thể đi cùng chúng ta.”

“Uh, nàng đúng, tất nhiên rồi.” Cau mày trầm ngâm, Royce dậm mấy bước chân, và Brinna chỉ vừa thở phào nhẹ nhõm thì chàng đột nhiên búng ngón tay đánh tách và xoay ngoắt lại. “Người của ta có thể đồng hành cùng chúng ta.”

“Cái gì?” nàng kêu lên hốt hoảng.

“Người của ta Cedric có thể đồng hành cùng chúng ta. Ông ta sẽ làm tốt vai trò đi kèm. Tháo yên cương con ngựa của Lady Sabrina đi, cậu bé, và chuẩn bị cho con của Cedric ngay

nhé,” chàng ra lệnh trong khi mắt Brinna mở to vì hoảng sợ.

“Oh, nhưng – ” nàng bắt đầu, sự hoang mang đánh cắp mọi lý lẽ sắc bén mà nàng có thể mang ra sử dụng. Nàng bị bỏ lại phía sau chàng khi chàng sai chân về phía chuồng ngựa.

“Chết tiệt,” nàng thở hắt ra khi chàng biến mất, rồi quay lại nhìn con ngựa mà nàng sẽ cười khi cậu bé chăm ngựa dẫn con của Sabrina về chuồng. Con ngựa của Joan trông chẳng hạnh phúc hơn nàng là bao. Con vật nhìn nàng đầy nghi ngờ, và Brinna không thể ngừng nghĩ là con ngựa biết nàng không phải là Joan và đang tự hỏi điều gì đã xảy ra với chủ nó. Brinna khá chắc về điều mà đôi mắt con vật đang nói lên và nàng bỏ qua sự không thoải mái, thì thảo với nó, “Tao chẳng làm hại gì cô ấy. Tiểu thư của mày vẫn sống và khỏe mạnh.” Nhận thấy con ngựa vẫn chẳng có chút tin tưởng, Brinna khẽ cau mày. “Đó là sự thật. Bên cạnh đó, đây là ý tưởng của cô ấy. Cô ấy – ”

“Nàng đang nói chuyện với ai vậy?”

Brinna giật mình với câu hỏi, và nhìn qua vai nàng thì thấy Royce đã trở lại và đang đứng gần nàng. Chàng cao lớn. Rất cao lớn. Tại sao, nàng đã tưởng tượng là nếu họ đứng bên nhau dưới ánh mặt trời, chàng có thể sẽ trùm bóng lên nơi nàng đứng. “Con ngựa của em,” nàng thì thầm lơ đãng, cố gắng phán đoán xem chàng to lớn cỡ nào. Có thể gấp đôi nàng, nàng quyết định với một chút hụt hơi, không chú ý tới hướng mà chàng hất đầu trước khi chia sẻ một cái nhìn vui vẻ với một ông bác mà giờ đang đi cùng chàng.

“Đây là người của ta Cedric. Nàng có nhớ ông ta hôm đi tìm cây tầm gửi chứ?”

“Oh, vâng. Hân hạnh, thưa đức ngài,” Brinna lí nhí, và cố nhớ lại những bài học của nàng về việc chào hỏi mọi người, bắt đầu cái nhún gối hoàn hảo thì Lord Thurleah túm lấy khuỷu tay buộc nàng ngừng lại. “Ông ta là một hiệp sỹ, không phải một đức ngài,” Thurleah nhẹ nhàng giải thích, và Brinna cảm thấy đỏ rần cả người.

“Oh, vâng.” Nàng do dự, không chắc phải chào hỏi người đàn ông này thế nào, nên chỉ gật đầu và mỉm cười, như ông đáp lễ.

“Nó đây, thưa ngài. Cháu đã đưa con ngựa của quý cô về chuồng của nó và chuẩn bị con của Sir Cedric.” Cậu bé chăm ngựa dẫn theo một con ngựa mới lại gần hai con kia.

“Ah. Rất tốt. Làm tốt lắm, cậu bé,” Tặng cậu một cái gật đầu tán thưởng, Royce dẫn Brinna về phía cửa và đưa nàng ra khỏi khu chuồng ngựa, và mỉm cười với nàng. Nuốt xuống, Brinna yếu ớt cười đáp lại, vì giờ đây sự chú ý của nàng hướng về ba con ngựa mà Sir Cedric đang dẫn chúng đi phía sau.

“Em...” Brinna bắt đầu nhợt nhạt khi chàng mang những con ngựa dừng bên cạnh họ, nhưng nàng không thể nói nên lời và gần như cắn phải lưỡi khi Royce đột nhiên xoay, tóm lấy eo nàng và đặt nàng lên trên con vật của Lady Joan. Ngay khi chàng đặt nàng ngồi trên cái yên cười một bên, chàng nhìn nàng thích thú, đôi lông mày chàng chằm chằm cong lên.

“Nàng ổn chứ, Lady Joan? Nàng đang trắng bệch như tấm khăn lạnh ấy.”

“Ổn mà,” Brinna ré lên.

“Nàng không sợ ngựa đấy chứ?”

“Không, không,” nàng thở gấp.

“Không, tất nhiên rồi,” chàng lăm bắm với chính mình “Nàng đã cưới ngựa tới đây mà.”

“Ahhh vâng.” Lời nói dối vang lên như một tiếng kêu than.

Royce gạt gù như thế với chính mình, rồi đằng hắng và lăm nhăm, “VẬY, nếu nàng không sợ, thưa tiểu thư, tại sao nàng lại giữ ta quá chặt vậy?”

Brinna chớp chớp mắt không hiểu, rồi đưa mắt nhìn đôi tay của nàng. Chúng túm chặt lấy cái áo khoác ngoài của chàng và giờ thì đang quơ cào lấy nó như đang cầu cứu chàng sẽ giải thoát cho nàng, hoặc nàng chắc chắn sẽ chết vì ngã ngựa. Lady Joan sẽ không làm thế, tất nhiên rồi, nàng nghiêm khắc tự nhắc nhở mình. Cố nặn ra một nụ cười cứng ngắc, nàng buộc tay mình rời ra. “Vải thật mềm mại, thưa ngài. Chất liệu khá là tốt.”

“Ah.” Nhìn không chắc với biểu hiện của nàng, chàng buông tay ra khỏi eo nàng và bắt đầu lùi lại, chỉ với một bước thật nhanh và tóm lấy nàng lần nữa ngay khi nàng vừa mới trượt chân khỏi cái bàn đạp. “Ta xin lỗi, ta đã nghĩ rằng cái bàn đạp vừa vặn với nàng,” chàng thì thầm, đẩy nàng ngồi ngay ngắn lại lần nữa.

Nuốt xuống, Brinna hích phải bụng dưới của con ngựa khi chân nàng dò tìm cái bàn đạp qua lớp váy dài. Nàng đã tìm thấy nó, cao hơn một inch so với chiều dài của chân nàng. Tất nhiên rồi, Lady Joan thấp hơn nàng vài inch mà, và tất nhiên là bộ yên cương được chuẩn bị hoàn hảo theo chiều cao của *tiểu thư*. Đối với Brinna nó có nghĩa là nàng phải cong chân nàng nhiều hơn đáng tự nhiên và ngồi ở một vị trí khá khó. Lần này khi chàng thả nàng ra, nàng đã ngồi vững, và thậm chí nở một nụ cười rạng rỡ khi nhận lấy dây cương từ tay chàng.

Khi chàng quay ra với con ngựa của mình, Brinna quấn dây cương chắc chắn quanh đôi tay để chắc rằng chúng sẽ không bị tuột khỏi tay nàng. Rồi lo lắng nhìn về phía bãi tập. Như nàng đã lo sợ, nó dài cả dặm, thậm chí là hơn. Đúng thế, bãi tập có một con đường dài thật dài và dốc, và nàng gần như nhìn thấy rõ ràng cảnh tiếp đất nếu như nàng bị ngã ngựa. Nhắm mắt lại, nàng vẫn đang ngồi vững vàng, sợ tới mức không dám thở khi nàng không biết làm thế nào để ra lệnh cho con vật di chuyển. Nàng không cần lo lắng. Khoảnh khắc Royce thúc ngựa cả chàng tiến lên, và người của của chàng Cedric theo sau, con ngựa tự giác đi theo sau họ.

Họ đi rất thong thả, nhưng dù vậy cũng đủ để khiến Brinna chơi vơi, lắc lư trên yên và nàng càng thắt chặt dây cương hơn khi họ đi ra ngoài sân lâu đài. Nàng chắc mình không thể nào ra được đến cổng, thế nhưng nàng ngạc nhiên là mình lại làm được, và bắt đầu thả lỏng một chút. Nhưng khi họ cưỡi ngựa qua cầu và tiến về phía khu làng ven lâu đài thì Royce đột nhiên cho ngựa của chàng chạy nước kiệu.

Ngựa của Brinna cũng bắt nhịp theo, và nàng bắt đầu nảy lên như một bao củ cải trên cái xe thồ hàng khi đi trên con đường gồ ghề. Mọi chiếc xương của nàng sớm trở nên đau nhức vì bị xóc nảy. Rồi, nàng túm lấy, nghiêng chặt rằng, dù nàng nói với chính mình rằng nó sẽ sớm qua đi. Đối với nàng thì như là họ đã cưỡi ngựa hàng giờ, rồi Royce và người của chàng đột ngột quay lại nhìn nàng. Cố nặn ra một nụ cười nhẹ, nàng buông một tay để vẫy họ với hy vọng

trông nàng vẫn bình thường. Ngay khi họ vừa quay đi thì chân nàng trượt khỏi cái bàn đạp và nàng trượt khỏi con ngựa. Tất cả những gì mà nàng có thể làm lúc này là nàng đã không quấn chặt dây cương quanh hai tay nàng như lúc đầu. Nàng có thể ngã nhào khỏi ngựa thành một đồng trên tuyết và sẽ là như thế. Không may, dây cương lại quấn quanh một tay nàng và nàng lại chẳng hề nghĩ tới việc thả nó ra. Thế là nàng treo mình ở một bên ngựa, kêu thét lên kinh hoàng khi chân nàng bị kéo lê trên tuyết. Tiếng thét của nàng, tất nhiên, đã khiến con ngựa của nàng trở nên hoảng sợ và chạy nhanh hơn, và khiến nàng càng la hét lớn hơn.

Royce xoay đầu lại nhìn Lady Lythem, nàng đang vẫy tay, và rồi chàng lại chú tâm lại lộ trình của mình. Chàng đã quyết định chuyển cưỡi ngựa này là cơ hội để được ở riêng bên nàng. Chàng đã nghe anh họ của mình nói nàng là một đứa trẻ hời hợt và hợm hĩnh, nhưng còn hơn thế người thiếu nữ này chẳng có điểm gì giống thế cả. Sự thật thì nàng giữ im lặng hầu hết thời gian, điều mà có thể bị hiểu nhầm là kẻ trưởng giả màu mè, chàng bắt đầu nghĩ tới nó với một chút xấu hổ. Thành thật mà nói, cô gái này dường như nhút nhát khi tiếp xúc với người lạ. Tất nhiên, em họ của cô chẳng giúp đỡ được gì. Sabrina trả lời tất cả những câu hỏi mà chàng đặt ra khiến cô gái không có cơ hội trò chuyện, và thường xen vào giữa hai người họ. Đó là tuyệt đối là quấy rầy. Chàng đã hy vọng rằng nếu chỉ có một mình Lady Laythem có thể sẽ gỡ bỏ tính nhút nhát và bộc lộ bản thân nàng.

“Cô ấy không thường cưỡi ngựa,” Cedric bình luận, hiểu ý ông, Royce lặng lẽ gật đầu đồng ý. “Khi nào cần tôi lui lại phía sau và cho ngài một chút riêng tư đấy?” Cedric hỏi, như biết trước được ý muốn của đức ngài khi huých Royce một cái.

Trước khi Royce có thể phản ứng lại, một tiếng thét đột ngột vang lên khiến cả hai đều quay lại. Họ chỉ vừa kịp thấy con ngựa của quý cô phi vút qua họ, mang theo quý cô treo một bên thân ngựa, giãy giụa và la hét như một người điên.

“Chúa tôi.” Cả hai đều nhanh chóng phóng theo, cho tới khi Brinna cuối cùng cũng lấy lại chút ít sự trấn tĩnh và buông tay ra khỏi dây cương. Nàng trượt khỏi con ngựa, biến mất trong thảm tuyết dày dặc theo vết tuyết khi con ngựa cái chạy hoang dại về phía rừng cây.

“Tôi sẽ đuổi theo con ngựa,” Cedric nói lục cục trong họng mà nghe thì giống tiếng cười hơn, trước khi ông thúc ngựa tiến về phía rừng cây đuổi theo con vật.

Lắc lắc đầu, Royce cảm thấy thích thú và thúc ngựa của chàng tiến theo vết tuyết dài cho tới khi chàng đến điểm mà Lady Joan vừa biến mất mất. Quá dễ để tìm thấy, nàng đã để lại một vết dài khi bị kéo lê trên tuyết. Điểm cuối vết tuyết là nơi nàng rớt khỏi ngựa. Nhưng khi chàng dừng ngựa lại, Royce không thể thấy bất kỳ dấu vết nào của nàng. Sự thích thú của chàng nhanh chóng chuyển thành nỗi lo lắng, Royce xuống ngựa vừa lội trên tuyết vừa gọi tên nàng, giật mình khi thấy bản thân bị ngập trong thảm tuyết mịn như bông tới tận eo. Vấp chân, chàng gần như ngã đè lên cơ thể nàng, rồi nhanh chóng cúi xuống, gạt lớp tuyết phía trên với đôi tay trần trước khi băng giá có thể ngấm vào nàng và đỡ nàng đứng dậy.

“Joan?” chàng thì thầm lo lắng, ghé sát lại nàng và lau nhẹ gò má bám tuyết của nàng. Brinna hé một mắt nhìn chàng, rồi lại nhắm lại trong một tiếng rên. “Nàng ổn chứ? Không đau ở đâu chứ?”

“Chỉ có lòng kiêu hãnh của em thôi,” nàng thì thào, rồi mở cả hai mắt đầy thất vọng. “Em đã ước mình có thể chết đi được vì sự xấu hổ này.”

Royce chớp chớp mắt, rồi miệng chàng giãn ra một nụ cười nhẹ trước khi chàng hỏi lại, “Nàng có bị đau không? Có chỗ nào bị gãy không?”

“Không.” Nàng thở dài trầm não. “Nhưng tuyết lạnh khiến móng em bị đông cứng lại rồi.” Khi đôi mắt chàng mở lớn không tin vào điều đó và một tiếng lục cục thoát ra khỏi chàng, Brinna cứng người lại. Nàng đoán chắc chẳng quý cô nào lại nói phía sau của họ là móng bao giờ cả. Móng hay những điều tương tự như thế không thể được thốt ra nếu theo như đúng những gì Lady Joan đã dạy. Dù thế, từ phản ứng của Lord Thurleah, nàng khá chắc là nàng đã không chọn đúng từ. Người đàn ông đáng thương trông như thể bị hóa đá.

Ngồi trong cánh tay chàng, nàng cảm nhận được cái vỗ nhẹ đầy lo lắng của chàng. Lát sau, nàng ôm lấy áo chàng với cả hai tay bên dưới áo choàng của chàng khi chàng đột ngột đứng dậy, kéo theo nàng cùng đứng thẳng lên chỗ mà chàng đào thấy nàng. Nàng đứng đó và chàng ngay lập tức phủi tuyết trên váy nàng, khiến Brinna không thể rời mắt khỏi cái cách mà chàng đang nhìn nàng và thực tế là khuôn mặt chàng đang đỏ rần lên. Nàng đang cố hiểu xem đó là vì giận giữ hay chỉ là sự ngượng ngùng khi chàng đang hắng giọng.

“Tốt hơn rồi chứ?”

Brinna ngáp ngừng, giữ giữ váy, rồi lắc nhẹ hông để tuyết rớt xuống trước khi nàng chỉnh lại váy của nàng, để chúng rủ xuống che đôi chân nàng. Rồi nàng nhún vai thất vọng. “Tốt như là em có thể thay đồ, thưa đức ngài.”

“Vâng.” Chàng thở dài khi thấy kế hoạch đi chơi riêng với nàng đang dần sụp đổ. “Chúng ta tốt nhất là quay về ngay.”

Nắm lấy cánh tay nàng, chàng dẫn nàng tới ngựa, nhảy lên ngựa, rồi chàng cúi xuống, ôm lấy rồi nhắc bổng nàng lên đặt nàng ngồi phía trước chàng. Giữ lấy eo nàng bằng một tay, tay kia chàng cầm cương.

Lo lắng chộp lấy cánh tay chàng, Brinna cố tỏ ra thư giãn và nhận ra nàng thực sự lại đang trên lưng ngựa lần nữa. Khi chàng bắt đầu cho ngựa quay trở lại thì nàng nhận ra có một tiếng gì đó không rõ lắm. “Tiếng gì thế nhỉ?”

Royce dừng lại và nhìn nàng, rồi nhìn ra xung quanh vì chàng cũng bắt đầu nghe thấy những tiếng kêu mà nàng vừa chú ý thấy. Nó nghe như ai đó đang than thở âm ỹ. Sau một chút do dự, Royce xoay ngựa khỏi hướng về lâu đài và thúc ngựa của chàng theo tiếng kêu cho tới khi họ thấy một chiếc xe kéo đang dừng lại bên đường. Nó dường như bị bỏ hoang, nhưng rồi một người đàn ông đứng lên từ phía sau xe, lắc lắc đầu ông ta và thốt ra với hơi thở kinh khủng.

“Có chuyện gì ah?” Royce hỏi, nhìn người đàn ông đang nhìn lại họ và cả chiếc xe của ông ta.

“Thần xin lỗi, thưa đức ngài. Có phải cỗ xe tồi tàn của tôi chắn lối đi của ngài?”

“Không. Đó không phải là lý do,” Royce trấn an lão. “Người bị mắc kẹt ư?”

“Vâng.” Lão quay lại nhìn chiếc xe với một tiếng thở dài. “Tôi đã cố gắng đi sang một bên con đường để chắc chắn không làm ảnh hưởng tới những người khác, nhưng dường như là tôi đã bị lệch quá xa. Cỗ xe bị trượt khỏi đường và giờ con ngựa không nhúc nhích.”

Royce di chuyển sau nàng, và nàng chỉ kịp nhìn thấy quyết định hiện lên trong mắt chàng. “Đợi ta ở đây, tiểu thư. Ta sẽ đi một lát thôi,” chàng thì thầm, rồi xuống ngựa.

Brinna ngáp ngừng, chợt lấy cái yên ngựa khi con vật di chuyển bên dưới nàng, rồi trượt khỏi chỗ ngồi và theo sau tới chỗ hai người đàn ông để xem xét tình huống. “Em có thể giúp gì không?”

Cả hai người đàn ông đều ngạc nhiên trước đề nghị của nàng, nhưng Royce là người trả lời với một nụ cười ngạc nhiên. “Không, Lady Joan, chỉ cần nàng đứng đó thôi. Chúng ta có thể giải quyết xong ngay.”

Cẩn môi, Brinna gật đầu và đứng sang một bên, nhận ra rằng các quý cô không thể vương bản thân họ với những rắc rối kiểu như vậy. Nàng ở yên đó khi hai người đàn ông tìm ra cách giải quyết, và thậm chí cố kìm bản thân khi Royce ghé vai của chàng để đẩy cái xe trong khi ông lão thúc con ngựa tiến về phía trước. Chiếc xe chỉ nhúc nhích được vài inch, nhưng khi Royce bị trượt chân trên băng thì chiếc xe lại bị trượt về chỗ cũ. Khi họ ngừng lại một chút để Royce lấy lại sức, Brinna không thể kiềm mình lâu hơn nữa. Nàng không thể chỉ đứng trơ ra đó trong khi nàng có thể giúp. Mặc kệ kiểu cách của quý cô, nàng nhanh chóng tiến lại gần Royce để dùng sức của mình cùng đẩy với chàng. Royce nhìn đầy hoảng hốt.

“Oh, không, Joan. Nàng hãy đợi ở kia. Đây không phải việc của một quý cô.”

“Ngài ấy đúng đấy, thưa quý cô. Đây không phải là việc mà quý cô có thể giúp, thậm chí là cô có thể gây cản trở. Cô có thể bị thương nữa.”

Brinna đảo tròn mắt. Một thế kỷ trong bếp với việc mang vác những xong nôi, đồ nặng đã khiến nàng khá khỏe. Tất nhiên là họ khó mà có thể hình dung được, và nàng khó mà có thể nói cho họ nhiều như thế, nên nàng chỉ hếch cằm lên và lẩm nhẩm, “Tôi khỏe hơn là vẻ bề ngoài đấy, các ngài. Và nếu tôi không thể giúp gì nhiều, nó dường như là tôi có thể dùng chút sức lực của mình để làm ngay bây giờ.” Để nhấn mạnh, nàng đẩy vai vào đuôi xe thêm một lần nữa và nhún cong mày lên nhìn lần lượt từng người đàn ông. “Sẵn sàng chưa? Đếm đến ba nhé.”

Sau khi trao đổi một cái nhìn, hai người đàn ông đành nhún vai và từ bỏ việc cố khuyên giải nàng. Thay vào đó, họ đợi nàng đếm, rồi cùng di chuyển cỗ xe khi nàng đếm tới ba. Brinna nhấn gót chân của nàng lên nền sân băng và đẩy hết sức mình, những múi cơ dường như đã lỏng lẻo sau vài ngày vừa qua, tiếng càu nhàu của hai người đàn ông khi chiếc xe thực sự đã trượt đi, dù chỉ mới có một inch, rồi thêm một chút, và một chút nữa, cho tới khi nó đột ngột trở nên lăn tròn êm ái trên đường. Nàng gần như ngồi xum xuống đường sau khi đẩy được chiếc xe ra khỏi chỗ lún, nhưng Royce đã đỡ kịp, giữ chắc lấy cánh tay nàng khi chàng nhìn trực diện nàng.

“Whew.” Brinna cười rạng rỡ với chàng trước khi quay sang người đánh xe khi ông ta vội

vã chạy lại chỗ họ.

“Xin cảm ơn, thưa đức ngài, và cả cô nữa, thưa quý cô,” ông ta tràn đầy cảm kích. “Cảm ơn rất nhiều. Tôi đã không biết phải làm thế nào nếu không có hai người.”

“Không có gì đâu.” Royce trấn an ông. “Đi vào chính giữa đường ấy để tới lâu đài.”

“Vâng, thưa đức ngài. Vâng.” Giật mạnh cái mũ và cúi chào cả hai người, rồi ông ta vội vàng chạy về cái xe của mình và khởi hành.

“VẬY – ” Brinna nhìn cho tới khi chiếc xe đi khuất hẳn sau khúc quanh, tiếng lọc cọc của vó ngựa vẫn vang vọng. “Thật là vui.”

“Vui?” Royce nhìn nàng đầy thắc mắc.

“Được rồi, có thể là không vui,” nàng ngần ngừ chĩnh lại. “Nhưng cảm giác rất hài lòng khi ngài đã làm được một việc tốt mà.”

Chàng gật đầu đồng ý, rồi hơi cau mày nhìn nàng. “Bộ váy của nàng đã bị hỏng rồi.”

Brinna nhìn xuống chẳng thích thú gì, nhận ra một bên váy ướt sũng và lấm đầy bùn. “Chỉ là bùn thôi. Giặt sạch là được mà,” nàng nói nhẹ tênh, rồi nhìn lên, đôi lông mày rướn lên trước biểu hiện của chàng.

“Nàng thật đáng ngạc nhiên, Lady Laythem,” chàng thăm thì, rồi giải thích. “Khi nàng ngã khỏi ngựa và bị ướt, nàng đã không khóc vì trang phục của nàng bị hỏng, mũ của nàng bị rách, hay nguyên rửa tất cả những con vật bốn chân. Nàng tự mình đứng dậy, dù bị ướt, và nói đó là điều tuyệt nhất để làm cho tới khi nàng có thể thay đồ.”

“Thực ra, ngài là người đỡ em dậy,” Brinna trêu chọc và chàng mỉm cười, nhưng vẫn tiếp tục.

“Rồi, khi chúng ta đi ngang qua một lão nông với cỗ xe bị mắc kẹt trong tuyết, nàng đã không than vãn rằng ta nên dừng lại để giúp lão trước khi thấy nàng an toàn trong lâu đài, thay đồ, và ngồi thoải mái bên lò sưởi. Không. Nàng đã dùng chính sức mình để giúp lão nông đó.”

“Ah,” Brinna lí nhí với một cái thở nhẹ khi nàng nhận ra rằng những hành động của nàng phải nhìn giống như của một quý cô tầng lớp quý tộc. “Em cho rằng hầu hết các quý cô không thế, cư xử một cách ... um ... hấp tấp.” Nàng lí nhí từ cuối cùng không chắc chắn, vì Aggie thường gọi nàng là một cô nhóc hấp tấp, Brinna không chắc liệu “hấp tấp” có phải là một từ đúng không.

“Hấp tấp?” Royce lẩm nhẩm với một tiếng cười khi Brinna chẳng tìm được từ để nói rồi chàng thêm vào. “Đó không phải là cách cư xử hấp tấp. Đó là không ích kỷ và quan tâm, và hoàn toàn trái ngược với lối cư xử mà ta trông đợi từ một người phụ nữ được miêu tả là một đứa trẻ hỗn xược.”

“Người nào đã gọi em như thế?” Brinna yêu cầu trước khi nàng có thể tự nhắc là đó không phải là nói về nàng mà đó là về Joan.

“Anh họ của ta, Phillip xứ Radfurn.” Khi nàng nhìn chàng không hiểu, chàng nói thêm,

“Anh ấy đã tới thăm Laythem vài tuần trước.”

“Oh. Tất nhiên là thế.”

“Vâng, nên, ta sợ anh ấy đã nhìn nhận sự nhút nhát và trầm tính của nàng là dấu hiệu của sự kiêu căng và ... er, thiếu giáo dục. Anh ấy đã cho ta ấn tượng rằng nàng là một người kinh khủng.”

“Thật ư?” nàng hỏi khẩn thiết. “Vậy sao ngài còn tới Menton?” Đôi mắt nàng mở to. “Ngài tới để hủy bỏ hôn ước ư?” Đó có thể là một điều tốt, hoặc không? Nếu chàng đến để hủy hôn và nàng đã được trả để thu hút sự chú ý của chàng với những hành động của mình.

“Oh, không ta không bao giờ có thể hủy hôn. Người dân của ta đang sống dựa vào khoản hồi môn của nàng.” Từ cuối cùng thốt ra và rồi im lặng kéo dài với đôi mắt chàng mở to đầy lo lắng. “Ý ta là – ”

“Đúng là như thế,” Brinna nhẹ nhàng trấn an chàng khi chàng bắt đầu trông đầy tội lỗi. “Em đã biết rằng chàng cần khoản hồi môn đó.”

Chàng thở dài không vui vẻ, nhìn không chắc chắn. “Uh, và, không có nó ta sợ người dân của ta sẽ không chịu đựng nổi qua mùa xuân này.”

“Và ngài sẽ làm hết sức mình để chăm lo cho họ những thứ họ cần? Liệu ngài có muốn thế không?”

“Ôi...” Nắm lấy cánh tay nàng, chàng dẫn nàng về phía ngựa của chàng. “Đó là trách nhiệm của chúng ta khi là thành viên của giới quý tộc, không phải sao? Trông nom cho người dân của ta, đảm bảo sự no ấm cho họ với tất cả khả năng của chúng ta.”

“Một vài quý tộc sẽ chẳng nhìn nhận theo cách đó,” nàng nhẹ nhàng chỉ ra, và chàng tỏ ra khinh thường những kẻ đó.

“Ừ. Vài người trong số bọn họ chẳng đáng coi trọng.”

“Nhưng chàng khác.”

Khi chàng nhìn nàng đầy quả quyết, nàng nhún vai. “Hầu hết họ sẽ chọn chỗ khô ráo thay vì đề nghị giúp đỡ một lão nông dân nghèo khổ.”

Chàng mỉm cười nửa miệng. “Ta cho là vậy.”

“Nhưng từ những gì mà em đã nghe, chàng không giống những đức ngài khác. Em đã được kể rằng chàng đang cố gắng sửa sang lại những gì đã bị quên lãng và hủy hoại bởi những đức ngài trước chàng.”

Chàng vẫn giữ im lặng, nhưng hơi cau mày, và nàng tiếp. “Em cũng được nghe kể rằng chàng làm việc rất chăm chỉ, thậm chí cùng làm với những kẻ đầy tớ, chỉ để mang lại những điều tốt đẹp hơn?”

Cái nhìn của chàng đầy cảnh giác, nhưng chàng gật đầu xác nhận. “Ta làm việc phải làm và không xấu hổ vì việc làm việc vất vả.” Chàng do dự. “Ta nhận ra rằng một vài quý cô cảm

thấy không vui khi có những ông chồng làm việc bên cạnh những người hầu, nhưng – ”

“Em nghĩ đó là điều đáng khâm phục,” Brinna nhanh chóng ngắt lời, ước gì có thể xóa đi nỗi phiền muộn trên khuôn mặt chàng. Đến khi nàng nhìn thấy sự căng thẳng của chàng đã khiến nàng quên mất Lady Joan không thể có những biểu hiện như vậy. Trước khi nàng có thể lo lắng quá nhiều về việc đó, Royce đã xoay mặt nàng lại, nắm lấy đôi bàn tay nàng trong tay chàng.

“Ta cần khoản hồi môn. Người dân của ta cần nó một cách tuyệt vọng. Và thành thật, ta sẽ kết hôn với nàng vì nó dù nàng có là mẹ già xấu xí, đứa trẻ hỗn xược, gái điếm, hay kẻ ngớ ngẩn – chỉ cần người dân của ta có ăn và an toàn.” Chàng tỏ vẻ khinh bỉ khi đôi mắt nàng mở to đầy hoài nghi với lời chàng nói, nhưng vẫn tiếp. “Nhưng nàng không phải như vậy. Nàng vừa chứng tỏ lòng vị tha và sẵn sàng làm bất cứ gì cần thiết để giúp đỡ những mảnh đời khốn khổ quanh nàng. Và ta muốn nàng biết rằng, bên cạnh hồi môn, ta bắt đầu thấy rằng ta và người của ta sẽ may mắn khi có nàng trở thành nữ chủ nhân của họ, Joan. Ta nghĩ chúng ta sẽ hòa hợp được với nhau.”

Joan. Brinna cảm thấy cái tên đó đâm nàng giống như một mũi gươm kết liễu. Nàng cũng đã bắt đầu nghĩ rằng họ có thể hòa hợp với nhau. Thật không may, nàng không phải là người mà chàng định cưới. Đó là Joan. Những suy nghĩ của nàng tắt ngấm khi khuôn mặt chàng đột ngột cúi xuống, ngăn ánh mặt trời khi đôi môi chàng chạm vào môi nàng.

Nóng. Đó là điều đầu tiên Brinna chú ý. Trong khi đôi môi nàng run rẩy và thậm chí dường như là khô lại dưới cái lạnh, thì của chàng lại ấm áp và mềm mại khi trượt trên môi nàng. Chúng thật điêu luyện, nàng nhận ra với một tiếng thở dài thì chàng tách môi nàng ra và lưỡi chàng tiến thẳng tới và chiếm hữu khuôn miệng nàng.

Nụ hôn có thể chỉ trong khoảnh khắc hoặc đã kéo dài vài giờ. Thời gian dường như chẳng còn ý nghĩa khi nàng đang đắm chìm trong những xúc cảm tinh khôi. Nàng như lạc mất trong mùi hương của cơ thể chàng, hương vị và cảm xúc về chàng. Nàng muốn nụ hôn kéo dài mãi mãi, và thở suốt đầy thất vọng khi nó kết thúc. Khi cuối cùng nàng cũng mở mắt ra, tìm thấy chàng đang nhìn nàng với một chút kinh ngạc khi chàng mơn trớn gò má nàng với những ngón tay run run.

“Nàng không hề giống những gì ta chờ đợi, Joan Laythem. Nàng đang yêu như nụ hồng hé nở sớm mai. Ngọt ngào. Vị tha ... Ta chưa từng nghĩ có thể gặp được người phụ nữ như nàng, trở thành kẻ may mắn được kết hôn với nàng.” Rồi chàng lại ôm nàng trong cánh tay chàng, hôn nàng với sự đam mê nồng cháy đã đánh cắp hơi thở của nàng, khiến nàng choáng váng, và bao bọc nàng ngay trên ngực chàng khi chàng ngẩng đầu lên và mỉm cười với nàng. “Chúng ta tốt hơn nên trở lại. Có thể mọi người đã bắt đầu thắc mắc về chúng ta rồi.”

“Vâng.” Brinna lẩm nhẩm, ngoan ngoãn theo sau khi chàng nắm tay dẫn nàng tới con ngựa. Khoảnh khắc này, nàng có thể theo chàng tới cùng trời cuối đất.

“Chúa nhân từ!”

Brinna xoay về phía cánh cửa phòng ngủ đang đóng lại, nhìn thấy Joan đang ngồi bật dậy từ cái ghế cạnh lò sưởi và lao về phía nàng. Cô đang mặc đồ của Brinna. Thực tế là Joan đã khiến Brinna có chút ngạc nhiên. Cô gái thường vắng mặt cho tới tận khuya, rồi cô nàng rón rén như kẻ trộm và trượt vào giường một cách yên lặng để thức dậy vào sớm hôm sau với hành động như thể chẳng có gì sai trái. Nhưng giờ, Sabrina không thường lẩn quẩn quanh căn phòng này nữa, và đó là nguyên nhân. Brinna đoán đó có thể là Joan đang mắc kẹt với việc phải để mắt tới cô gái đau ốm. Mặt khác, nó cũng đồng thời với việc cô nàng cố che giấu thực tế là cô thường lên ra ngoài ngay khi họ đi. Tiểu thư đang giấu điều gì đó.

“Nhìn cô kìa!” Joan khóc thét lên, vỗ vỗ hai bàn tay và giữ lấy quần áo sũng nước của cô với một cái cau mày. “Cô ướt nhẹp. Hẳn đã làm gì cô vậy?”

“Chàng chẳng làm gì cả,” Brinna nhanh chóng đảm bảo với cô nàng. “Em ngã khỏi ngựa và –”

“Ngã khỏi ngựa của ta!” Joan la kên, ngắt lời nàng. “Cô đã không cưới. Phải không?” Cô nàng hỏi không chắc chắn.

“Không. Đó là lý do tại sao em ngã,” Brinna nói khô khan, và đẩy một tay giữ ngực để chống vào cuối giường.

Joan đợi một lát để nắm bắt, rồi đôi mắt cô nàng nheo lại. “Cô đã không ra ngoài với hẳn một mình đấy chứ?”

“Không. Tất nhiên là không. Người của ngài ấy có đi cùng,” Brinna đảm bảo với cô nàng khi cô đang chọn một bộ đồ trong rương. Nhắc một cái lên, nàng đối diện với khuôn mặt không vui vẻ của Joan. “Có lẽ tiểu thư nên là chính mình từ bây giờ.”

Joan chớp chớp mắt. “Để làm cái gì chứ?”

“Thì ...” Brinna quay đi và bắt đầu cởi bộ đồ nàng đang mặc. “Tiểu thư rồi sẽ kết hôn. Tiểu thư thực sự nên dần tìm hiểu ngài ấy.”

Joan khinh khỉnh nói. “Không đời nào. Ta sẽ không kết hôn với hẳn. Ta sẽ đi tu trước khi đồng ý lấy tên ngớ ngẩn như thế.”

“Ngài ấy không phải một tên ngớ ngẩn,” Brinna thốt ra với hàm răng nghiến chặt khi nàng liệng chiếc váy lên giường. Nàng quay lại đối mặt với Joan đầy khó chịu. “Ngài ấy là một người đàn ông rất tốt. Tiểu thư nên tốt hơn là kết hôn với ngài ấy.”

Đôi mắt Joan mở to trước biểu hiện dữ dội và thái độ của nàng, rồi đảo tròn đầy kinh ngạc. “Tại sao, cô có cảm tình với hẳn.”

“Em không có,” Brinna nạt lại cứng nhắc.

“Có, cô có,” cô nàng tỏ ra thích thú, rồi nghiêng đầu sang một bên và nhìn Brinna một cách toan tính. “Mặt cô dường như hơi đỏ và cô có biểu hiện mơ màng trên mặt khi cô vào phòng. Cô đang yêu hẳn?”

Brinna quay đi, trí nhớ nàng đang tràn đầy ký ức về cơ thể chàng ấn sát lên nàng, đôi môi

chàng mềm mại trên môi nàng. Vàng, nàng đã có đôi mắt mơ màng khi nàng bước vào phòng. Nàng khá chắc về cảm giác mơ màng cho tới khi Joan bắt đầu thét lên. Và nàng thậm chí chấp nhận bản thân rằng nàng có thể rất tuyệt nếu yêu chàng. Điều này chẳng có gì khó. Chàng đẹp trai như quý, với chất giọng như rượu Scot, và những nụ hôn say đắm. Nhưng hơn tất cả, chàng là một người đàn ông tốt. Nàng đã được kể khá nhiều tất nhiên, hay không chính xác là được kể, nàng đã nghe Lady Joan và cô em họ bàn tán về những cái xấu của chàng. Nhưng điều đó đối với nàng như là những phác thảo về chàng. Thực tế là chàng đã làm việc chăm chỉ để giúp người của chàng, rằng chàng hết mình vì họ ... Chàng đã đặt nhu cầu của người dân lên trên lợi ích của chính mình, thậm chí là trong cả việc hôn nhân. Điều đó không đáng khâm phục sao?

Bên cạnh đó, chàng chẳng có gì ngoài sự lịch lãm của bản thân trong tất cả những thỏa thuận với nàng. Chàng không phải một tên đàn độn hay một tên nhà quê ngớ ngẩn. Hay ít nhất, nếu chàng là thế, Brinna cũng không thể nói. Không, chàng đã đối xử với nàng ngọt ngào và tốt, ở gần nàng trong suốt buổi lễ ở Mass và ở khắp nơi mỗi ngày kể từ buổi sáng Giáng sinh. Mặc dù Sabrina luôn phá ngang, nàng vẫn cảm thấy được bảo vệ. Và chàng đã không lợi dụng nàng với những nụ hôn trong rừng, Chúa nhân từ biết là chàng không hề. Brinna nghi ngờ rằng đó là điều chàng mong ước, nàng đã có thể để người đàn ông kéo váy của nàng lên và chiếm lấy nàng ngay trên con đường mòn, và tất cả xảy ra chỉ là một vài nụ hôn. Nàng ngờ rằng chàng cũng biết như vậy, nhưng chàng đã không lợi dụng lúc đó. Không, chàng là một người đàn ông tốt. Một người đàn ông nàng có thể dễ dàng yêu thương với cả trái tim mình. Nhưng nếu nàng trao trái tim cho chàng, nó có thể bị mất mãi mãi, vì chàng có hôn ước với Joan, và chàng phải cưới cô ta, nếu không chàng có thể mất của hồi môn thứ mà người dân của chàng đang cần đến tuyệt vọng.

Chàng không thể làm thế. Nàng biết. Chàng có thể không thể làm thế. Nàng biết chàng chưa lâu, nhưng nàng biết chắc rằng chàng là người đàn ông coi trọng trách nhiệm. Người dân của chàng cần khoản hồi môn đó, nên chàng sẽ kết hôn để có được nó và Brinna vô vọng có được chàng. Nàng không thể cứ loay quanh với trò chơi này được. Quá nguy hiểm cho trái tim của nàng. Dù là vì Aggie và viễn cảnh mang lại sự an nhàn cho bà. Nàng không thể làm điều này thêm nữa. Nàng đã cố làm Joan nhận thức đúng đắn về cuộc hôn nhân này, nhưng để được thế, nàng phải làm cho cô nàng nhận thấy được rằng chàng không phải một tên ngớ ngẩn mà kẻ nào đó đã khiến cô ta tin như thế.

“Ai đã kể với tiểu thư là Lord Thurleah là một gã quê mùa ngờ nghệch và một tên ngớ ngẩn?” Brinna hỏi thẳng thắn, và Joan đột nhiên cảnh giác nhìn nàng.

“Ai vậy?” nàng yếu ớt nhắc lại, rồi nhún vai. “Đó hẳn nhiên là Sabrina rồi. Cô ấy đã hỏi thăm mọi người suốt chuyến đi tới đây để tìm hiểu về hắn cho ta.”

Brinna nheo nheo mắt vẻ không tin. “Nhưng chẳng phải cô ấy nói vào hôm em trở thành nữ hầu cho tiểu thư rằng cô ấy chẳng nghe điều gì về ngài ấy như là một tên ngớ ngẩn – chỉ là ngài ấy làm việc vất vả để chu cấp cho cuộc sống?”

Joan nhún vai, tránh ánh mắt của nàng. “Thì phải có ai đó biết điều đó.”

“Có thể là ngài Phillip xứ Radfurn?” Brinna hỏi thận trọng, ngập tràn chiến thắng khi thấy một biểu hiện tội lỗi ánh lên trong mắt của cô gái, khiến đôi mắt nàng mở to vì bất ngờ. “Là

ngài ấy, đúng không? Ngài ấy đã gieo rắc những hiểu lầm giữa hai người. Ngài ấy đã tới thăm tiểu thư tại Laythem, kể với tiểu thư rằng Royce là một tên ngớ ngẩn, chẳng hề có một chút bình thường như mọi người, rồi tới nhà em họ của ngài ấy để nói rằng tiểu thư là một – ”

Khi nàng ngọt nhiên cắt ngang, Joan nheo mắt lại. “Nói với hắn là ta như thế nào?”

“Oh, thì ...” Bây giờ thì tới lượt Brinna tránh ánh mắt của Joan. “Em không thực sự nhớ chính xác.”

“Cô nói dối,” Joan buộc tội ngay lập tức. “Ngài ấy đã nói gì?”

Brinna do dự, rồi quyết định làm theo châm ngôn của Aggie. Đó là, *Nếu con gặp tình huống mà không biết phải làm hay nói gì, thành thật là sự lựa chọn tốt nhất*. “Ngài ấy kể với Lord Thurleah rằng tiểu thư là một nhóc con ích kỷ và hợm hĩnh, vô giáo dục.”

“Cái gì?” Mặt Joan trở nên đỏ rần, đôi mắt chuyển sang màu xám trong chốc lát, rồi lại chuyển về màu vốn có của nó. “Tại sao, đó là – ” Đôi mắt của cô, lạnh lẽo và cứng rắn, khiến Brinna giật thót. “Thay đồ đi rồi xuống nhà,” cô nàng lạnh lùng ra lệnh, tiến tới cánh cửa. “Và không thêm chuyển cưỡi ngựa hay bất cứ tình huống một mình với Lord Thurleah thêm nữa. Người của anh ta không phải là một người đi kèm thích hợp.” Rồi cô nàng lướt ra khỏi phòng, đóng cánh cửa với một tiếng rầm.

CHƯƠNG BỐN

“Ta nghĩ nàng đang làm rất tốt.”

“Oh, vâng.” Brinna cười khô khan khi nàng túm lấy tay của Royce đang giữ lấy eo của nàng để giúp nàng đứng vững khi họ lướt trên mặt băng của hồ nước trên những cái lưỡi trượt băng xương mà chàng đã lôi kéo nàng thử. Royce gọi chúng là lưỡi trượt băng, và tuyên bố rằng điều mà họ đang làm là trượt băng. Đó là điều chàng đã học hỏi được khi đi qua các nước Nordic. Brinna thì cho là nó ngốc nghếch, vì một cơ thể chắc chắn sẽ ngã và gãy xương khi cố giữ thăng bằng trên lưỡi nhọn của những chiếc xương mà chàng đã lắp vào đôi ủng da mềm của nàng và của chàng.

Chàng đã cố gắng mấy ngày nay để thuyết phục nàng thử trượt băng. Mỗi ngày kể từ sau buổi chiều cưỡi ngựa lần trước. Ngày mà Sabrina bị ốm. Nhưng nó cho tới tận hôm nay nàng mới đồng ý, và đó chỉ là bởi nàng muốn làm chàng vừa lòng. Nàng đã kiểm chế bản thân hết ngày này qua ngày khác; làm những điều cố làm chàng vừa lòng. Đó là một sự phiền muộn mỗi

khi nàng nghĩ tới, nên nàng cố không nghĩ tới nó nữa.

“Không, ngài ấy đúng, chị đang trượt khá lên,” Sabrina nói. Bỏ qua câu nhận xét của chàng và câu trả lời của Brinna khi họ đang trượt qua chỗ nàng đứng ngay trên mặt hồ, Sabrina khích lệ nàng. “Ít nhất thì chị cũng đã ngừng la hét.”

Brinna đã cười trước lời trêu chọc. Sabrina cần phải thư giãn sau tất cả những gì cô phải chịu trong suốt mấy ngày qua. Cô đã nhanh chóng đánh bại cơn bệnh và trở lại vai trò người đi kèm vào buổi sáng sau chuyến cưới ngựa. Nhưng lần trở lại này của cô khác đi rất nhiều. Cô vẫn đồng hành với Brinna mọi nơi, nhưng không còn đeo bám và cố gắng ngăn cản nàng giao thiệp với mọi người; kể cả Royce. Nàng cũng không xen vào giữa họ khi họ đi dạo hoặc ngồi bên nhau một chút. Brinna cho rằng cô đã quyết định là nó sẽ ít rắc rối hơn khi họ sẵn sàng dành một ngày cùng nhau mà không có sự xen ngang của cô.

“Nàng đang rùng mình,” Royce thì thầm bên tai nàng. “Chúng ta sẽ dừng lại. Có lẽ chúng ta nên trở lại lâu đài để sưởi ấm.”

“Vâng,” Brinna đồng ý để chàng đưa họ tiến về phía Sabrina. “Nên thế. Cũng tới giờ ăn nhẹ rồi.”

Sabrina dường như rất vui mừng với quyết định trở về. Bản thân cô nàng đã từ chối việc đi đôi tốt gần “lưỡi dao xương” theo cách gọi của cô, nên chỉ đứng ngoài, nhìn sự vụng về của Brinna. Trong khi cười cợt, sự thiếu vận động của cô cũng khiến cô cảm thấy lạnh và muốn trở lại với sự ấm áp của tòa lâu đài. Cô kiên nhẫn đợi họ tháo những cái xương ra khỏi ủng, rồi cùng họ trở lại lâu đài, vừa dịu dàng trêu chọc “Lady Joan” về sự lóng ngóng của nàng trên mặt băng.

Khi về đến nơi, trời đã muộn hơn là họ tưởng, và những người khác đã sẵn sàng ngồi vào bàn khi Brinna, Royce, và Sabrina vào phòng. Họ đang cười đùa về màn trình diễn xuất sắc có một không hai của Brinna trong buổi trượt băng buổi chiều, thì chợt im lặng khi nhận ra họ bị muộn. Không phải ai cũng chú ý tới sự xuất hiện của họ - đại sảnh đang ồn ào tiếng cười nói sôi nổi – nhưng Lady Menton đã nhận ra họ đang tới.

Gửi lời xin lỗi chân thành tới nữ chủ nhân, cả ba nhanh chóng tới chỗ trống gần nhất và cố nhét bản thân cho vừa. Kết cục là họ ngồi giữa những hiệp sỹ và tá điền ở những cái bàn thấp, nhưng chẳng gì có thể giúp được – bên cạnh đó, chiếc bàn cao dường như đã khá chật dù là không có họ.

“Trông giống như là một bữa tiệc chúc mừng,” Brinna thì thầm khi những cánh cửa nhà bếp mở ra và sáu chị phụ bếp tiến vào, mỗi người bung một cái khay đựng đầy thịt ngỗng nướng béo ngậy.

“Vâng,” Sabrina đồng ý với một chút ngạc nhiên. “Em không nhớ là Lady Menton có nói gì lúc sáng nay về - ”

Brinna nhanh chóng liếc người thiếu nữ da ngăm khi cô nàng không kết thúc câu nói bị cắt ngang bởi một cái tiếng thở hắt ra. Nhận ra vẻ báo động trên gương mặt Sabrina và cái cách cô nàng tái nhợt đi, Brinna khẽ cau mày và dịu dàng chạm vào tay cô nàng. “Chuyện gì

thế? Em lại thấy không khỏe ah?”

Sabrina quay về phía nàng, miệng mấp máy nhưng chẳng thốt ra được tiếng nào.

“Joan? Tiểu thư của ta?”

Brinna chuyển sang nhìn Royce khi chàng chạm vào cánh tay nàng. “Vâng?”

“Kia không phải là cha nàng sao?”

“Cha của em?” nàng hỏi trống rỗng, nhưng vẫn hướng theo sự ra dấu của chàng về phía đầu bàn. Nàng lướt nhìn mọi người đang ngồi ở đó, và nàng đột nhiên hiểu tại sao chiếc bàn trở nên chật chội dù không có họ. William xứ Menton và một người đàn ông già hơn đang ngồi ngay đó. Nàng nhìn ông kỹ hơn. Ông đẹp trai với mái tóc vàng và những sợi bạc hai bên thái dương, dáng vẻ mạnh mẽ, và một nụ cười đẹp. Brinna sẽ nhận ngay ra ông dù ở đâu. Ông là Lord Edmund Laythem, một người bạn tốt của gia đình Lord Menton và là một vị khách thường xuyên tại Menton. Ông cũng là cha của Joan.

Brinna chuyển sang nhìn Lady Menton khi người phụ nữ ngồi bên cạnh chồng bà và thì thầm. Điều đó khiến hai người đàn ông nhìn ngang phòng hướng về Brinna. Trong khoảnh khắc nàng trở nên đông cứng, ghim chặt bản thân trên ghế như một con bọ bị dính keo và trái tim nàng rền vang như búa trong sự hoảng hốt khiến nàng thở nông và nhanh. Điều gì sẽ xảy ra nếu ông đứng lên và tới chỗ nàng? Ông sẽ biết. Tất cả mọi người rồi sẽ biết. Nhưng ông đã không đứng dậy. Edmund Laythem chỉ mỉm cười nhẹ nhàng và khẽ gật đầu với nàng.

Một cái liếc của Sabrina nhắc Brinna gật đầu đáp lại và nàng hy vọng là đã nặn ra được một nụ cười trên môi.

“Có lẽ chúng ta nên đến chào ông,” Royce thì thầm bên nàng và bắt đầu đứng dậy, nhưng Brinna đã chộp lấy cánh tay chàng ngay lập tức.

“Oh, không! Không. Em – điều đó sẽ phá hỏng ý định của Lady Menton mất. Vẫn có thời gian để chào ông sau mà.”

Royce do dự, rồi miễn cưỡng ngồi trở lại. “Như nàng nói, thưa tiểu thư,” chàng thì thầm, rồi mỉm cười nhún nhó. “Tốt, giờ thì ta đã biết lý do của bữa tiệc. Lady Menton hẳn phải sửa soạn để chào đón cha của nàng và con trai bà.”

“Vâng,” Brinna thì thầm yếu ớt, rồi nhanh chóng đưa mắt ra khỏi cái bàn cao và bất ngờ quay sang Sabrina.

“Chị đang định làm gì thế?” Sabrina hốt hoảng hỏi trước khi nàng kịp nói điều gì, và trái tim của Brinna trùng xuống khi nàng nhận ra cô nàng da ngăm đang cố giúp nàng.

“Nàng không định ăn ah?”

Gượng cười, Brinna đối mặt với câu hỏi của Royce. “Tất nhiên. Vâng. Chúng ta sẽ ăn chứ,” nàng thì thầm, liếc sang Sabrina một cái nhìn đầy ý nghĩa.

Gật đầu, Sabrina dùng bữa, nhưng có một cái nhăn hiện lên giữa trán, và người cô vẫn căng cứng như dây đàn khi cô lén nhìn về phía đầu bàn. Brinna cũng không khá hơn, vì cố gắng

ngăn cản tầm nhìn từ đầu bàn tới nàng. Nàng giữ đầu thật thấp, liếc mắt thật nhanh để lấy đồ ăn, và từ từ trở nên thu mình tại chỗ.

Đó là bữa ăn khốn khổ nhất mà Brinna từng trải qua. Thậm chí còn tệ hơn bữa tối đầu tiên nàng đóng giả Joan. Nàng còn không biết là mình đã ăn gì. Tất cả đều như cát trong miệng nàng khi suy nghĩ của nàng cứ luẩn quẩn không lối thoát như con chó đang cố túm lấy cái đuôi của chính mình. Một cái cớ nào đó phải nhanh chóng được đưa ra ngay sau bữa ăn và phải đảm bảo là Lord Laythem sẽ chấp nhận, nhưng dường như nàng chẳng nghĩ nổi được gì với thực tế rằng nàng đã lâm vào ngõ cụt. Nàng đã nghĩ vẫn còn ít nhất vài ngày để đắm chìm trong tình cảm nồng nàn của Lord Thurleah, nhưng không. Thế là hết. Đây sẽ là những khoảnh khắc cuối cùng bên chàng. Nếu chỉ -

Nàng cắt phăng đi ước nguyện đó. Nó thật không đúng đắn. Nàng không thể có Royce. Chàng là một đức ngài và nàng chỉ là một cô hầu rửa chén. Chàng cần khoản hồi môn kếch sù mà Joan có thể mang lại. Nàng chẳng có gì ngoài những xống áo đang mặc vốn cũng là của Joan. Kể từ khi, chàng đến với nàng trong ngày Giáng sinh như một món quà từ Chúa đã khiến cuộc đời nàng tươi sáng hơn và mang tới cho nàng biết bao cảm xúc thú mà nàng chưa bao giờ biết đến. Tim nàng tan vỡ vì chàng là một món quà dành cho một người khác và nàng không thể chiếm hữu chàng.

“Nàng xong rồi ah?” Royce hỏi sau khi kết thúc cốc bia của chàng. Bữa ăn đã gần xong. Một vài người ở những chiếc bàn thấp đã đứng dậy và trở lại với công việc của họ, hoặc tìm một nơi để nghỉ và lắng nghe người hát rong, người thậm chí đang chuẩn bị tra tấn họ thêm một vài điệu khúc của ông ta. Dù Brinna đã ăn hết những món Royce lấy cho nàng nhưng nàng không thể nhớ nổi là mình đã thực sự ăn gì. “Giờ chúng ta tới chào cha nàng chứ?”

“Oh, em – em nên ...er...”

“Uh, chúng ta nên,” Royce đồng ý, không hiểu sự lắp bắp của nàng và kéo cánh tay nàng khi chàng đứng dậy.

Brinna vẫn ngồi lặng lẽ, rồi miễn cưỡng để chàng dẫn nàng tới đầu bàn nơi hầu hết các vị khách vẫn đang vừa uống vừa nói chuyện, tâm trí nàng vẫn đang quẩn quanh với việc tìm kiếm lối thoát. Một vài người bắt đầu đứng dậy và rời bàn theo nhóm, đi chậm rãi xuống dưới và khiến Royce và Brinna phải tách riêng để lách qua đám người. Royce thả tay nàng ra, và Brinna đi ngay sau chàng thêm một vài bước, rồi đơn giản là nàng quay gót và chạy như bay lên thẳng lầu.

Nàng phải tới phòng Joan. Nàng phải tìm Joan, và chỉ có một nơi mà nàng có thể nghĩ đó là tìm trong phòng. Cô nàng thường không có trong phòng vào giờ này. Joan đã thậm chí không còn ngủ trong phòng của chính cô nữa. Cô nàng nhanh chóng biến dạng ngay khi Brinna rời phòng theo Royce tới Mass, và chẳng trở lại cho tới trước bình minh một chút của ngày hôm sau. Cô nàng đã làm thế kể từ ngày Brinna kể với cô về điều mà anh họ Royce, Phillip xứ Radfurn đã nói. Cô gái đã nổi cơn thịnh nộ, và vắng mặt suốt đêm, rồi chỉ vừa trở lại một lúc trước khi Royce tới để hộ tống người thiếu nữ mà chàng tưởng là Lady Joan tới Mass. Thực tế là Lady Joan đã ở ngoài suốt đêm chẳng đủ để khiến Brinna phiền lòng, nhưng thực tế là cô nàng trở về trong trạng thái lâng lâng mơ mộng, và thậm chí là tràn đầy sự thỏa mãn và hạnh

phúc với việc tiếp tục chơi trò hoán đổi thân phận, Brinna cảm thấy sợ hãi rằng điều gì đó đang xảy ra mà nàng không thể báo trước cho Royce biết.

Lúc này, Brinna chỉ hy vọng rằng cô gái, bất cứ đâu mà cô nàng thường lui tới, đã nghe về việc cha cô ghé thăm và đã trở về phòng, chuẩn bị trở lại địa vị quý tộc vốn có của bản thân.

Royce bước thẳng lên cái bục bên dưới Lord Laythem và vỗ nhẹ vào vai người đàn ông, mỉm cười lịch thiệp khi ông quay lại nhìn chàng.

“Royce. Chào con, con trai.” Người đàn ông già hơn đứng ngay dậy cũng như Lord Menton và con trai ông William. “Ta hy vọng con có một lễ Giáng sinh vui vẻ ở đây với Robert và gia đình ông? Ta tiếc vì đã không thể có mặt ngay từ đầu, nhưng ta sợ rằng những cơn sốt rét và ớn lạnh có thể sẽ lây cho nhiều người.”

Royce mỉm cười với những từ ngữ trêu chọc của ông và gật đầu đồng tình. “Con đã nghe kể rằng ngài bị ốm. Con hy vọng là ngài đã thực sự khỏe lại?”

“Ừ, ừ. Ta vẫn giữ được sức mạnh của mình và đã có một hoặc hai sự khó chịu, nhưng ta cảm thấy tốt hơn nhiều rồi.”

“Con rất mừng khi nghe thế. Con gái của ngài và con – ” Chàng từ từ xoay lại để hướng Joan ra khi chàng nói, rồi ngừng lại, chớp chớp mắt ngạc nhiên khi chàng thấy rằng nàng không còn bên cạnh chàng nữa. “Nàng vừa mới – ” chàng bắt đầu bối rối, và Lord Laythem vỗ một tay lên vai chàng và mỉm cười hài hước.

“Ta nghĩ là con bé đã lén biến mất khi con đi xuyên qua đám người giữa phòng,” Edmund Laythem nói với chàng khô khan, cho thấy rằng ông đã quan sát sự tiếp cận của họ.

Mắt Royce mở lớn trước tin này. “Tại sao nàng lại – ”

“Nó đã không hài lòng với ta kể từ lần cuối chúng ta gặp nhau,” ông thú nhận, rồi nhún vai. “Ta sợ rằng ta đã can thiệp quá sâu. Ta chưa bao giờ thực sự để tâm tới chuyện hôn ước cho tới khi con bé tới tu viện trên đường tới đây. Đó quả là một sự ngạc nhiên lớn đối với con bé và có thể hiểu được là con bé buồn vì sự xao nhãng của ta.”

“Con hiểu,” Royce thì thầm thông cảm.

“Ừ, thế này, ta xin lỗi nếu con bé có gây cho con bất cứ rắc rối nào vì điều đó?” Đó là một câu hỏi hơn là một lời xin lỗi, và Royce nhanh chóng trấn an ông.

“Oh, không. Nàng rất thú vị. Tất nhiên, Lady Sabrina là một vấn đề khác lúc đầu. Nàng thậm chí đã không để con nói chuyện với Joan trong suốt mấy ngày đầu.”

Đôi lông mày của Lord Laythem rướn cao, nhưng rồi ông nhún vai. “Sabrina có thể quá hăm hờ khi nhận nhiệm vụ đi kèm con bé. Không nghi ngờ gì là như vậy.” Ông mỉm cười hài hước, hướng tia nhìn về phía cô nàng da ngăm, người vẫn đang ngồi tại chỗ và đang nhìn họ đầy lo lắng. “Thực ra thì ta phải có vài lời với con bé. Cha con bé ở nhà thờ suốt cả kỳ nghỉ để sắp xếp một cuộc hôn nhân cho con bé. Ông ta đã gửi vài người đi cùng ta để đón con bé về để

chuẩn bị cho hôn sự. Liệu con sẽ thứ lỗi cho ta?”

“Tất nhiên ah.” Royce bước sang một bên để người đàn ông băng qua chàng, rồi dành vài phút để chào hỏi William xứ Menton và tỏ lòng cảm kích tới Lord và Lady Menton về bữa tiệc mà chàng vừa thưởng thức trước khi quay lại căn phòng để tìm Joan. Thoáng thấy nàng biến mất trên gác, chàng xốc lại bản thân và nhanh chóng đuổi theo nàng.

Brinna mở cửa vào phòng Joan, và thấy bản thân bị đẩy ngược lại bởi một bàn tay để trên ngực nàng.

“Ta vừa phải kiểm tra vài thứ,” Joan run run rạng rỡ trước khi cho phép nàng đi theo ra khỏi phòng.

“Cái gì – ” Brinna bắt đầu bối rối khi cô gái khép cửa phòng, nhưng Joan đã xua xua tay để nàng im lặng, rồi nhanh chóng liếc xuống sảnh trước khi kéo nàng vào bóng tối gần chỗ thang cuốn để có thể quan sát mọi người bên dưới.

“Cha ta đã tới ngày hôm nay,” Joan nói.

“Vâng, em biết. Nên em lên đây. Để tránh ông.”

Joan gật đầu, nhưng tỏ ra lo lắng và nhăn trán. “Chuyện này phức tạp rồi đây.”

“Phức tạp?” Brinna trợn mắt với cô, nhưng Joan không để ý.

“Ừ. Nữ hầu của ta cũng đi với ông. Đó là người ta đang nói chuyện trong phòng chúng ta.”

“Phòng của tiểu thư,” Brinna sửa lại chắc nịch. “Và theo em chẳng có gì phức tạp cả. Kết thúc tại đây. Tiểu thư sẽ trở lại là chính mình. Đó là cách hay nhất.”

Joan đã không để lộ biểu cảm và khẽ lắc lắc đầu sau lời gợi ý. “Không. Ta không thể. Ta cần phải – ” Biểu cảm của cô nàng lại khép kín khi cô tự kiềm chế bản thân rồi nói bình tĩnh hơn, “Không cần thiết phải kết thúc bây giờ. Ta sẽ gửi nữ hầu tới phòng của gia nhân để đảm bảo chắc chắn cô ta không còn ốm sau chuyến đi tới đây. Cô cũng không mong là phải trở lại nhà bếp mà, và chúng ta có thể tiếp tục với thỏa thuận của chúng ta.”

“Thế còn cha tiểu thư?”

“Oh, chết tiệt, Lord Thurleah đang đến.”

Brinna nhìn xuống cầu thang khi giọng lo lắng của Joan vang lên, tim nàng đập thình thịch khi nàng thấy chàng bắt đầu tiến lên gác về phía họ. Nàng quay lại nhìn cô gái trong sự hoảng loạn. Họ đều mặc như Lady Joan lúc này. Không thể để bị trông thấy cùng nhau. “Cái gì – ”

Joan cắt ngang với một cái đẩy nàng về phía cầu thang. “Đưa hăn ra khỏi đây. Hăn không thể nhìn thấy chúng ta cùng nhau.”

“Nhưng cha tiểu thư!” Brinna khóc nức lên lo lắng, cưỡng lại cái đẩy của cô nàng.

“Chỉ cần tránh ông,” Joan gắt lên. “Giờ thì đi đi.”

Lần này cái đẩy của cô nàng gần như khiến Brinna ngã nhào xuống cầu thang. Bình tĩnh lại, nàng xoay người lại chỗ tối Joan đang núp, rồi nấp chờ xuống lầu gặp Royce.

“Nàng đã đi đâu vậy?” là những từ đầu tiên của chàng. “Một lúc trước nàng còn ngay sau ta và lúc sau nàng đã biến mất.”

“Oh ... em ... em lên phòng để gặp cô hầu,” nàng nói dối không đầu vào đầu, chẳng trách mà Royce nghi ngờ.

“Trước khi chào hỏi cha nàng sao?”

“Thì cô ấy rất ốm khi em để cô ấy tại tu viện.”

“Cha nàng cũng vậy,” chàng lạnh lùng chỉ ra, và Brinna nhăn nhó.

“Vâng, nhưng – ”

“Cha nàng đã kể với ta rằng nàng đã giận giữ với ông vì việc giữ bí mật hôn ước mà không nói trước với nàng,” chàng xen vào trước khi nàng có thể nói thêm điều gì đó ngu ngốc.

“Vâng, thì ...”

“Và trong khi ông lẽ ra nên thông báo trước với nàng, ông dường như đã tạo ra rạn nứt giữa hai người.”

“Vâng, thì – ”

“Bên cạnh đó, nàng không để tâm gì nhiều, đúng không? Ý ta là về việc kết hôn với ta?”

“Không, tất nhiên là không rồi,” nàng nhanh chóng trấn an chàng.

“Vậy thì hãy tỏ ra lịch sự và tới chào ông thôi. Giờ ông đang ở đâu nhỉ?” Ngừng lại giữa cầu thang, chàng nhìn lướt cho tới khi thấy Lord Laythem đang nói chuyện với Sabrina. “Oh. Ông vẫn đang đứng với em họ nàng. Ông đang chuyển lời nhắn của cha cô ấy, chú của nàng.” Do dự một chút rồi chàng nhìn xuống Brinna và mỉm cười vui thích. “Có lẽ chúng ta nên đợi họ kết thúc đã. Nàng sẽ uống chút gì đó trong khi đợi nhé?”

“Vâng,” nàng thì thầm, rồi tiếp tục xuống lầu với chàng cho tới khi họ tới giữa phòng và nàng thấy một hiệp sỹ và một trong những cô phụ bếp đang lén trốn ra ngoài. Một điều gì đó chột nẩy ra trong đầu nàng khiến Brinna đột ngột đứng lại, túm lấy bàn tay chàng. “Không.”

Chàng ngạc nhiên nhìn nàng. “Không ư?”

“Không.” Nàng trở nên tái nhợt đi khi nàng liếc thấy Lord Laythem vừa kết thúc câu chuyện với Sabrina và đang đứng lên, ông đã để ý tới chỗ nàng và Royce đứng. “Em – em cần ... không khí.”

Hơi cau mày, Royce nói lỏng vòng tay. “Nàng ổn chứ? Trông nàng hơi xanh.”

Brinna kéo cái nhìn ra khỏi Lord Laythem và tập trung vào Royce. “Không,” nàng xác nhận. “Em không khỏe. Trong này bức bối. Ra ngoài không khí trong lành một lát nếu không em sợ mình ngất mất.”

Đó là tất cả những gì nàng phải nói. Nàng liếc thấy Lord Laythem đang tiến về phía họ, rồi Royce nhanh chóng dẫn nàng băng qua đại sảnh tới cánh cửa và đẩy nàng đi qua chúng.

“Đỡ hơn chưa?” chàng lo lắng hỏi khi đóng cánh cửa phía sau họ.

Nàng tự động ôm xiết lấy bản thân trước cái giá lạnh của đêm đông, Brinna nhìn không chắc về phía sân lâu đài. Lord Laythem đã tới gần đủ để thấy nơi họ vừa đi ra, và nàng rất sợ rằng ông sẽ đi theo. Đứng trên bậc thềm, ông sẽ dễ dàng tìm thấy một đường thoát khỏi sảnh, dường như là điều khôn ngoan nhất.

“Có lẽ khu chuồng ngựa,” nàng thì thầm. Có chắc Lord Laythem sẽ không bao giờ tìm họ ở đó? Có chắc đó là là nơi cuối cùng mà Brinna có thể chọn để nàng có thể trốn.

“Chuồng ngựa ư?”

“Một ý tưởng tuyệt vời.” Brinna rạng rỡ nhìn chàng như thể đó là ý tưởng của chàng vậy. “Không nghi ngờ gì là khu chuồng ngựa sẽ khiến em cảm thấy khá hơn.” Nắm tay chàng, nàng kéo chàng bước theo. Nó giống như là đang cố di chuyển một cây cổ thụ vậy. Người đàn ông bất động. Chắc chắn là nàng không thể dùng sức của mình mà lay chuyển được rồi. “Đức ngài của em? Ngài sẽ không đi với em tới khu chuồng ngựa? Ở đó ấm hơn ở đây,” nàng dỗ dành, chạm vào cánh tay chàng.

Một tiếng thở dài, chàng nhìn xuống bậc thang. “Ta đã nghĩ nàng nói là lâu đài quá nóng và nàng cần ra ngoài để khỏi bị ngất. Giờ nàng lại muốn tới khu chuồng ngựa vì nó ấm hơn?”

“Vâng, thì, lâu đài quá nóng, và trời đêm thì quá lạnh. Khu chuồng ngựa sẽ vừa phải, em chắc chắn,” nàng lí nhí, kéo cánh tay chàng để chàng bước đi. “Ngài không thấy là chúng ta nên đi bộ nhanh hơn một chút sao?”

“Nàng vừa mới suýt ngất,” chàng phản đối.

“Vâng, nhưng vận động một chút sẽ tốt hơn cho em.”

Thở hắt ra, chàng nhắc chân nhanh hơn một chút dọc theo sân lâu đài theo sau nàng khi nàng bắt đầu tiến về phía khu chuồng ngựa.

“Ta không chắc đây là một ý hay,” Royce phàn nàn khi họ tới khu chuồng.

Lờ chàng đi, Brinna đẩy cánh cửa và trượt vào bên trong. Nhìn lại phía sau một lát rồi chàng cũng đi vào sau nàng, nàng đã thấy một bóng đen có thể là Lord Laythem đang đứng trên gác quan sát họ, và cảm thấy tim nàng giật thót. Xoay đi khi chàng đóng cửa, nàng để mắt tới khu chuồng ngựa, tìm kiếm xem chỗ nào có thể là nơi trốn tránh cha của Joan đang theo sau họ. Rồi nàng nhìn xuống dãy ngăn chuồng.

“Nàng đang làm gì vậy?” Royce hỏi nghiêm nghị, theo sau nàng suốt dọc những ngăn chuồng cho tới khi họ đến ngăn cuối cùng.

“Em muốn thăm con ngựa của em,” nàng nói dối như thật.

“Nó ở khu gần cửa,” chàng lạnh lùng chỉ ra, và Brinna đảo tròn mắt với cái tin này, rồi chẳng nghĩ ra được điều gì khác để làm, quay tròn, túm lấy áo chàng, và đứng kiễng hết chân

lên để ấn môi nàng vào môi chàng. Nàng chỉ nghĩ là nó sẽ có tác dụng. Những nụ hôn của chàng đã khiến suy nghĩ của nàng mù mẫm và tan biến và khiến nàng sẵn sàng theo chàng tới bất cứ đâu mà không hề thắc mắc. Nàng chỉ có thể hy vọng là chúng sẽ có cùng tác động với chàng và có thể ngăn những câu hỏi của chàng. Thật không may, nó dường như tác động tới nàng hơn là tới chàng. Trong khi những nụ hôn trước đây của họ nồng nàn và đam mê, thì giờ, thiếu hẳn sự hợp tác của chàng, nó dường như là một nỗ lực phí hoài. Brinna vừa định buông ra thì chàng đột nhiên thả lỏng và hôn lại nàng.

Thở dài, Brinna tựa lên người chàng và quàng cánh tay quanh cổ chàng. Nàng cuống cuống cong người lên rồi lại nép sát vào chàng như một con mèo, nhưng chàng đẩy nàng ra trước khi nàng có thể, một câu hỏi hiện lên trong đôi mắt chàng.

“Nàng thấy sao?”

“Tuyệt vời,” Brinna rên trong họng, tựa đầu nàng lên ngực chàng với một tiếng thở nhẹ, rồi cứng lại khi chàng nói tiếp.

“Có lẽ chúng ta nên trở lại.”

“Oh, không,” nàng thở hắt ra lo lắng.

“Chúng ta không nên ở đây một mình. Nó không đúng đắn, Joan.”

Joan. Nàng lặng lẽ nhìn chàng. Chàng là của Joan. Nhưng khoảng khắc này, nàng muốn giả vờ rằng chàng là của nàng. Joan sẽ không quan tâm. Nàng ta không muốn chàng. Nhưng Brinna thì có. Nàng muốn được gần chàng dù chỉ một đêm. Rồi sẽ giữ những kỷ niệm này trong suốt quãng đời còn lại khi nàng trở lại ngôi nhà tranh nhỏ bé của nàng.

“Joan?”

“Có lẽ em không cảm thấy sự thích hợp,” nàng hỗn hển thì thào, và mắt Royce mở lớn đầy kinh ngạc. Trong một khắc, họ đứng sững trong im lặng. Rồi chàng đột nhiên rên lên và kéo nàng trở lại vòng tay chàng, miệng chàng thấp xuống chiếm lấy miệng nàng trong một nụ hôn khiến chân nàng run rẩy. Lần này chẳng có gì ngăn trở. Không có gì bị níu giữ. Chàng trao cho nàng tất cả đam mê của mình, ôm ấp nàng bằng đôi tay chàng trên ngực nàng luồn qua lớp váy.

Ấn lưng nàng vào ngăn chuồng, chàng dứt nụ hôn và chuyển sự quan tâm tới việc tháo bỏ những gút buộc của váy nàng. Brinna hỗn hển khi cổ áo nàng hở ra và chàng kéo trễ xuống để lộ khuôn ngực căng mọng của nàng. Khí trời lạnh lẽo khiến chúng run rẩy trước khi Royce chạm đôi tay chàng lên bầu ngực nàng. Một tiếng gầm gừ sâu tròng họng, chàng ôm lấy chúng, ngón tay chàng khẽ vân vê núm vú trong khi chàng ấn một nụ hôn nhanh và mạnh mẽ lên đôi môi nàng. Rồi chàng nhắm nháp dọc cần cổ nàng, lướt trên xương đòn của nàng, và cúi xuống ngậm lấy một núm vú của nàng, và mút lấy nó đầy khao khát.

Brinna run bắn lên. Đôi tay nàng xoắn xuýt lấy tóc chàng, rồi kéo khuôn mặt chàng lên cho một nụ hôn, và nàng trượt lười mình vào trong miệng chàng giống như chàng đã từng làm với nàng. Thả đầu chàng ra, nàng trượt tay xuống luồn những ngón tay qua áo chàng, lướt chúng trên những múi cơ săn chắc của bụng chàng, rồi len dần lên hai bên sườn để mê mải với ngực chàng.

Nàng cảm thấy một cái gì đó mát lạnh đang len tới chân nàng mà nàng không hề biết, nhưng chỉ là nàng không nhận ra cho tới khi tay chàng vuốt ve hông nàng. Trước khi nàng có thể thốt lên kinh ngạc, tay chàng đã trượt vào giữa hai chân nàng vuốt ve mơn trớn đùi nàng. Brinna hổn hển trong miệng chàng, giật nảy trong vòng tay chàng khi bàn tay chàng chạm tới nơi thầm kín của nàng, ôm ấp nó trước khi chàng trượt một ngón tay vào giữa những nếp gấp để tìm kiếm sự ấm áp và nóng hổi của nàng khi chàng tách hai chân nàng ra bằng đầu gối của mình.

Nàng nghe thấy những tiếng thút thít đầu đó rồi mới nhận ra là của nàng. Đột nhiên thấy xấu hổ, nàng dứt môi nàng ra và giấu khuôn mặt vào vai chàng. Nhấn miệng nàng vào nó, rồi thu lại đôi tay từ dưới áo chàng, rồi không chắc là phải làm gì với chúng. Khi Royce nắm lấy một tay nàng và hướng nó xuống nơi cứng rắn đang căng lên của chàng, nàng cứng người, ngược đôi mắt đầy sợ hãi nhìn chàng. Chàng đọc thấy nỗi sợ trong mắt nàng, và ngừng lại, tay chàng vẫn ở giữa hai chân nàng. Nàng thấy sự không chắc chắn bùng nổ trong đôi mắt chàng, và nó khiến nàng biết nàng có thể.

“Nàng đang sợ. Có lẽ chúng ta nên ngừng lại và – ” chàng bắt đầu, giọng chàng lịm dần, đôi mắt mở to sững sờ khi nàng đột nhiên chạm tới cơ thể cương cứng của chàng, và luồn tay ôm trọn lấy cậu bé trần trụi của chàng.

“Đến chỗ đông rơm đi,” nàng gợi ý vội vã, trao cho chàng một cái xiết dịu dàng.

Không còn cảm thấy gì ngoài đam mê, Royce giữ lấy hai bên đùi nàng và nâng nàng lên. Brinna quấn hai chân quanh hông chàng, móc hai chân vào nhau để giữ vững khi chàng đi tới góc chuồng ngựa, nơi để vài kiện cỏ khô. Chàng để nàng ngồi lên một kiện cỏ ngang tầm rồi kéo mạnh chiếc váy dài và kéo chúng ra khỏi đôi vai nàng trong khi nàng thả chân ra và duỗi chúng trên kiện cỏ mà nàng đang ngồi. Áo xống dồn lại trên eo nàng, Brinna cong người lên, hướng đôi bầu ngực tới chàng.

Chàng không để nàng đợi lâu. Đôi tay và miệng chàng xoắn xuýt, sờ nắn, mơn trớn, liếm láp, ngậm, và mút lấy miền da thịt mềm mại của nàng cho tới khi nàng kêu lên khao khát. Vẫn chưa cho tới khi chàng lần tới gấu váy nàng lần nữa. Luồn tay chàng xuống dưới, mân mê đôi mắt cá chân nhỏ nhắn, rồi vuốt ve lên cao hơn ở trên hai đùi nàng, đẩy rộng chúng ra hơn nữa. Miệng chàng tiến tới nuốt trọn lấy tiếng hổn hển của nàng khi nàng giật thót dưới cái chạm của chàng, và nàng say sưa với chàng ở sâu bên trong, rồi cắn lấy môi dưới của chàng khi chàng mơn trớn vùng nhạy cảm của nàng. Chàng vuốt ve nàng, rồi trượt một ngón tay một cách êm ái vào trong nàng, và Brinna uốn cong người trước sự xâm nhập, đôi tay nàng trượt tới vai chàng và túm lấy chúng khi nàng quặn quại trong sự ve vuốt của chàng.

Nàng gần như khóc và lắc đầu phản đối khi chàng rút tay ra, rồi lại trượt trở lại. Lần tìm cậu bé của chàng lần nữa, nàng hổn hển trước sự cương cứng, cố gắng nói với chàng điều nàng muốn khi nàng cắn vào vai chàng để ngăn một tiếng nức nở. Nàng cảm thấy lớp vải vóc dần biến mất dưới tay nàng, rồi nàng cảm nhận thấy nó trong tay. Brinna lướt tay khắp chiều dài phần cơ thể cương cứng của chàng, rồi chống chân nàng trên kiện cỏ, trượt người xuống dưới để khám phá chàng.

Nén một tiếng cười trước sự háo hức của nàng, Royce làm theo yêu cầu của nàng và tiến lại gần hơn, đẩy tay nàng ra để chàng tự điều chỉnh phần đàn ông của chàng và dẫn nó tới nơi mà nàng yêu cầu. Nàng cảm nhận được sự đụng chạm của chàng, vuốt ve nàng như tay chàng vừa làm, và nàng ngọ ngậy không yên, nhưng chàng vẫn chưa tiến vào nàng, chỉ có sự vuốt ve, đụng chạm khiến Brinna muốn phát điên. Một điều gì đó khiến sự căng thẳng bên trong nàng đột ngột vỡ òa. Quá bất ngờ, nàng khóc, đôi chân quấn chặt lấy hông chàng cùng lúc nàng cong người lên.

Nuốt trọn lấy miệng nàng, Royce biết đây là lúc chàng tiến vào nàng. Một nỗi đau sắc nhọn bất ngờ bùng lên nơi chàng vừa tiến tới, và Brinna cứng người lại, rồi hỗn hển và thả lỏng khi nó qua đi. Khi chàng bắt đầu rút lui, đôi mắt Brinna chột mở to, khuôn mặt nàng mất hết sinh khí khi nàng túm chặt lấy hông chàng để giữ chàng lại bên trong nàng.

“Không,” nàng gấp gáp phản đối, rồi chớp mắt ngạc nhiên khi chàng lại đâm vào trong nàng lần nữa. “Oh,” nàng thở hắt ra, tự động cong người lên và đáp lại nụ cười của chàng với một chút điên cuồng khi nàng cảm thấy sự căng thẳng lại xuất hiện lần nữa. “Oh.”

“Đúng rồi,” Royce thì thầm, trượt đôi tay chàng xuống dưới mông nàng và nâng nàng lên cho cú đâm của chàng.

“Joan?”

Brinna chớp mắt với một tiếng thở dài, tiếc nuối vì khoảnh khắc nàng đánh cắp trôi qua nhanh quá. Họ chỉ vừa kết thúc điều mà nàng đã bắt đầu. Royce đã gieo đầy hạt giống của chàng với một tiếng kêu kiêu hãnh khiến những con ngựa giật mình hí vang trong những căn chuồng của chúng. Brinna cũng nhanh chóng theo sau chàng, cắn vào lớp áo ngoài của chàng khi cơ thể nàng co thắt và run rẩy quanh chàng. Rồi chàng từ từ hạ xuống người nàng, ôm lấy nàng như nàng ôm lấy chàng. Giờ đây khi kết thúc, nó dường như là thế, và chàng đã mang thực tế trở lại với một cái tên. *Joan*.

“Joan?” Ngẩng đầu lên, chàng mỉm cười với nàng vừa lo lắng vừa dịu dàng. “Em ổn chứ? Ta đã không làm em đau – ”

“Joan?”

Cả hai cứng lại khi nghe tiếng quát từ trong bóng tối.

Brinna lo lắng nhìn qua vai Royce theo hướng mà chàng đang nhìn. Cả hai đều thấy cửa chuồng ngựa mở và ai đó đang tiến tới họ trong bóng tối. Nguyên rủa, Royce kéo ra khỏi nàng và nhanh chóng hạ váy của nàng xuống. Mặc lại đồ của mình, chàng xoay lại, giấu nàng phía sau lưng chàng khi nàng đối mặt với người đàn ông đang tới.

“Người là ai?” chàng hỏi căng thẳng, túm lấy gờm của chàng.

“Lord Laythem.”

Brinna nghe thấy tiếng thở phào của Royce khi nghe thông báo, và cắn môi dưới của nàng khi nàng chỉnh lại quần áo của Joan cho ngay ngắn. Khoảnh khắc yên lặng khi người đang ông tiến tới, rồi tiếng lạo xạo của rơm ngay dưới chân ông cũng ngừng lại và một tiếng thở

nặng nhọc.

“Thế này dường như là ta đã đợi quá lâu để hai đứa trở lại đại sảnh,” ông lẩm bẩm, rồi thêm vào mĩa mai, “Hoặc có lẽ chưa đủ lâu.”

“Con xin lỗi, thưa đức ngài,” Royce nói quả quyết. “Con – ”

“Không cần xin lỗi, chàng trai. Ta cũng đã từng trẻ dại. Bên cạnh đó, lỗi lầm này khiến ta cảm thấy khá hơn. Ít nhất thì giờ ta sẽ không chịu cảm giác là ta đã ép buộc Joan vào việc hôn sự.”

Brinna nhìn đôi tay Royce nói ra khi chàng thả lỏng. Rồi Lord Laythem đằng hắng và nói nhỏ, “Tốt hơn là nên nhanh chóng định ngày đám cưới.”

“Vâng. Tất nhiên ah,” Royce đồng ý ngay lập tức.

“Ngày mai?”

“Có hăm hờ quá không?” Lord Laythem cười. “Ta sẽ nói chuyện với Robert, nhưng ta không nghĩ ngày mai là thích hợp. Chúng ta sẽ đợi vương miện cho Đức ngài vô nguyên tắc vào ngày mai,” ông nhắc nhở chàng. “Ta sẽ xem xét có thể sắp xếp thế nào và sẽ báo cho hai đứa biết.”

“Theo ý ngài, thưa đức ngài.” Brinna có thể nghe thấy cái cười toe toét trong giọng của Royce và biết là chàng hài lòng. Trái tim của nàng đột nhiên trĩu nặng. Vì rằng, nàng không phải là người mà chàng sẽ cưới.

“Ừ. Tốt, hai đứa hãy chỉnh lại trang phục cho ngay ngắn và trở lại đại sảnh. Ta không muốn ai đó thấy hai đứa như vậy.”

“Vâng, thưa ngài.”

“Tốt.” Một tiếng sột soạt khi ông định rời đi, rồi ông ngừng lại. “Joan, ta muốn nói chuyện với con ở Mass sáng mai ... Joan?”

“Vâng ah,” Brinna thì thầm, lo sợ giọng nàng sẽ khiến ông chú ý là không hề giống giọng con gái ông. Không có biểu hiện gì là ông nhận ra cả, ông chúc họ buổi tối tốt lành và rời đi.

Royce xoay lại nhìn nàng ngay khi Lord Laythem vừa khuất dạng. Chàng tỏ ra phấn khởi khi giúp nàng mặc lại đồ của Joan, nói chuyện hào hứng rằng điều này tuyệt vời thế nào. Khoản hồi môn sẽ sớm giúp người của chàng sống sót. Họ có thể rời khỏi đây sau lễ cưới. Họ sẽ đi thăm Thurleah, mua sắm cái này, sửa chữa cái kia, và dành thời gian rảnh rỗi trên giường. Brinna lắng nghe tất cả, cố gắng mỉm cười và gật đầu, và che giấu thật kỹ trái tim tan vỡ của nàng.

CHƯƠNG NĂM

“Đây, mặc nó vào.”

Brinna đang trải tấm phủ giường, quay sang nhìn Lady Joan vừa lao vào trong phòng. “Thưa tiểu thư?”

“Mặc nó vào,” Joan nhắc lại kiên quyết, vừa cởi đồ vừa nói. “Và đưa cho ta váy của cô.”

“Nhưng – ”

“Ngay bây giờ, Brinna. Không còn thời gian nữa.”

Brinna bắt đầu cởi váy, tự động tuân theo giọng nói uy quyền của Joan, rồi ngừng lại. “Không. Chúng ta không thể làm thế. *Em* không thể. Cha tiểu thư đang ở đây. Ngài ấy sẽ - ”

“Hôm nay họ bận trao vương miện cho Đức ngài vô nguyên tác. Tất cả sẽ hỗn loạn nguyên ngày. Bên cạnh đó, ông sẽ chẳng quan tâm tới ta – cô. Ông sẽ uống rượu và giao thiệp với Lord Menton. Cô có thể dễ dàng qua mặt ông.”

Brinna lắc đầu kiên quyết. “Em không thể.”

“Cô phải làm được,” Joan rít lên, túm lấy tay nàng và xiết chặt. “Chỉ lần cuối này nữa thôi.”

“Nhưng – ”

“Cô đã buộc ta vào chuyện này,” Joan buộc tội, sự kiên nhẫn của cô nàng biến mất, và mắt Brinna mở to đầy kinh ngạc. “Em ư?”

“Phải, cô. Nếu cô không để Royce kéo đi tới chuồng ngựa và ngã nhào vào hắn như một thứ rẻ tiền – ” Cô ta hớp hơi ngăn lại điều đang nói và thở dài.

“Sao tiểu thư biết?” Brinna hỏi, giọng nàng đầy tội lỗi.

“Cô nghĩ gì khi Cha muốn nói chuyện với ta chứ?” cô ta hỏi cứng rắn, rồi cắn chặt môi. “Đám cưới vào ngày mai. Ta phải báo – ” Cô nàng lại ngậm miệng và cau mày, rồi quay lại, bước hai bước, rồi lại quay lại. “Được không? Chỉ lần cuối cùng này thôi. Cô sẽ không bị phát hiện. Ta hứa. Sự thật, cô cũng biết như ta là hôm nay rất lộn xộn mà.”

“Không phải ở Mass.”

Thấy rằng nàng đang mềm lòng, Joan chộp lấy. “Cô sẽ đến Mass trễ hơn. Như thế, Cha sẽ ngồi ở ghế trước với Lord và Lady Menton, và cô và Lord Thurleah sẽ ở hàng cuối của nhà nguyện. Chỉ dừng để Thurleah quanh quần khi lễ Mass kết thúc thì sẽ ổn và nó sẽ tốt thôi.”

Brinna thở hắt ra, rồi gật đầu và tiếp tục cởi váy, tự hỏi mình sao lại do dự. Nàng muốn làm điều này. Nàng quá háo hức để có thêm chút thời gian với Royce và nàng có thể.

“Oh, tốt,” Joan nói.

Brinna xoay lại đóng cánh cửa phòng ngủ nhìn Joan ngỡ ngàng khi cô ta đuổi theo nàng. Thực sự, nàng không trông đợi cô gái ở đây. Nàng đã nghĩ Joan dùng thời gian tự do để tránh xa căn phòng này. Thực tế, nàng còn hơn cả hy vọng Joan sẽ như vậy. Sau một ngày mà nàng vừa trải qua, Brinna muốn có vài phút yên bình và tĩnh lặng.

Theo chỉ dẫn của Joan, Brinna đã giữ Royce chờ đợi suốt buổi sáng, bỏ mặc chàng ở địa sảnh khi nàng và Joan đi lại lo lắng trong phòng cho tới khi Joan nói là đã đến lúc Brinna và Royce tới Mass trễ và ngồi cách xa Lord Laythem và khiến ông không có khả năng nhận ra sự giả dạng. Và cô nàng đã đúng. Mas đã thực sự bắt đầu khi họ đến nhà nguyện. Royce dẫn nàng tới chỗ gần nhất, cách xa chỗ của “cha” như Brinna có thể mong, và họ ngồi im lặng trong suốt thời gian buổi lễ.

Royce sẽ đợi khi trở lại đại sảnh với những người khách khác của nhà Menton, nhưng Brinna sẽ rút lui ngay khi buổi lễ kết thúc, yêu cầu chàng đi theo hoặc là sẽ tự mình đi mà không có người hộ tống. Nàng xin lỗi thật đáng yêu khi họ rời nhà nguyện, yêu cầu một cuộc dạo ngoài trời với một nụ cười gợi ý khiến đôi mắt chàng sáng lên ký ức lần trước nàng cũng muốn ra ngoài hít thở khí trời. Chỉ lát sau Brinna thấy mình bị khóa chặt trong vòng tay chàng ở một góc khuất, mù mịt đi vì được hôn. Và ngày cũng trôi qua, với Brinna dùng một nửa thời gian của nàng để tránh né cha của Joan và nửa còn lại thì bị trói trong vòng tay của Royce ở một vài khu tách biệt. Cơ hội duy nhất nàng có để thư giãn là tận hưởng bữa tiệc. Nàng, đứng trong dòng người, chúc mừng lễ trao vương miện cho cậu bé phụ bếp người đã luôn giữ xiên thịt là Đức ngài vô nguyên tắc, rồi giúp Lord và Lady Menton và hầu hết những vị khách trẻ tuổi của họ được phục vụ bởi những người hầu trong khi cha của Joan và những vị khách khác thì say sưa với những vũ khúc của đoàn hát rong và thử góp vui âm nhạc cho buổi lễ.

Khi mọi thứ kết thúc, tuy nhiên, Brinna lại thấy mình né tránh Lord Laythem và đứng hàng giờ trong những góc tối và những nơi khuất, đầu của nàng vầng vất với rượu và ham muốn. Royce thì bị lôi cuốn vào cuộc chèn say sưa. Lần cuối nàng kéo chàng ra khỏi tầm nhìn của Lord Laythem, chàng đã gần như chiếm lấy nàng trong bóng tối của khu cầu thang trước khi chàng lấy lại tự chủ và kết thúc trong sự ngượng ngập. Rồi chàng còn gợi ý là họ nên kết thúc buổi tối sớm hơn và tổ chức luôn tiệc cưới. Đó là tại sao Brinna trở lại phòng Joan sớm hơn.

“Ta rất mừng vì cô ở đây,” Joan đi tới, vỗ vỗ tay với một nụ cười. “Ta đã sợ ta không có cơ hội để cảm ơn và tạm biệt cô trước khi ta đi.”

“Đi ư?” Brinna lặp lại yếu ớt.

“Ừ. Ta sẽ đi. Phillip và ta sẽ bỏ trốn để cưới nhau.”

“Phillip?” Brinna nhìn cô trân trối, dám chắc rượu đã khiến nàng chuyểnh choáng.

“Phillip xứ Radfurn. Anh họ của Lord Thurleah.” Joan nhắc nàng với vẻ thích thú. “Khi chàng tới thăm Laythem, chúng ta – ” Cô nàng nhún vai. “Chúng ta yêu nhau. Chàng đã theo ta

tới tu viện, rồi ở đây, và ở lại trong làng để chúng ta có thể gặp nhau.”

“Nhưng ngài ấy đã kể với Royce rằng tiểu thư là một con nhóc hỗn xược, vô giáo dục,” Brinna bối rối nhắc nhở cô nàng.

“Ừ. Chàng đã hy vọng việc đó sẽ khiến anh ta hủy hôn ước. Chàng muốn ta là của chàng, cô thấy đó.”

“Em hiểu,” Brinna thì thầm, nhưng lắc đầu. Nàng thực sự chẳng hiểu gì. “Tiểu thư nói là hai người sẽ chạy trốn?”

“Ừ. Để kết hôn. Phillip đã chuẩn bị ngựa rồi.”

“Nhưng tiểu thư không thể. Tiểu thư phải cưới Royce sáng mai.”

“Thì, hiển nhiên là ta sẽ không có ở đó.”

“Nhưng tiểu thư không thể làm thế. Ngài ấy – ”

“Ta biết, ta biết,” Joan đảo tròn mắt khi tiến về phía cửa sổ rồi nhìn xuống khoảng sân tối đen phía dưới. “Hắn là một người đàn ông tốt. Vậy thì, nếu cô thích hắn nhiều như vậy, sao cô không lấy hắn? Hắn đang tìm một người vợ mà ta không nằm trong số đó. Đối với ta, Phillip còn nhiều hơn thế. Chúng ta thấu hiểu nhau. Và chúng ta sẽ không dành cả đời mồi meo trên những sản sự già cỗi. Chàng yêu chính sự cũng nhiều như ta.”

“Thế còn cha tiểu thư?”

Joan cứng cổ. “Ông sẽ nổi giận. Ông có thể sẽ tước bỏ quyền thừa kế của ta. Nhưng Phillip không quan tâm. Chàng yêu ta và sẽ lấy ta dù có hay không – ” Cô nàng ngừng lại đột ngột, rồi mỉm cười. “Chàng kia rồi. Ngựa cũng đã sẵn sàng. Ta đi đây.”

Xoay lại từ cửa sổ, cô nàng trèo lên đầu chiếc áo choàng và vội vã tiến ra cửa. Dừng chân, cô nhìn lại. “Ta để lại số tiền đã hứa với cô ở trong rương. Cảm ơn vì tất cả, Brinna.”

Cô nàng biến mất trước khi Brinna có thể suy nghĩ ra điều gì để ngăn cô lại. Thở hắt ra khi cánh cửa đóng sập lại, Brinna ngã vật ra giường mất hết sinh khí.

Một đồng lộn xộn. Tất cả là một đồng hỗn độn. Joan đã bỏ chạy với Lord Radfurn. Kế hoạch của Royce bị phá hủy. Hy vọng của chàng làm cho người dân tiêu tan. Và nàng có lỗi, nàng chân thành nhận ra. Nàng đã phá hủy mọi thứ của chàng. Nếu nàng không đóng giả Joan, Joan sẽ phải ở lại đây và dành thời gian với chàng và –

Oh, đức ngài yêu quý, sao nàng có thể làm thế với chàng?

“Joan!” Sabrina lao thẳng vào phòng, đóng sầm cánh cửa phía sau cô nàng với một tiếng thở mạnh. “Ngoài kia thật điên cuồng. Mọi người say xỉn và em nghĩ em đã thấy Brinna trốn ra ngoài – ” Cô ngừng lại khi tiến lại đủ gần để nhìn thấy màu sắc của đôi mắt Brinna và hốt hoảng. “Brinna?”

Nàng gật đầu xác nhận.

“Vậy thì tôi đã thấy Joan bỏ trốn ư?”

“Đúng thế.” Brinna thở hắt ra. “Tiểu thư chạy trốn với Phillip xứ Radfurn.”

“Cái gì?” Sabrina thét lên. “Oh, tôi đã biết là tên đàn ông đó là vấn đề mà.”

Brinna tròn mắt ngạc nhiên. “Phillip xứ Radfurn?”

“Ừ. Hắn đã gặp chị ấy ở Laythem. Theo đuổi chị ấy như một con cún. Thậm chí còn đi theo tới tận tu viện cả ông Henry nữa. Joan chưa bao giờ trải qua những gì như thế.” Cô lắc lắc đầu khinh bỉ và ngồi sụp xuống giường cạnh Brinna. “Nhất định là hắn cũng đã theo tới đây.”

“Đúng vậy.”

“Và chị ấy có khả năng trốn ra gặp hắn mỗi ngày. Chẳng trách sao chị ấy muốn tôi phải đồng hành với chị. Chị ấy đã không hề có ai đi kèm. Chúa mới biết là họ đã làm những gì. Họ - ôi, lạy Chúa!” Sabrina tự vấn bản thân ngay khi hiểu ra hành vi bỏ trốn của Joan. “Chúng ta phải làm gì bây giờ? Lord Laythem sẽ nổi trận lôi đình mất thôi.”

“Không nghi ngờ gì,” Brinna đồng ý, nghĩ tới người đàn ông có thể không hiểu tại sao sau sự việc lộn xộn giữa Joan và Royce đêm qua ở khu chuồng ngựa thì ngay sau đó cô gái có thể chạy trốn với Radfurn. Ông sẽ nổi cơn thịnh nộ. Royce sẽ không thể hiểu được và cũng nổi giận.

“Oh, chúa ơi.” Sabrina đột nhiên đứng dậy và đi về phía cửa. “Tôi cũng chuẩn bị rời đây.”

“Rời đây?” Brinna cũng đứng phắt dậy lo lắng. “Tiểu thư nói thế là sao?”

“Cha ta đã gửi người đi cùng chú Edmund để hộ tống ta về nhà chuẩn bị kết hôn. Ta đã định đợi cho tới sau lễ cưới, nhưng giờ thì ...” Ngừng lại trước cửa, cô xoay người lại, hai tay ôm lấy đầu. “Tôi sẽ rời đi sáng sớm mai. Tôi không muốn ở đây khi chú Edmund khám phá ra chuyện này. Ông sẽ lột da tôi mất. Và tôi tốt hơn là nên tránh xa nơi này trước khi ông tìm ra.”

“Sao chúng ta không nói với họ? Họ sẽ không lo lắng và - ”

“Lo lắng thôi ư? Cô gái, cô đang nghĩ gì vậy? Quên nỗi lo của họ đi và hãy nghĩ cho bản thân.”

Brinna chớp mắt ngạc nhiên. “Em có gì mà phải lo lắng chứ. Em chỉ là một gia nhân.”

“Người đã đóng giả như một quý tộc trong gần hai tuần qua,” Sabrina chỉ ra, rồi cắn môi. “Oh, chúa ơi, tôi biết tôi nên nói với chị sớm hơn.”

“Điều gì vậy?” Brinna thận trọng hỏi.

Sabrina lắc đầu “Tôi đã nói chuyện với Christina buổi tối đầu tiên lúc dùng bữa. Đêm đó Joan đã ở lại đây để huấn luyện cô trở thành một quý cô,” cô giải thích. “Cô ấy đã đề cập đến một người chủ lò rèn hàng xóm đã bị bắt vì giả danh Lord Menton hồi cuối mùa hè. Dường như đức ngài đã ủy quyền trong một văn kiện. Lò rèn đã đóng cửa sớm hơn dự định, nhưng hơn thế hắn đã phô trương coi đó là tài sản của hắn, và đã mạo nhận là đức ngài. Hắn bị bắt, và họ đã thiêu sống hắn cùng với giấy tờ nói rằng vì hắn thèm muốn nó quá nhiều nên hắn có thể mãi mãi có nó.”

Brinna tái nhợt và đau đớn với câu chuyện, rồi lắc đầu. “Vâng, nhưng chuyện này khác.

Lady Joan đã yêu cầu em đóng giả tiểu thư. Tiểu thư đã nói tiểu thư sẽ nói tất cả chỉ là trò đùa và mọi việc sẽ không sao hết. Tiểu thư – ”

“Chị ấy chẳng ở đây để có thể nói cho bất kỳ ai, đúng không? Và dù thế nào, đây không còn là một chuyện đùa nữa rồi. Ít nhất thì ta không nghĩ Lord Laythem và Lord Thurleah sẽ xem chuyện này là một.” Sabrina gật đầu khi Brinna mở to mắt hoảng sợ.

“Làm theo lời ta. Bôi nhọ khuôn mặt và mái tóc phủ bồ hóng, mặc lại quần áo phụ bếp của cô, rồi nằm ngủ trước cửa và giả vờ ngủ cho tới sáng mai. Khi họ tới tìm Joan, khẳng định chị ấy đã không trở lại cả đêm và cô không biết chị ấy ở đâu, rồi chỉ việc ra khỏi đây. Còn ta, ta sẽ nói với người của cha ta và hy vọng không quá trễ để rời đây tối nay.”

Ngay khi cánh cửa phòng đóng lại, Brinna nhanh chóng lao tới chiếc rương để lục ra mấy món trang phục rách nát của nàng. Quỳ gối lục tìm trong rương nhưng không thấy vì Joan đã mặc quần áo của nàng khi cô ta bỏ trốn, đúng lúc đó cánh cửa phòng lại bật mở lần nữa.

“Ah, tiểu thư đây rồi,” một bà già bước vào phòng vừa lẩm bẩm phát hiện ra Brinna đang lúi húi bên chiếc rương. “Tôi đã hy vọng đánh đòn tiểu thư và xem giường của cô lộn xộn chưa kìa.”

Brinna nhenh lời và người bà già mỉm cười. “Được rồi, được rồi. Tôi biết cô yêu cầu tôi nghỉ ngơi để chắc chắn ta không tái phát, nhưng sự thực, giờ tôi rất khỏe và sẵn sàng trở lại với công việc của mình. Bên cạnh đó, tôi không muốn giao cô vào tay của một nữ phụ bếp thiếu kinh nghiệm vào đêm đám cưới của cô được.”

Brinna nín thở nhìn người đàn bà, người có thể là nữ hầu của Joan, chắc thế rồi. Bất cứ lúc nào bà ta cũng có thể hét lên khi đến gần Brinna và nhận ra màu mắt của nàng khác và hình dáng của nàng cũng khác – nhưng nó đã không xảy ra. Thay vào đó, Brinna mở to mắt và nhận ra đôi mắt bà gần như mờ đục. Brinna vẫn an toàn cho tới lúc này, chỉ cần nàng giữ mồm giữ miệng. Nhưng nàng phải tính toán lối thoát cho mớ bong bóng này sáng mai, hoặc nàng sẽ thấy bản thân dành cả ngày để nhìn mọi người đào mồ cho nàng khi họ thiêu sống nàng

Brinna đứng yên lặng giữa Royce và Lord Laythem, đầu nàng cúi thấp để giấu màu mắt và nàng hơi khuyu gối. Nàng không dám chắc là họ nghĩ rằng nàng đang hoảng sợ, hay sự thật là nàng đã đứng trên hai đầu gối khuyu xuống trong suốt lễ Mass ngắn buổi sớm của linh mục nhằm giấu đi một inch chênh lệch khỏi con mắt của cha Joan.

Định mệnh đã mang nàng tới đây. Định mệnh luôn thay đổi, đang nhốt nàng lại không lối thoát. Đầu tiên là quần áo của nàng đã biến mất cùng với Joan; rồi người hầu của Joan xông vào để đưa nàng đi ngủ trước khi nàng có thể sắp xếp để ngủ trước cửa phòng, đảm bảo rằng không có ai xâm nhập... và giờ thì Brinna không thể bỏ đi. Nàng đã thao thức cả đêm, lặn lội và trần trọc, để cố tìm ra một lối thoát cho tất cả những rắc rối này. Điều duy nhất nàng có thể làm ngay khi có cơ hội, đó là tìm Aggie, nói với bà tìm cho nàng đồ gì đó để mặc như một gia nhân, rồi làm đúng như Sabrina đã gợi ý.

Định mệnh cũng đã từ chối luôn việc đó. Nàng đơn giản là không có cơ hội. Người hầu của Joan dậy rất sớm và bắt đầu nhặng xị xung quanh Brinna trước khi cửa phòng bật mở và Lady Menton cùng một nhóm gia nhân bước vào. Aggie cũng trong số đó, và Brinna chờ đợi một

cách cứng nhắc để nói với bà điều gì đó, nhưng người phụ nữ đã nuôi nấng khôn lớn dường như chẳng nhận ra nàng là Brinna đã được tắm rửa, thay váy, và trang điểm. Tới tận khi Royce xuất hiện Brinna mới nhận ra rằng bà đã biết nàng là ai từ lâu rồi. Thùng nước tắm được rời đi và Lady Menton và gần hết gia nhân rút lui thì Aggie đột nhiên bước tới bên nàng và quàng một sợi dây bạc vào cổ nàng.

“Vòng cổ của nàng, tiểu thư của tôi. Cô không thể kết hôn mà thiếu nó,” bà lẩm bẩm. “Đó là của mẹ cô.”

Brinna đỡ lấy lá bùa hộ mệnh của sợi dây trên tay và nhìn xuống nó, đôi mắt nàng mở to khi nàng nhận ra nó là một trong những thứ mà Aggie đã đeo trong suốt cuộc đời khi nàng ở bên bà.

“Mọi việc sẽ tốt đẹp,” người phụ nữ già thì thầm dịu dàng và Brinna thở gấp.

“Mẹ biết!”

Trao cho nàng một cái nhìn sắc lẹm cảnh cáo, Aggie ra dấu sự có mặt người hầu của Joan, người đang bận rộn lục lọi chiếc rương rồi dịu dàng trách Brinna. “Ta đã biết ngay từ đầu. Con nghĩ rằng ta không thể nhận ra có một cô gái khác cũng ở đây sao?”

“Vậy con phải làm gì đây?”

“Con yêu ngài ấy, phải không?”

Brinna trả lời bằng mắt, và Aggie mỉm cười. “Vậy hãy kết hôn với ngài ấy.”

“Nhưng – ”

“Đây rồi.” Bà hầu của Joan xuất hiện với một tấm voan trùm, và Aggie chỉ trao chớ Brinna một nụ cười rồi lui khỏi phòng. Bà già vấn khăn voan cho nàng, Royce đã tới, và nàng thấy mình được dẫn đi như mỗi ngày nàng đóng giả Joan. Chỉ là sáng nay nàng biết mình đang đi tới chỗ chết.

Lễ Mass buổi sáng đã bị hoãn lại và thu ngắn vì đám cưới, nhưng bây giờ linh mục vừa kết thúc nó và chuyển sang phần nghi lễ trong khi Brinna vẫn đang mắc kẹt. Nàng biết điều nàng *nên* làm. Gỡ bỏ tấm voan đang phủ lên nửa người nàng và thú nhận nàng thực sự là ai trước khi chuyện này đi quá xa. Thật không may, nỗi sợ hãi đã bao trùm lấy nàng lúc này. Dù Brinna yêu Royce, nàng chắc chắn không thể sống thiếu chàng. Nàng đã khá gần bó với cuộc sống này. Thực ra, càng thương người thợ rèn xấu số bị hành quyết bởi dám mạo danh lãnh chúa, nàng càng thấy yêu cuộc sống hơn.

“Joan Jean Laythem, con có chấp nhận Royce là ...”

Tai nàng vang lên giọng vị linh mục, và Brinna cảm thấy choáng váng khi nàng không thể thốt nên lời.

“Yêu thương, tôn trọng và nghe lời ...”

Yêu thương, nàng nghĩ yếu ớt. Vâng, nàng yêu chàng. Và nàng nghĩ chàng có thể cũng thực sự yêu nàng. Nhưng sẽ trong bao lâu cho tới khi chàng nhận ra nàng lừa dối chàng? Chúa

nhân từ, chàng sẽ ghé thăm nàng. Sao lại không chứ vì nàng đã chiếm lấy sự lựa chọn từ chàng. Lừa dối chàng vào vòng hôn nhân với một cô hầu rửa chén.

“Thưa tiểu thư?”

Chớp mắt, nàng nhìn vị linh mục, chợt nhận ra sự im lặng quanh nàng. Họ đang đợi câu trả lời của nàng. Nàng nhìn Royce, thấy biểu hiện trên gương mặt chàng. Vừa yêu thương ngưỡng mộ, vừa lo lắng chờ đợi câu trả lời của nàng. Nuốt xuống, nàng cố gắng để nói thành lời. Con đồng ý, nàng nghĩ. Con đồng ý. Con đồng ý. “Con không đồng ý.”

“Cái gì?”

Brinna khó nhọc nghe thấy tiếng gầm của Lord Laythem khi nàng nhìn thấy vẻ kinh hoàng và hụt hẫng trên khuôn mặt Royce. Lắc đầu, nàng rũ xuống rồi đứng thẳng dậy, tự hỏi liệu nàng có đang làm điều điên khùng không. “Con không thể lấy chàng.”

“Joan?” Nỗi đau đớn và bối rối tràn ngập khuôn mặt Royce.

“Chàng cần khoản hồi môn để chăm lo cho người dân. Dù không phải thế ... Nhưng vì như thế, va em không thể làm điều này với chàng. Chàng sẽ không bao giờ tha thứ cho em. Và chàng không nên tha thứ cho người phụ nữ có thể làm điều đó với chàng.”

Royce lắc đầu không hiểu. “Nàng đang nói gì vậy?”

“Em không phải là Joan.”

Một khoảng lặng thình, rồi Royce cười không tin. “Nàng đùa!”

“Không. Em không phải là Joan Laythem!” Brinna khẳng định, và trái tim nàng nện thình thình trong lồng ngực, nàng vén tấm voan lên khỏi đầu. Những người tham dự xôn xao đầy bối rối, tự hỏi rằng họ đang chứng kiến chuyện gì, nàng quay sang đối diện với Lord Laythem. “Cháu không là gì hơn một nữ hầu rửa chén. Cháu – con gái ngài – cháu đã được gửi tới chỗ Lady Laythem từ khi cô ấy đến đây bởi nữ hầu của tiểu thư bị ốm. Khi nhận ra sự giống nhau giữa chúng cháu, tiểu thư đã yêu cầu cháu thế chỗ để Lord Royce tán tỉnh,” nàng kết thúc không đầu, sự tuyệt vọng và nhẫn nhục hiện rành rành trên khuôn mặt.

“Joan.” Lord Laythem xoay nàng đối diện với ông, rồi ngừng lại kinh ngạc khi ông nhận ra sự khác biệt về chiều cao. Cau mày, ông lắc đầu và nhìn vào mắt cô gái. “Joan, cha – màu xanh,” ông giật mình thốt lên.

Royce cúi kính, dạ dày chàng lộn nhào lên vì lo lắng bởi biểu hiện trên mặt ông. “Thưa ngài?” chàng hỏi thận trọng.

“Mắt con bé màu xanh lá,” Lord Laythem nói yếu ớt.

“Không, thưa ngài.” Royce cau có nhìn ông, đôi mắt chàng nhìn thẳng vào đôi mắt xám đáng yêu đang ngân ngấn lệ sợ hãi. “Mắt nàng màu xám giống ngài.”

“Ừ, nhưng mắt con gái ta màu xanh lá.”

Royce chớp mắt, rồi lắc đầu không hiểu. “Ngài đang nói rằng đây không phải con gái

ngài?”

“Đúng thế,” ông lẩm bẩm, giờ đây cái nhìn của ông đang chậm chậm bao quát lấy nàng, thấy những nét khác biệt bé nhất, những thay đổi nhỏ nhất với sự kinh ngạc, trước khi ông định thần lại và hỏi. “Cô gái – tên của cháu là gì?”

“Brinna,” nàng lí nhí sợ sệt.

“Được rồi, Brinna, cháu nói là từ khi con gái ta tới đây, cháu đã đóng giả Joan?”

“Vâng ah,” nàng thú nhận, đầy xấu hổ.

“Kể cả ở khu chuồng ngựa?”

Mặt nàng mất hết sinh khí, Brinna gật đầu, nhăn nhó khi Royce buông lời nguyên rủa.

“Và giờ thì con gái ta ở đâu?” Lord Laythem hỏi, lơ đi chàng trai trẻ.

“Tiểu thư chạy trốn để kết hôn với Phillip xứ Radfurn tối qua,” Brinna lẩm bẩm, liếc nhìn Royce khi nàng nói và đau đớn khi thấy chàng tái nhợt đi. Biết rằng tất cả hy vọng của chàng làm cho người dân giờ đây đã tan thành mây khói dưới chân chàng, nàng co rúm người, hổ thẹn quay đi khi chàng tím lấy cánh tay nàng xoay ngược nàng lại.

“Cô đã biết kế hoạch của cô ta? Cô đã giúp cô ta?” chàng thốt lên cuống đại với nỗi đau dữ dội, và Brinna cắn môi khi lắc đầu.

“Em đã giúp tiểu thư, vâng, nhưng em không biết kế hoạch của tiểu thư. Ý em là, em biết tiểu thư không muốn cưới ngài và rằng tiểu thư đang tìm cách để tránh né chuyện này, nhưng em không biết tiểu thư đã lên kế hoạch như vậy. Và ... và em – em đã không biết về ngài khi em nhận lời giúp tiểu thư, em chỉ - tiểu thư cho em nhiều tiền hơn em từng hy vọng có và em đã nghĩ có thể dùng chúng để giúp Aggie được sống an nhàn và – ” Nhận thấy sự khinh miệt trên khuôn mặt chàng và thực tế là chẳng điều gì nàng nói là hữu ích cả, Brinna bất giác túm chặt lấy là bùa hộ mạng của mẹ nàng và thì thầm, “Em xin lỗi.”

“Khoan đã, cô gái,” Lord Laythem trở nên nôn nóng, chỉ ngừng lại khi thấy lá bùa nàng đang nắm chặt một cách vô vọng. Rồi, ông đưa một tay run rẩy túm lấy lá bùa. “Cháu lấy nó ở đâu?” ông run run hỏi, và Brinna nuốt xuống, lo lắng với viễn cảnh bị buộc tội là trộm cắp.

“Nó là của mẹ cháu,” nàng thều thào, nhớ lại điều Aggie đã nói khi bà đeo nó lên cổ nàng. Brinna đã luôn biết Aggie không phải người sinh ra nàng, nhưng vì Aggie luôn tránh không nói về nó, Brinna chẳng bao giờ hỏi bà về chuyện này.

“Mẹ cháu ư?” Tái nhợt, Lord Laythem ngậy ra nhìn nàng một lúc. Rồi, “Tên của bà ấy là gì?”

“Cháu không biết.”

“Tất nhiên là cháu biết, cháu phải biết chứ.” Ông nóng nảy lắc lắc nàng. “Tên của bà ấy là gì?”

“Con bé không biết đâu.”

Mọi người quay lại nhìn Aggie đang tiến vào nhà nguyện. Miệng bà xoắn lại giận giữ, bà lê cơ thể già cỗi chậm chạp bước qua những hàng ghế tiến về phía họ. “Con bé nói sự thật. Con bé không biết. Tôi chưa bao giờ nói với nói. Có điều gì tốt đẹp sẽ xảy ra chứ?”

“Aggie?” Brinna bước tới cạnh bà già, lo lắng hiện trên khuôn mặt nàng.

“Ta xin lỗi, bé con. Sẽ là không khôn ngoan nếu để con biết trước. Ta đã lo sợ con sẽ trở nên cay đắng và giận giữ. Nhưng giờ thì con phải biết.” Quay ra, bà nhìn Lord Laythem. “Mẹ con bé là một phu nhân tốt. Thực sự là một phu nhân chân chính đúng tới từng từ. Bà ấy đã sống ở làng này hai mươi năm trước, trẻ trung và cũng xinh đẹp như Brinna. Chỉ khác ở điểm là đôi mắt của bà ấy màu xanh lá.”

Bà nhìn từ đôi mắt xám của Brinna tới đôi mắt của Lord Laythem với cùng một màu xám-xanh trước khi nói tiếp. “Tôi là người đầu tiên bà ấy gặp khi bà ấy tới đây. Bà kể với tôi bà đang tìm mua một ngôi nhà và có thể là để mở cửa hàng. Chồng của tôi vừa qua đời và chúng tôi không có con cái. Chúng tôi đã mở quán bia, nhưng quá vất vả khi chỉ có mình tôi gánh vác, nên tôi đã bán căn nhà của chúng tôi cho bà ấy. Khi bà ấy đề nghị tôi ở lại và làm việc cùng, tôi đã đồng ý.”

“Thời gian trôi qua, chúng tôi trở thành bạn và bà ấy kể cho tôi nghe một câu chuyện, về một thiếu nữ xinh đẹp, cô lớn hơn trong hai cô con gái của một đức ngài và phu nhân tốt bụng sống ở phía nam. Cô bé đã bị gửi đến khu rừng với một gia đình đức ông và phu nhân tốt bụng khác ở phía bắc, nơi cô bé sống ở đó cho tới năm mười tám tuổi, khi con trai của đức ngài và phu nhân này kết hôn. Vị thiếu gia này đã trở về từ cuộc thi hiệp sỹ của ngài ba tháng trước đám cưới.”

Bà nhìn sang Lord Menton đầy ý nghĩa, gật đầu khi mắt ông mở lớn nhận ra là bà đang nói về ông. Rồi bà lại nhìn về phía Lord Laythem. “Ngài ấy đã mang về một người bạn – và người bạn này đã thay đổi cuộc đời cô gái của chúng tôi. Cô ấy yêu anh ta. Và anh ta đáp lại tình yêu của cô, và muốn cưới cô. Trẻ người non dạ, cô đã tin hẳn ta,” Aggie cay đắng nói, khiến Lord Laythem cau mày bối rối.

“Họ trở thành người tình, và rồi chỉ trước cuộc hôn nhân của người bạn, người tình của nàng bị triệu về nhà. Cha anh ta sắp qua đời và anh ta phải gánh vác trọng trách và tước hiệu của ông như là một lãnh chúa. Anh đã ra đi, nhưng trước khi lần nữa thề ước tình yêu bất diệt và đưa cho cô gái của chúng ta *tín vật*.” Bà nhìn lá bùa đang đeo trên cổ Brinna. “Anh ta đã thề sẽ trở lại đón nàng. Hai tuần sau một tin nhắn được gửi đến để triệu hồi cô gái của chúng ta về nhà. Nàng đã miễn cưỡng về nhà chỉ để thấy rằng cha mẹ đã sắp đặt một cuộc hôn nhân cho nàng. Nàng từ chối, tất nhiên, vì nàng yêu người khác. Nhưng cha mẹ nàng chẳng thèm nghe. Hôn nhân là vì danh vọng, không phải tình yêu. Rồi nàng phát hiện ra mình có thai. Nàng nghĩ chắc chắn cha mẹ sẽ hủy hôn ước và gửi nàng tới người tình, nhưng họ chỉ đẩy nhanh đám cưới, những mong sẽ sắp xếp để bên thông gia nghĩ đó huyết thống của họ. Cô gái của chúng ta thu vén tất cả tư trang tiền bạc là của hồi môn của nàng và trốn khỏi đó, đến nơi mà nàng biết là người nàng ‘yêu’ sẽ trở lại với nàng như anh đã hứa.”

“Nàng trở lại ngôi làng bởi vì nàng biết nếu nàng gặp Lady Menton... thân mẫu của ngài, thừa đức ngài” - bà giải thích, với một cái nhìn về phía Robert – “nàng sẽ bị gửi về nhà. Nàng

nghĩ rằng nếu nàng trốn trong làng, nàng có thể nghe tin tức khi người yêu của nàng trở lại, mà không gây chú ý tới những người trong lâu đài. Vậy nên, nàng đợi và làm việc, và ngày càng phình lên bởi đứa trẻ.”

“Thời gian trôi qua, và tôi bắt đầu nghi ngờ người tình của nàng, nhưng nàng chẳng bao giờ nghĩ thế. ‘Oh, Aggie,’ nàng cười dịu dàng. ‘Đừng ngốc thế chứ. Chàng yêu ta. Chàng sẽ trở lại.’” Bà giận giữ nhìn Lord Laythem khi kể lại, và Brinna cso cảm giác không thoải mái khi nàng biết nó kết thúc thế nào.

“Hắn ta đã không tới, tất nhiên rồi, nhưng nàng vẫn giữ lòng trung thành cho tới khi chết. Ngày Brinna ra đời. Nàng đã đi bộ ra chợ như mọi khi để ngóng tin, và nàng trở về nhà tái nhợt và run rẩy, đau đớn ôm lấy bụng. Nàng sắp sinh. Sớm hơn một tháng và cái giận với sự đau đớn mà nó mang lại khi nàng sinh nở, đứa trẻ ra đời chật vật. Con bé chỉ vừa vặn bằng bàn tay khi ra đời. Quá bé nhỏ đến mức tôi không nghĩ là con bé sẽ sống sót qua đêm.”

Aggie mỉm cười tự hào nhìn cô gái khỏe mạnh cao lớn bên cạnh bà và kể tiếp. “Nhưng con đã sống sót. Mẹ con thì không. Bà ấy bị chảy máu trong và không gì ta làm có thể ngăn nó lại được. Bà ấy đã ôm con trong vòng tay và đặt tên con là Brinna, nói với cả con và ta rằng nó có nghĩ là người cao quý. Và khi sắp trút hơi thở cuối cùng, nàng đã nói với ra điều khiến bà phiền muộn và sinh non. Nàng đã nghe tin người yêu của nàng đã trở lại. Anh ta tới thăm vị Lord Menton trẻ. Anh ta đã đến đây từ sáng sớm... với cô dâu mới của anh ta, người em gái ruột của cô gái của chúng ta.” Đôi mắt Aggie xoáy thẳng vào Edmund Laythem. “Mẹ của Brinna là Sarah Margaret Atherton, chị gái của Louise May Atherton Laythem.”

Brinna hốt hển và quay sang nhìn người đàn ông lớn tuổi đang đứng cạnh Royce. Nàng chớp mắt khi thấy dòng lệ lăn dài trên khuôn mặt ông.

“Họ đã nói với ta là nàng đã chết,” ông thì thầm vụn vỡ, rồi nhìn Brinna đầy khẩn thiết. “Robert biết tình yêu của ta dành cho mẹ con và đã gửi tin cho ta báo việc nàng bị đưa về nhà. Ta đã đi nhanh nhất có thể, nhưng mùa đông khắc nghiệt đã khiến ta không thể rời đi. Ngay khi mùa xuân đến, ta đã lên đường tới xứ Atherton, nhưng khi ta đến nơi, thì chỉ nghe được tin nàng đã chết. Cha mẹ nàng đã đề nghị ta lấy em gái của nàng, Louise, để thay thế nàng. Ta là một lãnh chúa bấy giờ và đã trông đợi một người thừa tự càng sớm càng tốt để nối dõi, và cô ấy giống hệt Sarah, ta nghĩ ta có thể vờ như ...” Giọng ông trượt dần trong u ám. “Nó đã không như vậy, tất nhiên rồi. Cuối cùng ta đơn giản đã khiến cô ấy khốn khổ. Cô ấy không phải Sarah của ta. Sarah luôn đầy ắp tiếng cười và niềm vui. Nàng yêu cuộc sống. Louise thì trầm tĩnh và nhút nhát, và tất cả những gì của cô ấy chỉ khiến ta nhớ tới những gì ta đã mất. Rồi tới lúc ta không thể chịu đựng việc ở quanh cô ấy, thậm chí là nhìn cô ấy. Ta trốn tránh Laythem như trốn tránh nỗi đau khổ về người thương.”

Nắm lấy tay Brinna, ông nhìn thấy nỗi đau đớn trong mắt nàng. “Ta yêu mẹ của con bằng tất cả trái tim mình. Nàng đã là nguồn sáng của cuộc đời ta. Ta sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để có thể thay đổi quá khứ, nhưng ta chỉ có thể làm bây giờ. Ta sung sướng được tuyên bố con là con gái của ta.” Ngừng lời, ông nhìn Royce, rồi xiết tay nàng và hỏi. “Con yêu chàng trai đó?”

“Vâng ah,” Brinna thì thầm, cúi thấp đôi mắt muộn phiền.

Gật đầu, ông quay sang Royce. “Ta có đúng không khi cho rằng anh yêu con gái ta?”

Royce ngập ngừng, rồi nói kiên quyết, “Cháu không biết ai là con gái ngài. Cháu đã nghĩ nàng – ” chàng hướng tới Brinna không vui vẻ - “Cháu đã nghĩ đây là con gái ngài, Joan. Bây giờ, dường như cô ấy là một nữ hầu rửa chén người con gái ngoài giá thú của ngài và cô ấy đã đóng giả Joan để Joan thực sự có thể chạy trốn với anh họ của cháu. Cháu sẽ không kết hôn, cháu sẽ không có khoản hồi môn mà người của cháu cần, cháu – ” Chàng ngừng tròng đá kích giận dữ khi Brinna run rẩy và xoay người chạy ra khỏi nhà thờ.

Lord Laythem nhìn con gái ông bỏ chạy, rồi đối diện với Royce, ông vươn thẳng hai vai. “Cất sự giận dữ của anh đối với con bé sang một bên và tự vấn trái tim mình. Anh có yêu Brinna không?”

Royce chẳng cần suy nghĩ trước khi nói, “Vâng, cháu yêu cô ấy, dù cô ấy là Joan hay Brinna, tiểu thư hay là cô hầu rửa chén. Cháu yêu nàng. Nhưng nó chẳng thể giải quyết được gì. Người dân của cháu phụ thuộc vào cháu. Cháu có trách nhiệm với họ. Cháu phải cưới một người phụ nữ có món hồi môn lớn.” Chàng thở khó nhọc, rồi kiên quyết. “Giờ nếu ngài không phiền, cháu sẽ đi và xem nếu cháu không thể hoàn thành nghĩa vụ và ít nhất – ”

“Anh có khoản hồi môn.” Trước cái nhìn của Royce, Laythem gật đầu. “Chúng ta đã thỏa thuận. Joan đã bội ước. Con bé bị truất quyền thừa kế. Giờ anh không cần cưới một nữ thừa kế nữa. Anh có thể kết hôn như ý nguyện. Nếu anh yêu Brinna, ta vẫn sẽ tự hào vì có anh là con rể.”

Royce chớp mắt khi thấu hiểu những lời đó, rồi quay sang vị linh mục và chộp lấy tay ông ta. “Đợi ở đây, thưa Cha. Chúng con sẽ quay lại ngay,” chàng quả quyết với ông, rồi đuổi theo Brinna.

Lord Laythem nhìn theo chàng với một cái thở dài, rồi mỉm cười với ông bạn Lord Menton khi ông và phu nhân bước tới chung vui với ông.

“Tôi đã không biết,” Robert nói nhỏ, và Lady Menton bước tới để xiết lấy bàn tay của Edmund. “Lẽ ra tôi phải nhận thấy Sarah sống trong làng, tôi có thể gửi tin tới ngài ngay. Và nếu tôi biết chị ấy có một cô con gái ở đây – ”

“Tôi biết,” Edmund nhanh chóng cắt ngang, rồi cong mày nhìn con gái của ông bạn, Christina, khi cô nàng nhìn theo khi Royce khuất dạng, lắc đầu với một cái nhìn sững sốt. “Chuyện gì vậy?” ông hỏi cô.

“Oh không có gì đâu ah,” nàng khẽ nói và cười. “Cháu vừa nghĩ rằng nếu Brinna là con gái chú, cô ấy cũng có một nửa dòng máu Norman và rất cục họ thực sự giống ba con gà mái Pháp.” Khi ông và cha mẹ cô ngậy ra nhìn, nàng mở miệng định giải thích về ngày mà nàng tìm thấy Sabrina, Brinna và Joan trong một đồng lộn xộn, và bình luận của nàng về “ba con gà mái Pháp,” rồi lắc đầu và khẽ nói, “Không có gì. Chẳng có gì đâu ah.”

Royce chạy như bay ra khỏi nhà nguyện chỉ kịp nhìn thấy Brinna biến mất ở khu chuồng ngựa. Theo dấu nàng, chàng tìm thấy nàng đang quỳ trên đồng rơm nơi hơi đã làm tình, khóc nức nở thảm thiết. Nuốt xuống, chàng lặng lẽ tiến tới gần và quỳ gối bên cạnh nàng. “J –

Brinna?”

Tiếng thổn thức của nàng dần lắng xuống, nàng thẳng vai và quay lại, đôi mắt nàng hoang mang nhìn chàng. Rồi trườn trên đôi chân, nàng quay mặt khỏi bức tường khi nàng lau những giọt nước mắt lăn dài trên má. “Ngài cần gì, thưa đức ngài? Một cái bình đã được cọ rửa hay một – ”

Giọng nàng tắt lịm trong cổ khi chàng xoay nàng đối diện với chàng.

“Ta cần nàng,” chàng nói dịu dàng. “Nàng sẽ có được ta.”

Khuôn mặt nàng nhăn nhó, và nàng lắc đầu nguầy nguậy khi lệ tràn mi. “Ngài thật xấu xa khi đùa cợt như vậy, thưa đức ngài.”

“Ta không đùa.”

“Vậy ư. Ngài phải cưới ai đó có hồi môn. Người của ngài cần nó để sống sót qua mùa đông và em – ” Đột ngột ngừng lời, nàng lục tìm trong váy cho tới khi thấy một bao nhỏ mà nàng đã nhanh chóng giấu vào thắt lưng. Chiếc túi đựng đầy những đồng bạc mà Joan đã cho nàng và nàng trao chúng cho chàng. “Em chỉ có thế. Chẳng nhiều nhận gì, và em biết nó không đủ để bù đắp cho việc ngài mất Joan, nhưng có lẽ nó sẽ có ích cho tới khi ngài tìm được một cô dâu với khoản hồi môn đủ lớn – ”

“Ta đã có khoản thừa kế.” Chàng gạt bàn tay đang giữ chiếc túi ra xa và tiến sát gần nàng. “Giờ thì ta cần một cô dâu.”

“Em – em không hiểu,” Brinna lắp bắp khi cánh tay chàng ôm choàng lấy nàng.

“Joan đã bội ước. Khoản hồi môn thuộc về ta dù chúng ta không kết hôn. Trách nhiệm của ta đối với dân chúng sẽ được hoàn thành. Giờ đây ta có thể kết hôn với người như nguyện ước,” chàng thì thầm bên tai nàng trước khi đặt một nụ hôn lên vành tai nàng.

“Ngài có thể ư?” nàng hỏi hấp tấp.

“Ừ, và ta mong ước được cưới nàng.”

“Oh, Royce,” nàng gần như nức nở, dụi mặt nàng vào cổ chàng. “Chàng biết không ... em đã hy vọng, em đã mơ, em đã cầu nguyện rằng nếu Chúa cho em một món quà, em sẽ không bao giờ cầu xin thêm bất cứ thứ gì nữa.”

“Một món quà?” Royce hỏi không chắc chắn, và nhìn nàng chăm chú.

“Chàng,” Brinna giải thích. “Chàng đã đến với em vào ngày Giáng sinh. Và chàng là điều bất ngờ tuyệt diệu nhất,” hạnh phúc rạng ngời trên khuôn mặt nàng. “Và em thậm chí là đã có được chàng cho riêng mình.”

“Đúng là như thế, tình yêu của ta. Nàng đã có được ta.”

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>